MARY HIGGINS CLARK

EDITURA MIRON

Prefă-te că n-ai Observat

Ce se întîmplă cînd o tînără femeie nimerește în locul nepotrivit la momentul inoportun și este prinsă în ancheta rea unei crime?

Ce se întîmplă atunci cînd este pusă sub protecția poliției, forțată să renunțe la identitatea ei și să se mute în cealaltă parte a țării, cel puțin pînă cînd criminalul este recunoscut și prins?

Ce se întîmplă atunci cînd, în noua ei viață, întîlnește bărbatul perfect și nu poate risca să se îndrăgostească, pentru că nu poate spune nimănui - nici măcar lui sau mai ales lui - cine este ea cu adevărat?

Prefă-te că n-ai Observat

Lei: 13900

MARY HIGGINS CLARK

Prefă-te că n-ai observat

Prolog

Mai tîrziu, Lacey încerca să găsească alinare gîndindu-se că, şi dacă ar fi sosit cu cîteva secunde mai devreme, tot n-ar fi putut-o ajuta pe Isabelle, ci ar fi murit împreună cu ea.

Dar nu s-a întîmplat aşa. Folosindu-se de cheia ce-i fusese dată ca agent de vînzări imobiliare, intrase în duplexul de pe strada 70, East Side, şi o strigase pe Isabelle exact în clipa în care auzi ţipătul acesteia – „Nu...!" – şi bubuitul unui foc de armă.

Confruntată cu o decizie ce trebuia luată într-o fracţiune de secundă – să fugă sau să se ascundă -, Lacey închise uşa apartamentului trîntind-o puternic şi se strecură iute în debaraua din vestibul. Nici nu apucă măcar să închidă bine uşa debaralei că pe scări apăru în fugă un bărbat cu părul blond, bine îmbrăcat. Prin crăpătura îngustă îi văzu limpede faţa, care i se întipări în minte. De fapt, văzuse această faţă numai cu cîteva ore în urmă. Expresia îi era acum de o răceală plină de răutate, dar era clar că era acelaşi bărbat căruia îi arătase apartamentul ceva mai devreme, în cursul zilei: afabilul Curtis Caldwell, din Texas.

De unde se afla, îl urmări trecînd pe lîngă ea cu un pistol în mîna dreaptă şi o mapă de piele sub braţul stîng. El deschise larg uşa şi ieşi din apartament.

Lifturile şi scările de incendiu se aflau în extremitatea îndepărtată a coridorului. Lacey ştia că tipul o să-şi dea imediat seama că, oricine intrase în apartament, era încă acolo. Un instinct primar o făcu să iasă iute din debara ca să închidă uşa în urma lui. În clipa aceea Caldwell se răsuci pe călcîie şi, timp de o secundă terifiantă, privirile li se întîlniră, ţintuind-o cu nişte ochi de un albastru ca gheaţa de culoarea oţelului. Caldwell se aruncă spre uşă, dar nu destul de repede. Îi fu trîntită în nas, iar Lacey trase piedica şi siguranţa exact în clipa în care se auzi zgomotul cheii vîrîte în broască.

Simţind că pulsul i-o ia razna, se sprijini de uşă tremurînd ca varga, în timp ce clanţa se mişca în sus şi în jos; spera din toată inima ca el să nu mai aibă nici o posibilitate să mai poată intra.

Trebuia să formeze 911.

Trebuia să ceară ajutor.

Isabelle! – îi trecu prin minte dintr-o dată. Ea trebuie să fi ţipat! O mai fi oare în viaţă?

Ţinîndu-se cu o mînă de balustradă, Lacey urcă în fugă scările acoperite cu un covor gros şi năvăli în livingul în culorile fildeşului şi piersicii, unde, în ultimele săptămînii, stătuse de atîtea ori cu Isabelle, ascultînd cum îndurerata mamă îi repeta mereu că nu crede că moartea fiicei ei, Heather, fusese un accident.

Temîndu-se de ce ar putea găsi, Lacey se grăbi să

intre în dormitor. Isabelle zăcea chircită de-a latul patului, cu ochii deschişi, trăgînd disperată cu mîna plină de sînge, un vraf de foi de hîrtie care se aflau sub perna de lîngă ea. Una dintre foi zbură prin cameră, purtată de briza care pătrundea pe fereastra deschisă.

Lacey se lăsă în genunchi lîngă pat. „Isabelle!" Erau atît de multe alte lucruri pe care ar fi vrut să le spună – că o să cheme o ambulanță; că totul o să fie în regulă –, dar cuvintele refuzau să-i iasă din gură. Era prea tîrziu. Lacey îşi putea da seama de lucrul ăsta. Isabelle murea.

Mai tîrziu, această scenă revenea în coşmarul tot mai frecvent. Visul era întotdeauna acelaşi: Ea îngenunchia lîngă trupul lui Isabelle, ascuntînd ultimele cuvinte ale femeii pe moarte.

Isabelle vorbindu-i despre jurnal, cerîndu-i să ia foile de hîrtie. În momentul acela simțea o mînă pe umăr şi, cînd îşi ridica privirea, lîngă ea era ucigaşul, țintuind-o cu ochi reci, cu pistolul îndreptat spre fruntea ei şi cu degetul pe trăgaci.

1

Era săptămîna de după Ziua Muncii şi, din faptul că telefoanele nu mai încetau să sune în birourile firmei *Parker and Parker*, pentru Lacey era limpede că, în sfîrşit, s-a terminat cu acalmia din timpul verii. În această

ultimă lună piața fusese deosebit de slabă pentru societatea din Manhattan; acum lucrurile începeau evident să se mişte din nou.

– Era şi timpul, îi spuse ea lui Rick Parker cînd aceasta-i aduse în birou o ceaşcă cu cafea. N-am mai făcut o vînzare ca lumea din iunie. Toți potențialii clienți au plecat în Hamptons sau spre Cape, dar slavă Domnului că acum se întorc în oraş. Şi eu m-am bucurat de luna mea de vacanță, dar este timpul să ne apucăm din nou de treabă. Se întinse să ia cafeaua. Mulțumesc. Este plăcut să fii aşteptată de fiul şi moştenitorul societății, îşi zise ea în gînd.

– Nici o problemă. Arăți grozav, Lacey.

Lacey încercă să nu ia în seamă expresia de pe fața lui Rick. Se simțea întotdeauna ca şi cum o dezbrăca din priviri. Răsfățat, arătos şi posesorul unui şarm suspect de care se folosea după bunul plac, o făcea să nu se simtă deloc în largul ei. Lacey şi-ar fi dorit din suflet ca tatăl lui să nu-l fi mutat aici de la biroul din West Side. Nu voia să-şi pericliteze slujba, iar în ultima vreme trebuia să facă o adevărată echilibristică pentru a-l ține la distanță.

Telefonul de pe biroul ei sună şi luă iute receptorul, răsuflînd uşurată. Salvată de clopoțel, se gîndi ea.

– Lacey Farrell.

– Domnişoară Farrell, la telefon este Isabelle Waring. Ne-am cunoscut astă primăvară, cînd ați vîndut un apartament în blocul meu.

Instinctiv, Lacey presupuse că doamna Waring vrea

să-şi scoată apartamentul la vînzare. Mintea începu să-i meargă cu febrilitate. În luna mai vînduse două apartamente pe East Seventieth; în cazul unuia, nu vorbise decît cu proprietarul clădi; iar cel de-al doilea fusese un apartament al societății, în apropiere de Fifth Avenue. Îşi aminti vag că stătuse de vorbă în lift cu o femeie atrăgătoare, trecută de cincizeci de ani, cu părul roşcat, care-i ceruse cartea de vizită. Încrucişîndu-şi degetele ca să-i poarte noroc, spuse:

– Duplexul Norstrum? Ne-am întîlnit în lift?

– Exact! Doamna Waring păru încîntată. Vreau să vînd apartamentul fiicei mele şi, dacă vă aranjează, aş dori să vă ocupați dumneavoastră de lucrul ăsta.

– Este perfect, doamnă Waring.

Lacey stabili o întîlnire cu ea pentru dimineața următoare, închise şi se întoarse spre Rick.

– Ce noroc! Pe East Seventieth la numărul 3. Este o clădire grozavă.

– East Seventieth nr. 3. Ce apartament? întrebă imediat Rick.

– 10B. Îl ştii cumva din întîmplare?

– De unde să-l ştiu? răspunse el imediat. Mai ales că tatăl meu, în marea lui înțelepciune, m-a ținut să lucrez cinci ani în West Side.

Lui Lacey i se păru că Rick face un efort vizibil să fie plăcut cînd adăugă:

– Deci, din cîte am auzit eu, cineva te-a întîlnit, te-a plăcut şi-ți aruncă în brațe o afacere grozavă. Ți-am spus întotdeauna ce gîndea bunicul meu despre cei care

lucrau în breasla noastră, Lacey: Eşti făcut pentru asta dacă oamenii îşi amintesc de tine. Asta este o adevărată binecuvîntare.

– Poate, deşi nu sînt sigură că este neapărat o binecuvîntare, răspunse, sperînd că reacţia ei uşor negativă va pune capăt conversaţiei. Spera, de asemenea, că Rick o să ajungă curînd să se gîndească la ea doar ca la un alt angajat care lucrează pentru imperiul familiei.

Rick dădu din umeri, apoi se îndreptă spre biroul său care dădea spre East Sixty colţ cu Second Street. Ferestrele biroului lui Lacey dădeau spre Madison Avenue. Îi făcea plăcere privelişte a traficului permanent, a hoardelor de turişti, a lumii elegante care frecventa buticurile de marcă.

– Unii dintre noi sînt născuţi new-yorkezi, explica ea nevestelor uneori îngrijorate ale directorilor transferaţi în Manhattan. Alţii vin aici cu reticenţă şi descoperă fără să vrea că, în pofida tuturor problemelor, New York-ul este cel mai grozav oraş din lume. Apoi, dacă era întrebată, explica în continuare: Am fost crescută în Manhattan şi, cu excepţia perioadei în care mi-am făcut colegiul, întotdeauna am trăit aici. Este căminul meu, oraşul meu.

Tatăl ei, Jack Farrell, gîndea la fel despre oraş. De cînd era copilă, au explorat oraşul împreună. Lacey moştenise nu numai dragostea pentru New York a lui Jack, ci şi culorile lui irlandeze – pielea albă, ochii verzi-albaştri şi părul castaniu-închis. Kit, sora ei, preluase moştenirea englezească a mamei – ochii de un albastru de

porțelan şi părul de culoarea grîului de iarnă.

Muzician, Jack Farrell a lucrat în teatru, de obicei în fosa orchestrei, deşi mai cînta uneori în cluburi şi la concerte ocazionale. Cu vremea, nu era musical de pe Broadway ale cărui cîntece Lacey să nu le cînte împreună cu tatăl ei. Moartea lui bruscă, exact cînd ea termina colegiul, încă mai era un şoc pentru ea. Practic, se întreba dacă o să-şi revină vreodată. Uneori, cînd se afla în zona teatrelor, îşi dădea seama că încă mai aşteaptă să-l vadă apărînd în orice clipă de undeva.

După funeralii, mama ei a spus cu tristețe:

– Aşa cum a prevăzut tatăl tău, nu rămîn în oraş.

Soră de pediatrie, şi-a cumpărat un apartament în New Jersey. Voia să fie mai aproape de Kit şi de familia ei. Odată instalată acolo, şi-a luat o slujbă la un spital local.

Proaspătă absolventă de colegiu, Lacey a găsit un mic apartament pe East End Avenue şi o slujbă la agenția imobiliară *Parker and Parker.* Acum, după opt ani, era unul dintre cei mai buni agenți ai firmei.

Fredonînd, scoase dosarul clădirii de la numărul 3 de pe East Seventieth şi începu să-l studieze. „Am vîndut duplexul de la etajul doi", îşi zise ea. Camere drăguțe. Plafoane înalte. Bucătăria avea nevoie de modernizare. Ia să găsească acum ceva despre apartamentul doamei Waring.

Ori de cîte ori era posibil, lui Lacey îi plăcea să se ocupe de posibile oferte. În acest scop, învățase că îi putea fi deosebit de util să se împrietenească cu oameni

care lucrau cu diferitele clădiri de care se ocupa *Parker and Parker.* Acum, pentru ea era o adevărată şansă faptul că era bună prietenă cu Tim Powers, administratorul clădirii de la numărul 3 de pe East Seventieth.

Îl sună, îl ascultă timp de douăzeci de minute bune povestindu-i cum şi-a petrecut vara, amintindu-şi cu tristeţe că Tim fusese întotdeauna binecuvîntat cu darul vorbirii şi, în cele din urmă, canalizã convorbirea spre apartamentul Waring.

Potrivit celor spuse de Tim, Isabelle Waring era mama lui Heather Landi, o tînără actriţă şi cîntăreaţă care tocmai începuse să-şi facă un nume în lumea teatrului. Fiica la fel de cunoscutului proprietar de restaurante Jimmy Landi, Heather murise la începutul iernii trecute, cînd maşina ei a ieşit de pe carosabil şi s-a răsturnat, lunînd foc, în timp ce se întorcea acasă dintr-un weekend în care fusese să schieze în Vermont. Apartamentul fusese al lui Heather, iar acum, după cît se părea, mama ei voia să-l vîndă.

– Doamna Waring nu poate să creadă că moartea lui Heather a fost un accident, spuse Tim.

Cînd, în sfîrşit, termină convorbirea, Lacey rămase pe gînduri, amintindu-şi că o văzuse pe Heather Landi anul trecut într-un musical de foarte mare succes. De fapt, şi-o amintea în mod special.

Avea totul, se gîndea Lacey – frumseţe, prezenţă scenică şi o minunată voce de soprană. O voce de nota zece, cum ar fi spus tatăl ei. Nu este de mirare că mama fetei respinge ipoteza unui accident.

Lacey începu să tremure, apoi se ridică şi închise aerul condiționat.

Marți dimineața, Isabelle Waring se plimba prin apartamentul fiicei sale, studiindu-l cu ochiul critic al unui agent imobiliar. Se bucura că păstrase cartea de vizită a lui Lacey Farrell. Jimmy, fostul ei soț şi tatăl lui Heather, îi ceruse să vîndă apartamentul şi, spre onoarea lui, îi lăsase la dispoziție timp destul.

În ziua în care o întîlnise pe Lacey Farrell în lift, o plăcuse pe loc pe tînăra femeie, care-i amintea de Heather a ei.

Este drept, Lacey nu arăta ca Heather, Heather avea părul castaniu-deschis, cu irizări aurii, pe care-l purta în bucle scurte, şi ochii căprui. Era micuță, de-abia dacă avea cinci picioare, şi cu un trup cu rotunjimi dulci. Îşi zicea piticul casei. Lacey, pe de altă parte, era mai înaltă, mai zveltă, avea ochii verzi-albaştri şi părul mai închis, lung şi mai drept, fluturîndu-i pe umeri, dar era ceva în zîmbetul şi în modul ei de a se purta care-i amintea într-un mod foarte plăcut de Heahter.

Isabelle privi în jurul ei. Îşi dădu seama că nimănui n-o să-i pese de lambriurile de mesteacăn şi de gresia în pătrățele din hol pe care Heather le iubise atît de mult, dar astea puteau fi schimbate cu uşurință; atuurile solide în această vînzare erau bucătăria şi băile renovate.

După luni de zile de scurte vizite la New York, venind de la Cleveland, şi după încercările de a cerceta cele cinci uriaşe debarale şi numeroasele sertare ale du-

lapurilor, precum şi după repetate întîlniri cu prietenii lui Heather, Isabelle ştia că trebuia să pună punct. Trebuia să înceteze să mai caute dovezi şi să-şi continue viaţa.

Totuşi, pur şi simplu nu putea să creadă că moartea lui Heather fusese un accident. Îşi cunoştea fata; n-ar fi pornit nici în ruptul capului să conducă spre casă, de la Stowe, pe vreme de viscol şi mai ales noaptea atît de tîrziu. Expertiza medicală a fost normală totuşi. Şi Jimmy era convins că a fost vorba de un accident pentru că Isabelle ştia că dacă n-ar fi fost, ar fi răsturnat Manhattanul cu susul în jos pentru a căuta răspunsuri.

La ultimul dintre rarele lor prînzuri împreună, încercase din nou să o convingă să lase lucrurile în pace şi să-şi continue viaţa. Motivase că, probabil, Heather n-a putut dormi în noaptea aia, că era îngrijorată din cauza anunţului care prevestea mari căderi de zăpadă şi ştia că trebuia să ajungă la timp pentru repetiţia de a doua zi. Pur şi simplu refuza să vadă ceva care să trezească suspiciuni sau ceva sinistru în moartea ei.

Isabelle, totuşi, nu putea să accepte lucrul ăsta. I-a spus despre convorbirea telefonică pe care o avusese cu fiica lor exact înaintea morţii ei.

– Jimmy, Heather nu era ea cînd am vorbit la telefon. Era îngrijorată de ceva. Teribil de îngrijorată. Mi-am dat seama de lucru ăsta din vocea ei.

Prînzul s-a terminat cînd Jimmy, complet exasperat, izbucnise:

– Isabelle, termină odată cu asta! Încetează, te rog! Este destul de dureros şi fără ca tu să te comporţi în

felul ăsta, readucînd totul pe tapet, interogîndu-i pe toți prietenii ei. Te rog, las-o pe fiica noastră să se odihnească în pace.

Amintindu-şi cuvintele lui, Isabelle clătină din cap. Jimmy Landi o iubise pe Heather mai mult decît orice pe lumea asta. Iar după ea imediat venea dragostea lui pentru putere, se gîndi cu amărăciune, ceea ce pusese capăt mariajul lor. Restaurantul lui faimos, investițiile lui, iar acum hotelul şi cazinoul din Atlantic City! „Pentru mine n-a existat nici o fărîmă de loc niciodată", se gîndi Isabelle. Poate că dacă şi-ar fi luat, cu ani în urmă, pun partener, aşa cum îl avea acum pe Steve Abbot, mariajul lor nu s-ar fi distrus, îşi zise ea. Îşi dădu seama că trece prin camere pe care de fapt nu le vede, aşa că se opri la o fereastră ce dădea spre Fifth Avenue.

New York-ul este deosebit de frumos în septembrie, se gîndi ea privindu-i pe alergătorii care împînzeau aleile din Central Park, femeile cu cărucioare, bătrînii care şedeau în soarele blînd pe bănci. „Şi eu ieşeam cu Heather în cărucior să o plimb în parc în zile ca asta, îşi aminti ea. Mi-au trebuit zece ani şi trei avorturi spontane înainte să o aduc pe lume, dar a meritat fiecare efort. A fost un copil atît de special. Oamenii se opreau întotdeauna să o privească şi să o admire. Iar ea ştia, fireşte. Îi plăcea să se uite în jur ca să vadă totul. Era atît de deşteaptă, avea un spirit de observație deosebit şi era foarte talentată. Şi foarte încrezătoare..."

„De ce ai aruncat totul, Heather?" Isabelle îşi puse încă o dată întrebările cu care se chinuia de la moartea

fiicei ei. „După accidentul acela care a avut loc cînd erai copil – cînd ai văzut o maşină ieşind de pe carosabil şi prăbuşindu-se – ai fost întotdeauna îngrozită de drumurile acoperite cu gheaţă. Spuneai chiar că te-ai muta în California doar pentru a evita iarna. Ce te-a făcut atunci să te urci la volanul maşinii ca să traversezi un munte plin de zăpadă la ora două noaptea? Nu aveai decît douăzeci şi patru de ani; aveai atît de multe lucruri pentru care să trăieşti. Ce s-a întîmplat în noaptea aceea? Ce te-a făcut să porneşti la drum? Sau cine te-a făcut?"

Sunetul interfonului o readuse la realitate. Era portarul, care o anunţa că domnişoara Farrell a sosit pentru întîlnirea de la ora zece.

Lacey nu era pregătită de primirea plină de efuziune, chiar dacă nervoasă, pe care i-o făcu doamna Waring.

– Doamne Dumnezeule, arăţi mai tînără decît îmi amintesc. Cîţi ani ai? Treizeci? Fiica mea ar fi făcut douăzeci şi cinci săptămîna viitoare, ştii? Ea a locuit în acest apartament. A fost al ei. Tatăl ei i l-a cumpărat. Teribilă răsturnare, nu crezi? Ordinea firească a lucrurilor este ca eu să mă sting întîi şi ea să fie cea care să umble cîndva printre lucrurile mele.

– Am doi nepoţi şi o nepoţică, îi spuse Lacey. Nici nu-mi pot imagina că li s-ar putea întîmpla ceva, aşa încît cred că pot înţelege în parte situaţia prin care treceţi.

Isabelle o urmă în timp ce, cu ochi practici, Lacey nota dimensiunile camerelor. Primul etaj consta dintr-un vestibil, un living şi o sufragerie mari, o mică bibliotecă, o

bucătărie şi o cameră de toaletă. Etajul, la care se ajungea pe o scară în spirală, cuprindea o cameră de zi, una de îmbrăcat, dormitorul şi baia.

– Era spaţiu mult pentru o femeie tînără, zise Isabelle. Tatăl ei i l-a cumpărat, înţelegi. Considera că nimic nu este prea mult pentru ea. Dar n-a răsfăţat-o. De fapt, cînd a venit la New York, după terminarea colegiului, a închiriat un apartament micuţ în West Side. Jimmy însă voia tot ce este mai bun. El voia ca Heather să locuiască într-o clădire cu portar. Să fie în siguranţă. Acum doreşte să vînd eu apartamentul şi să păstrez banii. Spune că aşa ar fi vrut Heather. Şi zice că trebuie să încetez să o mai jelesc şi să-mi continui viaţa. Totuşi este atît de greu să fac asta... Încerc, dar nu sînt sigură că o să reuşesc... Ochii i se umplură de lacrimi.

Lacey îi puse întrebarea la care îi trebuia neapărat răspunsul:

– Sînteţi sigură că doriţi să-l vindeţi?

Urmărea neajutorată cum expresia de stoicism de pe faţa lui Isabelle ceda şi ochii i se umpleau de lacrimi.

– Am vrut să aflu de ce a murit fiica mea. De ce a părăsit în noaptea aceea cabana cu atîta grabă. De ce nu a aşteptat să se întoarcă cu prietenii în dimineaţa următoare, aşa cum plănuise. Ce a făcut-o să se răzgîndească? Sînt sigură că cineva ştie lucrul ăsta. Am nevoie de un motiv. Ştiu că era teribil de îngrijorată de ceva, dar nu mi-a spus de ce anume. Am crezut că aş putea găsi un răspuns aici, fie în apartament, fie la vreunul dintre prietenii ei. Dar tatăl ei vrea să încetez să

mai bat oamenii la cap; şi cred că are dreptate, trebuie să ne continuăm viaţa, aşa că da, Lacey, cred că vreau să-l vînd.

Lacey îi cuprinse cu multă blîndeţe mîna, spunîndu-i încurajator:

– Cred că şi Heather ar dori să faceţi lucrul ăsta.

În seara aceea Lacey făcu un drum de douăzeci şi cinci de mile cu maşina pînă la Wyckoff, unde locuiau sora şi mama ei. Nu le mai văzuse de la începutul lunii august, cînd părăsise oraşul plecînd în luna ei de vacanţă în Hamptons. Kit şi soţul ei, Jay, aveau o casă de vară în Nantucket, şi întotdeauna o invitau pe Lacey să-şi petreacă vacanţa de vară împreună.

În timp ce traversa podul George Washington, Lacey se pregătea să facă faţă reporşurilor cu care era sigură că or să o întîmpine.

– N-ai petrecut decît trei zile cu noi, o să-i aminteacă cu siguranţă cumnatul ei. Ce găseşti la East Hampton şi la Nantucket nu?

„În primul rînd în mod sigur nu te găsesc pe tine", îşi zise Lacey, cu un zîmbet uşor. Cumnatul ei, Jay Taylor, proprietarul unei afaceri de mare succes – livrări de mobilier şi echipamente pentru restaurante, nu fusese niciodată unul dintre favoriţii lui Lacey, dar, aşa cum tot încerca să nu uite, Kit era evident nebună după el şi aveau trei copii grozavi", Lacey îi puse întrebarea la care îi trebuia neapărat răspunsul:

– Sînteţi sigură că doriţi să-l vindeţi?

Urmărea neajutorată cum expresia de stocism de pe fața Isabellei ceda şi ochii i se umpleau de lacrimi.aşa că cine sînt eu să critic? Numai de n-ar fi atît de al naibii de prețios şi pompos, îşi zise ea. Unele dintre afirmațiile sale sunau de parcă erau bule papale!

În timp ce se înscria pe drumul nr. 4, îşi dădu seama cît îi era de dor să-i vadă pe ceilalți membri ai familiei – pe mama ei, pe Kit şi pe copii: Tod, de doisprezece ani, Andy de zece, şi favorita ei, sfioasa Bonnie, de patru ani. Gîndindu-se la nepoata ei, îşi dădu seama că toată ziua nu fusese în stare să şi-o scoată din minte pe sărmana Isabelle şi lucrurile pe care i le spusese. Durerea femeiii era atît de palpabilă! Insistase ca Lacey să rămînă la cafea şi în timpul acesteia continuase să vorbească despre fiica ei.

– M-am mutat la Cleveland după divorț. Acolo am crescut. Heather avea cinci ani pe atunci. Şi-a petrecut toată copilăria între mine şi tatăl ei, dar totul a mers bine. Eu m-am recăsătorit. Bill Waring era mult mai în vîrstă decît mine, dar un om foarte drăguț. Sînt trei ani de cînd a murit. Speram atît de mult ca Heather să întîlnească bărbatul potrivit, să aibă copii – dar ea era hotărîtă să-şi facă mai întîi o carieră. Deşi exact înainte ca ea să moară am avut impresia că întîlnise pe cineva. S-ar fi putut să greşesc, dar parcă simțeam asta în vocea ei. Apoi întrebă cu îngrijorare părintească: Dar tu, Lacey? Există cineva special în viața ta?

Gîndindu-se la întrebare, Lacey zîmbi crispat. Nu atît încît să se remarce, se gîndi ea. „Şi de cînd am atins

cifra magică de treizeci, sînt foarte conştientă de faptul că ceasul meu biologic bate puternic. O, da, îmi iubesc slujba, îmi iubesc apartamentul, familia şi prietenii. Mă distrez perfect, aşa încît n-am nici un drept să mă plîng. Ce-o să fie o să fie!"

La uşă îi răspunse mama ei.

– Kit este în bucătărie. Jay s-a dus să ia copiii, îi spuse ea după ce o îmbrăţişă cu căldură. Şi mai este cineva înăuntru pe care aş vrea să-l cunoşti.

Lacey fu surprinsă şi întrucîtva şocată să vadă că un bărbat pe care nu-l cunoştea şedea lîngă căminul masiv din living, sorbind dintr-un pahar. Alex Carbine, i-l prezentă mama ei îmbujorîndu-se, explicîndu-i că se cunoscuseră cu mulţi ani în urmă şi că tocmai s-au revăzut, prin intermediul lui Jay, care-i vînduse cea mai mare parte a echipamentului pentru un nou restaurant pe care îl deschisese în oraş, pe West Forty-sixth Street.

Dînd mîna cu el, Lacey îl evalua. Cam de şaizeci de ani, îşi zise ea – de aceeaşi vîrstă cu mama. Un tip bine, solid. Iar mama era foarte gureşă. Ce se întîmplă aici? Imediat ce putu să se scuze, se duse direct în bucătăria unde Kit asezona salata.

– De cît timp durează asta? o întrebă pe sora ei.

Kit, cu părul blond prins la ceafă, arătînd ca o reclamă, zîmbi:

– Cam de o lună. Este drăguţ. Jay l-a dus la cină şi mama era aici. Alex este văduv. Dintotdeauna a lucrat în domeniul restaurantelor, dar cred că este pentru prima dată cînd are afacerea lui. Am fost acolo. A aranjat

foarte drăguț.

Tresăriră amîndouă cînd auziră trîntindu-se uşa de la intrare.

– Fă-ți curaj, o îmbărbătă Kit. Au sosit Jay şi copiii.

Cînd Todd făcuse cinci ani, Lacey a început să-l ia pe el, iar mai tîrziu şi pe ceilalți copii, în Manhattan, ca să le arate oraşul aşa cum i-l arătae şi ei taică-său. Numeau ieşirile respective Zilele Jack Farrell – zile care includeau totul, de la matinee pe Broadway (văzuse *Pisicile* deja de cinci ori) pînă la muzee), Muzeul de Istorie Naturală şi scheletul dinozaurului fiind favoritele lor. Explorau Greenwich Village, luau tramvaiul spre Rossevelt Island, feribotul spre Ellis Island, mîncau pe terasă la World Trade Center şi patinau în Rockefeller Plaza.

Băieții o întîmpinară pe Lacey cu exuberanța lor obişnuită. Bonnie, timidă ca întotdeauna, se ghemui lîngă ea.

– Mi-a fost foarte dor de tine, îi mărturisi copila.

Jay îi spuse lui Lacey că arată într-adevăr foarte bine, adăugînd că era evident că luna petrecută în East Hampton îi fusese benefică.

La cină, Todd, care era interesat de afacerile imobiliare şi de slujba mătuşii lui, o întrebă cum este piața la New York.

– În creştere, răspunse ea. De fapt, chiar astăzi am primit o ofertă promițătoare. Le povesti despre Isabelle Waring şi constată că Alex Carbine manifestă un interes deosebit. Ai cunoscut-o? îl întrebă Lacey.

– Nu, spuse el, dar îl cunosc pe Jimmy Landi şi am

cunoscut- o şi pe fiica lor, Heather. Frumoasă femeie! A fost o tragedie îngrozitoare. Jay, ai făcut afaceri cu Landi. Trebuie să o fi cunoscut şi pe Heather. Era mereu pe la restaurant.

Lacey văzu cu uimire cum faţa cumnatului ei devine stacojie.

– Nu. N-am întîlnit-o niciodată, zise el scurt şi cu o urmă de mînie în voce. Am făcut pe vremuri afaceri cu Jimmy Landi. Cine mai vrea o felie de friptură de miel?

Era ora şapte. La bar era înghesuială şi începea să sosească lumea pentru cină. Jimmy Landi ştia că ar fi trebuit să coboare şi să-i întîmpine pe clienţi, dar pur şi simplu nu avea dispoziţia necesară şi nu se simţea în stare să o facă. Fusese una dintre zilele lui proaste; îl cuprinsese o stare depresivă în urma unui telefon primit de la Isabelle, care îi evocă imaginea lui Heather prinsă ca într-o capcană în automobilul răsturnat şi arzînd, imagine ce continuă să-l obsedeze multă vreme după ce închisese telefonul.

Lumina aruncată pieziş de apusul soarelui se strecura licărind prin ferestrele înalte ale biroului său lambrisat din clădirea de pe West Fifty-six Street, unde se afla *Veneţia,* restaurantul pe care Jimmy îl deschisese în urmă cu treizeci de ani.

Preluase spaţiul unde dăduseră falimen succesiv trei restaurante. El şi Isabelle, proaspăt căsătoriţi, locuiau atunci într-un apartament cu chirie la etajul doi. Acum întreaga clădire era a lui, iar *Veneţia* era unul dintre cele

mai cunoscute locuri în care se cina în Manhattan.

Jimmy şedea la masivul birou Wells Fargo, gîndindu-se de ce îi era atît de greu să coboare. Nu era doar telefonul de la fosta lui soție. Restaurantul era decorat cu picturi murale, ideea pe care o copiase de la concurentul său, *La Côte Basque.* Erau peisaje din Veneția şi, de la început, inclusese scene în care apărea şi Heather. Cînd ea avea doi, a angajat un pictor care a introdus-o într-o imagine, pictîndu-i fețişoara într-o fereastră a Palatului Dogilor. Ca adolescentă, era înfățişată într-o scenă în care un gondolier îi făcea o serenadă; cînd avea douzeci şi unu de ani, a fost pictată sub chipul unei tinere ce trece pe Puntea Suspinelor, cu partitura unui cîntec în mînă.

Jimmy ştia că pentru propria lui linişte sufletească ar trebui să acopere picturile murale, dar aşa cum Isabelle nu putea scăpa de ideea că moartea lui Heather a fost din vina altcuiva, nici el nu putea scăpa de nevoia permanentă a prezenței fiicei sale, de senzația ochilor ei urmărindu-l în timp ce se mişca prin sală, de sentimentul că este cu el aici, în fiecare zi.

Era un bărbat oacheş de şaizeci şi şapte de ani, cu părul încă negru de la natură şi ai cărui ochi melancolici, sub nişte sprîncene groase răzvrătite, dădea feței o expresie cinică permanentă. De înălțime medie, trupul lui musculos dădea impresia de forță animalică. Ştia că detractorii săi afirmă şi acum că este păcat de costumele lucrate la croitori scumpi: şi că, oricît s-ar strădui, arăta tot ca un lucrător cu ziua. Aproape că zîmbi cînd îşi

aminti cît de indignată fusese Heather cînd auzise pentru prima dată această remarcă.

„I-am spus să nu-şi facă probleme, se gîndi Jimmy, zîmbind în sinea lui. I-am spus că pot să-i cumpăr şi să-i vînd pe mulţi dintre ei şi asta contează."

Clătină din cap amintindu-şi. Acum, mai mult decît oricînd, ştia că nu asta conta cu adevărat, dar continua să-i dea un motiv pentru a se trezi în fiecare dimineaţă. Reuşise să depăşească ultimele luni concentrîndu-se asupra cazinoului şi hotelului pe care le construia în Atlantic City.

– Dă-i drumul, Donald Trump, îi spusese Heather cînd îi arătase schiţa. Ce-ai zice să-i spui *Heather's Place*, iar eu să joc acolo, exculsiv pentru tine, Baba?

Alesese acest apelativ plin de afecţiune pentru tatăl ei pe cînd se aflau într-o călătorie în Italia, iar ea nu avea decît zece ani. De atunci nu i-a mai spus niciodată tati. Jimmy îşi aminti răspunsul pe care i-l dăduse.

– Ţi-aş achita nota de star într-o clipită – ştii asta. Dar ai face mai bine să vorbeşti cu Steve. Face bani frumoşi în Atlantic City, iar eu las o mulţime de decizii pe seama lui. Dar apropo, ce-ai zice să renunţi la treaba asta cu cariera, să te măriţi şi să-mi faci şi mie cîţiva nepoţi?

– Oh, Baba, rîsese Heather, mai lasă-mă vreo doi ani. Îmi este prea bine.

Oftă, amintindu-şi rîsul ei. Acum n-o să mai aibă niciodată nici un nepot, îşi zise el – nici o fetiţă cu părul castaniu- auriu şi ochii căprui, nici un băieţel care să

crească şi într-o zi să preia totul de la el. O bătaie în uşă îl readuse la realitate.

– Intră, Steve.

„Slavă Domnului că-l am pe Steve Abbott", se gîndi el. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, un băiat chipeş şi blond bătea la uşă înainte de deschiderea restaurantului.

– Vreau să lucrez pentru dumneavoastră, domnule Landi, spusese el cu hotărîre. De la dumneavoastră pot învăţa mai multe decît de la orice curs de colegiu.

Jimmy fusese amuzat şi încurcat în acelaşi timp. Îl evaluase mental pe tînărul din faţa lui şi se decisese pe loc.

– Vrei să lucrezi pentru mine? l-a întrebat, după care făcu un gest arătînd spre bucătărie. Ei bine, eu de acolo am început.

„Ziua aceea a fost o zi bună pentru mine, îşi zise Jimmy. Arăta el ca un răsfăţat al soartei, dar era un irlandez a cărui mamă fusese chelneriţă pentru a-l creşte şi dovedi că şi el avea acum aceleaşi înclinaţii. Atunci am crezut că este vreun prost care vrea să renunţe la bursa primită, dar am greşit. Era născut pentru afaceri în această branşă."

Steve Abbott deschise uşa şi aprinse imediat lumina cînd intră.

– De ce este atît de întuneric? Ai o şedinţă, Jimmy?

Landi îşi ridică privirea cu un zîmbet trist, remarcînd compasiune din ochii tînărului.

– Îmi rătăceau gîndurile, cred.

– Tocmai a sosit primarul cu patru persoane.

Jimmy împinse scaunul în spate şi se ridică.

– Nu mi-a spus nimeni că are rezervare.

– Nu avea. Excelenţă sa n-a putut rezista hot-dogurilor noastre, presupun... Abbott traversă cu paşi mari camera şi puse o mînă pe umărul lui Landi. Ai avut o zi grea, sînt sigur.

– Da. Isabelle a sunat azi dimineaţă ca să-mi spună că a luat legătura cu agentul imobiliar pentru vînzarea apartamentului lui Heather şi crede că se va vinde destul de repede. Fireşte, de fiecare dată cînd mă prinde la telefon, o ia de la capăt, cum nu poate ea să creadă că Heather ar fi urcat de bună voie vreodată în maşină ca să pornească pe un drum acoperit cu gheaţă. Că nu crede că moartea ei a fost un accident. Nu poate trece peste asta, lucru care mă scoate din minţi.

Ochii lui priveau fără nici o ţintă dincolo de Abbott.

– Cînd am cunoscut-o pe Isabelle era trăsnet, indiferent dacă mă crezi sau nu. O regină a frumuseţii din Cleveland. Era logodită. I-am smuls de pe deget inelul pe care i-l dăduse tipul şi l-am aruncat pe geamul maşinii. Chicoti. A trebuit să fac un împrumut ca să-i plătesc tipului inelul, dar am obţinut fata. Isabelle s-a măritat cu mine.

Abbott ştia povestea şi înţelegea de ce Jimmy se gîndea la ea.

– Poate că mariajul n-a durat, dar din toată tranzacţia asta te-ai ales cu Heather.

– Iartă-mă, Steve. Uneori mă simt ca un om foarte bătrîn, tot repetîndu-mă singur. Ai mai auzit toate astea înainte. Lui Isabelle nu i-a plăcut niciodată New York-ul

sau viața asta. N-ar fi trebuit să părăsească niciodată Clevelandul.

– Dar a făcut-o şi tu ai întîlnit-o. Haide, Jimmy, primarul aşteaptă.

2

În următoarele cîteva săptămîni, Lacey aduse opt potențiali cumpărători ca să vadă apartamentul. Doi erau evident doar dintre cei care vor să se se uite, genul al căror hobby iroseşte vremea agenților.

– Dar pe de altă parte, nu se ştie niciodată, îi spuse lui Rick cînd acesta intră în biroul ei într-o după-amiază în timp ce Lacey se pregătea să plece acasă.

– Ai mai multă răbdare decît mine, îi spuse Rick. Trăsăturile lui, cizelate după asemănarea cu strămoşii lui aristocrați, dovedeau dispreț. Eu zău că nu-i pot tolera pe cei care-mi irosesc timpul. RJP vrea să ştie dacă ai vreun client serios pentru apartamentul Waring. RJP era apleativul pe care-l folosea Rick cînd se referea la tatăl său.

– Nu cred. Dar oferta este destul de proaspătă, iar mîine este o nouă zi.

– Mulțumesc, Scarlett O'Hara. Am să-i transmit lucrul ăsta. Pe curînd.

Lacey se strîmbă în spatele lui. Fusese una dintre

zilele proaste ale lui Rick. Ce l-o mai frămîntînd acum, se întrebă ea. Şi de ce, cînd tatăl său negociază vînzarea hotelului *Plaza*, să se gîndească la apartamentul Waring? „Ia să mă mai scutească!"

Încuie sertarul biroului şi-şi masă uşor fruntea, simţind cum o ameninţă o durere de cap. Îşi dădu brusc seama că este foarte obosită. De cînd se întorsese din vacanţă trăise într-un vîrtej – urmărise nişte proiecte mai vechi, făcuse liste cu oferte noi, se întîlnise cu prietenii, îi avusese la ea pe copiii lui Kid pentru o săptămînă... şi îşi consacrase o groază de timp lui Isabelle Waring.

Femeia îşi făcuse obiceiul să o sune zilnic, cerîndu-i adesea să treacă pe la apartament.

– Lacey, vino să iei prînzul cu mine. Trebuie să mănînci, nu? zicea ea. Sau pur şi simplu – «Lacey, în drum spre casă, treci pe aici să bem un pahar de vin, vrei? Cei din Noua Anglie obişnuiesc să numească apusul „lumină potolită". Este un moment de însingurare al zilei.»

Lacey privi afară în stradă. Umbre lungi cădeau oblic peste Madison Avenue, indiciu clar că zilele începuseră să se scurteze. Este un moment de însingurare al zilei, se gîndi ea. Isabelle este o persoană atît de tristă! Acum o obliga să treacă în revistă tot ce se afla în apartamentul lui Heather şi să ia din îmbrăcămintea şi lucrurile personale ale fetei.

„Este puţin cam meschin să spun că mi-am irosit timpul cu Isabelle ascultînd-o, îşi zise Lacey. Nu mă deranjează deloc. De fapt, Isabelle îmi place foarte mult. A devenit o prietenă." Dar trebuia să recunoască faptul

că participarea la durerea lui Isabelle îi reactualizase tot ce simțise cînd se stinsese tatăl ei.

Se ridică. „Mă duc acasă şi mă arunc în pat, îşi zise ea. Am nevoie de asta."

Două ceasuri mai tîrziu, la ora nouă, refăcută după douăzeci de minute petrecute sub Jacuzzi, pregătea fericită un BSR. Era sandvişul favorit al tatălui ei – bacon, salată şi roşii.

Sună telefonul. Lăsă să preia robotul, apoi auzi vocea familiară a lui Isabelle Waring. „N-am să ridic receptorul, decise Lacey. Pur şi simplu nu sînt dispusă ca timp de douăzeci de minute să stau să vorbesc cu ea la telefon."

Isabelle începu cu vocea ei joasă şi gravă:

„Lacey, presupun că nu eşti acasă. Trebuie să spun cuiva asta. Am găsit jurnalul lui Heather în debaraua cea mare. Este ceva în el care mă face cred că nu sînt nebună cînd spun că moartea ei nu a fost un accident. Cred că pot să dovedesc că cineva voia să o înlăture. Atît pentru acum. O să vorbim mai mult mîine".

Ascultînd, Lacey clătină din cap, apoi închise impulsiv robotul şi soneria telefonului. Nu voia să ştie nici măcar dacă o mai caută cineva. Voia ceea ce mai rămăsese din noapte numai pentru ea.

O seară liniştită – un sandviş, un pahar de vin şi o carte. „Merit şi eu atîta lucru, l-am cîştigat cu trudă!" – îşi spuse singură.

De îndată ce ajunse la birou a doua zi dimineață, Lacey plăti prețul pentru faptul că închisese telefonul şi

robotul cu o seară în urmă. O sună mama ei, şi, o clipă mai tîrziu, Kit; amîndouă erau îngrijorate că nu obţinuseră nici un răspuns cînd o sunaseră acasă cu o seară în urmă. În timp ce încerca să o liniştească pe sora ei, apăru Rick, foarte stînjenit.

– Isabelle Waring vrea să vorbească cu tine. Mi-au dat mie legătura.

– Kit, trebuie să plec ca să-mi cîştig existenţa. Lacey închise şi alergă în biroul lui Rick. Îmi pare rău că n-am putut să te sun aseară, Isabelle, începu ea.

– Nu-i nimic. Oricum, n-ar fi trebuit să vorbesc despre asta la telefon. Astăzi vii cu cineva?

– Pînă acum, n-a apărut nimeni.

Tocmai cînd spunea asta, Rick îi strecură o bucată de hîrtie pe care scrisese: Curtis Caldwell, avocat la *Keller, Roland and Smythe,* din Texas, urmează să fie transferat aici luna viitoare. Vrea un apartament cu un dormitor între străzile 65 şi 72. Îl poate vizita astăzi.

Lacey mimă un mulţumesc spre Rick şi-i spuse lui Isabelle:

– S-ar putea să aduc pe cineva. Ţine degetele încrucişate. Nu ştiu de ce, dar am presimţirea că s-ar putea să facem vînzare.

– Vă aşteaptă un domn Caldwell, domnişoară Farrell, îi spuse portarul, Patrick, cînd coborî din taxi.

Prin uşa de sticlă Lacey zări un bărbat zvelt, în jur de patruzeci şi cinci de ani, care lovea cu degetele în masa din hol. Slavă Domnului că am ajuns cu zece minute mai devreme, îşi zise ea. Patrick trecu înainte pentru a-i des-

chide uşa.

– Există o problemă pe care trebuie să o ştiți, îi spuse el cu un oftat. Nu merge aerul condiționat. Au venit să-l repare, dar este destul de cald înăuntru. La 1 ianuarie anul viitor ies la pensie şi să ştiți nu este deloc prea devreme. Patruzeci de ani în slujba asta sînt prea de-ajuns.

Oh, Doamne, se gîndi Lacey. Nu există aer condiționat într-una dintre cele mai călduroase zile ale anului. Nu este de mirare că tipul este nerăbdător. Ceea ce nu este de bun augur pentru vînzare.

În momentul în care traversă holul îndreptîndu-se spre Caldwell, impresia despre bărbatul din fața ei, cu pielea bronzată, păr blond deschis şi ochii de un albastru spălăcit, era incertă. Se pregăteşte sufleteşte să i se spună că nu-i place să aştepte. Dar cînd i se prezentă lui Curtis Caldwell, fața i se lumină şi tipul chiar zîmbi.

– Acum spuneți adevărul, domnişoară Farrell, zise el, cît de năbădăios este aerul condiționat în clădirea asta?

Cînd Lacey îi telefonase lui Isabelle Waring pentru a-i confirma ora vizitei, femeia, care părea absentă, îi spusese că ea va fi ocupată în bibliotecă, aşa că poate intra cu cheia ei de agent imobiliar.

Lacey avea cheia în mînă cînd ieşiră din lift. Deschise uşa şi strigă:

– Isabelle, eu sînt – după care se îndreptă spre bibliotecă, cu Caldwell în urma ei.

Isabelle era în cămăruța mică, cu spatele spre uşă. O mapă din piele zăcea deschisă într-o parte; cîteva

dintre foile din mapă erau răspîndite pe birou. Isabelle nu-şi ridică privirea şi nici nu se întoarse cînd Lacey o salută.

– Uită că sînt aici, zise ea cu voce înăbuşită.

În timp ce-i arăta apartamentul lui Caldwell, Lacey îi explică pe scurt că era vîndut pentru că aparţinuse fiicei lui Isabelle Waring, care murise iarna trecută într-un accident.

Caldwell nu păru interesat de istoria apartamentului. Era evident că-i place şi nu ridică nici o obiecţie faţă de preţul cerut – şase sute de mii de dolari. După ce cercetă temeinic etajul al doilea, privi pe fereastra camerei de zi şi se întoarse apoi spre Lacey.

– Spuneţi că va fi disponibil luna viitoare?

– Categoric! Grozav, îşi zise ea. O să facă o ofertă.

– Eu nu mă tocmesc, domnişoară Farrell. Sînt dispus să plătesc preţul cerut cu condiţia să mă pot muta în mod absolut categoric la întîi, luna viitoare.

– Să vorbim cu doamna Waring, spuse Lacey încercînd să nu-şi manifeste uimirea în faţa ofertei. Dar, aşa cum i-am spus şi lui Rick ieri, îşi aminti ea, orice se poate întîmpla.

Isabelle Waring nu răspunse cînd Lacey bătu în uşa bibliotecii.

– Domnule Caldwell, zise ea întorcîndu-se spre potenţialul cumpărător, dacă nu vă deranjează, vă rog să mă aşteptaţi doar cîteva secunde în living, cît am să discut cu doamna Waring.

– Fireşte că am să aştept.

Lacey deschise uşa şi privi înăuntru. Isabelle Waring

şedea tot la birou, dar cu capul plecat, fruntea atingîndu-i practic foile de hîrtie din faţa ei. Umerii i se zguduiau.

– Pleacă, murmură ea. Nu mă pot ocupa de asta acum. Avea în mînă un creion verde cu care bătu în masă. Pleacă!

– Isabelle, este foarte important, spuse Lacey cu multă blîndeţe. Avem o ofertă pentru apartament, dar există o condiţie despre care trebuie să vorbesc mai întîi cu tine.

– Las-o baltă! Nu am de gînd să mai vînd. Mai am nevoie de timp aici. Vocea lui Isabelle deveni ca un vaiet pătrunzător. Îmi pare rău, Lacey, dar nu vreau să vorbesc acum. Întoarce-te mai tîrziu.

Lacey se uită la ceas. Era aproape ora patru.

– Mă întorc la şapte, spuse ea preocupată să evite o scenă, îngrijorată că femeia era pe punctul de a izbucni într-o criză de plîns isteric. Închise uşa şi se întoarse. Cladwell Curtis stătea în vestibul între bibliotecă şi living.

– Nu vrea să mai vîndă apartamentul? Din voce se simţea că este şocat. Mi s-a dat de înţeles că...

– Haideţi să coborîm, îl întrerupse Lacey cu voce joasă. Se aşezară cîteva minute în salonaş. Sînt sigură că totul va fi în regulă, îi spuse ea. Am să revin şi am să vorbesc cu ea în seara asta. A trecut printr-o încercare dureroasă, dar totul va fi bine. Daţi-mi un număr de telefon unde să vă pot suna mai tîrziu.

– Stau la *Waldorf Towers,* în apartamentul firmei *Keller, Roland and Smythe.*

Se ridicară să plece.

– Nu vă faceţi probleme, o să iasă totul perfect, îi

promise ea. O să vedeți.

Zîmbetul lui era afabil, plin de încredere.

– Sînt sigur că aşa va fi, spuse el. Las totul pe seama dumneavoastră, domnişoară Farrell.

Ieşi din clădire şi o luă pe jos din Seventieth Street spre Essex House, îndreptîndu-se imediat spre un telefon public.

– Ai avut dreptate, spuse el cînd i se răspunse la celălalt capăt al firului. A găsit jurnalul. Este în mapa de piele pe care mi-ai descris-o. De asemenea, după cît se pare, s-a răzgîndit în privința vînzării apartamentului, deşi agenta imobiliară se întoarce astă seară să stea de vorbă cu ea pentru a o readuce la realitate.

Ascultă.

– O să am grijă de asta, zise închizînd telefonul. Apoi Sandy Savarano, bărbatul care se dăduse drept Curtis Caldwell, intră într-un bar şi comandă un whisky.

3

La ora şase, cu degetele strîns încrucişate, Lacey îi telefonă lui Isabelle Waring. Fu uşurată să constate că acum femeia era calmă.

– Vino aici, Lacey, şi o să vorbim despre asta, spuse

ea. Dar chiar dacă asta ar însemna să pierdem vînzarea, să ştii că nu pot părăsi încă apartamentul. Există în jurnalul lui Heather ceva ce cred că s-ar putea dovedi deosebit de important.

– Sînt acolo la ora şapte, îi spuse Lacey.

– Te rog. Vreau să-ţi arăt şi ţie ce am găsit. Ai să înţelegi ce vreau să spun. Intră direct, nu mai suna. Voi fi sus, în camera de zi.

Rick Parker, care tocmai trecea pe lîngă biroul lui Lacey, văzu expresia plină de îngrijorare de pe faţa ei, intră şi se aşeză.

– Probleme?

– Şi încă una mare de tot. Îi povesti despre purtarea schimbătoare a Isabelle şi despre posibilitatea de a pierde potenţiala vînzare.

– Nu poţi să vorbeşti cu ea şi să o faci să se răzgîndească? o întrebă el iute.

Lacey sesiză preocuparea de pe faţa lui, preocupare care, era sigură, nu avea nici o legătură cu Isabelle Waring. Firma *Parker and Parker* ar pierde un comision gras dacă este refuzată oferta lui Caldwell, îşi zise ea. Asta îl supără.

Se ridică şi întinse mîna să-şi ia jacheta. După-amiaza fusese călduroasă, dar pentru seară se anunţase o scădere bruscă de temperatură.

– O să vedem ce se întîmplă, zise ea.

– Pleci deja? Parcă ai spus că trebuie să fii acolo la şapte.

– Am să mă duc pe jos, cred. În drum am să mă

opresc probabil să iau o ceaşcă de cafea. Să-mi pregătesc argumentele. La revedere, Rick.

Ajunse totuşi cu douăzeci de minute mai devreme, dar se hotărî să urce oricum. Patrick, portarul, era ocupat, dar îi zîmbi cînd o văzu şi o invită cu un gest spre lift.

Cînd deschise uşa şi o strigă pe Isabelle, auzi ţipătul şi împuşcătura. Încremeni pe loc timp de o fracţiune de secundă, apoi instinctul o făcu să trîntească uşa şi să intre în debara înainte ca Curtis Caldwell să coboare în fugă scările şi să iasă pe coridor, cu pistolul într-o mînă şi o mapă de piele sub braţ.

După aceea se tot întreba dacă nu cumva doar îşi închipuise că undeva, în mintea ei, l-a auzit pe tatăl ei spunîndu-i: „Închide uşa, Lacey! Încuie-l afară!" Îngerul ei păzitor să-i fi dat puterea să închidă cu forţă uşa în timp ce Caldwell împingea în ea şi apoi să o încuie şi să o blocheze?

Se sprijini de uşă, auzind zgomotul făcut în broască de încercările lui de a se întoarce în apartament, amintindu-şi privirea de animal de pradă din ochii de un albastru spălăcit în clipa în care s-au uitat unul la altul.

Isabelle!

„Formează 911... Cheamă ajutor!"

Urcă poticnindu-se scara în spirală, traversă camera de zi în culorile fildeşului şi piersicii şi năvăli în dormitor, unde Isabelle zăcea de-a curmezişul patului. Era o groază de sînge, care picura acum şi pe podea.

Isabelle se mişca, trăgînd un vraf de foi de hîrtie care se aflau sub perna de lîngă ea. Şi pe foi era sînge.

Lacey voia să-i spună lui Isabelle că o să cheme ajutor... că totul o să fie bine, dar Isabelle încerca să vorbească:

– Lacey... dă jurnalul... lui Heather... tatăl ei. Părea că nu mai are aer. Numai lui... Jură că... numai... lui. Să-l citeşti... şi tu... Arată-i... unde... Vocea i se stinse. Mai trase o dată aer în piept, tremurînd, ca şi cum ar fi vrut să alunge moartea. Privirea îi deveni tulbure. Lacey îngenunche lîngă ea. Cu ultimele puteri, Isabelle îi strînse mîna. Jură... te rog... man[1]*...*

– Jur, Isabelle, jur, spuse Lacey cu vocea sugrumată.

Brusc, nu mai simţi nici un fel de presiune pe mîna pe care i-o ţinea Isabelle. În acel moment ştiu că murise.

– Te simţi bine, Lacey?

– Cred că da. Era în biblioteca apartamentului lui Isabelle, aşezată pe un scaun de piele în faţa biroului unde numai cu cîteva ore în urmă femeia şedea citind conţinutul mapei de piele. Curtis Caldwell luase cu el mapa respectivă. Cînd m-a auzit, trebuie că a înşfăcat-o, fără să-şi dea seama că Isabelle scosese foile din ea.

Lacey n-o văzuse foarte bine, dar părea grea, îşi zise

---

1. înseamnă bărbat în limba engleză, dar este şi terminaţia unui nume propriu

ea, şi destul de voluminoasă.

Foile de hîrtie pe care le strînsese din camera lui Isabelle erau acum în servieta ei. Isabelle o pusese să jure că nu i le va da decît tatălui lui Heather. Voia ca ea să-i arate acestuia ceva anume din jurnal. Dar ce să-i arate? se întrebă Lacey. Şi oare n- ar trebui să spună poliţiei despre jurnal?

– Lacey, bea puţină cafea. Ai nevoie.

Rick era aplecat spre ea, întinzîndu-i o ceaşcă de cafea din care ieşeau aburi. El le explicase deja detectivilor că nu avea nici un motiv să pună la îndoială un telefon primit de la un bărbat care pretindea că este avocat la *Keller, Roland and Smythe,* avocat care se transferă la New York din Texas.

– Facem numeroase afaceri cu această firmă, le-a spus Rick. N-am considerat că este necesar să sun ca să cer confirmare.

– Iar dumneavoastră sînteţi sigură că tipul ăsta, Caldwell, este cel pe care l-aţi văzut ieşind în fugă de aici, domnişoară Farrell?

Cel mai în vîrstă dintre cei doi detectivi avea în jur de cincizeci de ani şi era solid. Dar se mişcă uşor, îşi zise Lacey, mintea umblîndu-i razna. Seamănă cu actorul acela care era prieten cu tati, cel care a jucat rolul tatălui într-un remake după *My Fair Lady.* Cînta *Du-mă la biserică la timp.* Cum îl chema oare?"

– Domnişoară Farrell? O uşoară nerăbdare răzbătea din vocea detectivului.

Lacey ridică privirea spre el. Detectivul Ed Sloane,

aşa-l chema, îşi zise ea. Dar tot nu putea să-şi amintească numele actorului. Ce o întrebase Sloane? A, da. Curtins Caldwell era bărbatul pe care-l văzuse coborînd în fugă pe scări din dormitorul lui Isabelle?

– Sînt absolut sigură că era acelaşi bărbat, spuse ea. Avea un pistol şi o mapă de piele.

În minte îşi arse singură o palmă zdravănă. Nu avusese de gînd să vorbească despre jurnal. Trebuia să gîndească bine înainte să vorbească despre el.

– Mapă de piele? Vocea detectivului Sloane deveni dură. Ce mapă de piele? Este prima dată cînd menționați aşa ceva.

– Nu ştiu exact, oftă Lacey. Era deschisă pe biroul Isabellei azi după-amiază. Este una dintre mapele alea de piele care se închid cu un fermoar. Cînd am fost mai devreme, Isabelle citea foile din ea. Ar trebui să le spună despre foile care nu erau în mapă cînd a luat-o Caldwell. De ce nu le spune? se gîndi ea. Pentru că-i jurase lui Isabelle că o să i ie dea tatălui lui Heather. Isabelle se străduise din răsputeri să rămînă în viață pînă cînd a auzit promisiunea făcută de Lacey. Nu poate să-şi calce cuvîntul...

Dintr-o dată, Lacey simți cum încep să-i tremure picioarele. Încercă să le țină pe loc apăsîndu-şi mîinile pe genunchi, dar continua să-i tremure.

– Cred că am face mai bine să chemăm un doctor pentru dumneavoastră, domnişoară Farrell, zise Sloane.

– Nu vreau decît să mă duc acasă, şopti Lacey. Vă rog, lăsați-mă să mă duc acasă.

Ştia că Rick îi spunea cu voce joasă ceva detectivului, ceva ce nu putea să audă, şi nici nu dorea să audă. Îşi frecă mîinile. Degetele îi erau lipicioase. Se uită la ele şi îşi înăbuşi o exclamaţie. Nu-şi dăduse seama că mîinile ei erau pline de sîngele lui Isabelle.

– O să vă conducă domnul Parker, domnişoară Farrell, îl auzi pe detectivul Sloane. O să vorbim cu dumneavoastră din nou mîine dimineaţă, cînd veţi fi mai liniştită. Vorbea foarte tare, îşi zise Lacey. Sau i se părea? Nu. Doar că ea auzea ţipătul lui Isabelle – Nu...!

Trupul Isabellei o mai fi tot chircit de-a curmezişul patului? se întrebă ea. Simţi nişte mîini care o îndemnau să se ridice.

– Haide, Lacey, îl auzi pe Rick.

Se ridică supusă şi se lăsă condusă afară din cameră, apoi jos, în vestibul. Curtis Caldwell stătuse în vestibul azi după- amiază. Auzise ce-i spusese Isabelle în legătură cu faptul că nu mai vinde apartamentul.

– Nu a aşteptat în living, zise ea.

– Cine nu a aşteptat? o întrebă Rick.

Lacey nu-i răspunse. Îşi aduse brusc aminte de servietă. În ea se aflau foile jurnalului. Îşi aminti senzaţia acelor foi mototolite în mîna ei, mototlite şi îmbibate de sînge. De acolo provenea sîngele de pe mîinile ei. Detectivul Sloane o întrebase dacă o atinsese pe Isabelle. Iar ea îi spusese că o ţinuse de mînă în timp ce femeia murea.

Trebuie să fi remarcat sîngele de pe degetele ei. Trebuie să fie sînge şi pe servietă. Lacey avu un mo-

ment de claritate, absentă. Dacă îi cere lui Rick să ia el servieta din debara, atunci o să-şi dea seama că are sînge pe mîner. Trebuie să o ia singură. Şi să încerce să o țină în aşa fel încît să nu fie văzută pînă cînd nu o curăță de sînge.

Mişunau prea mulți oameni prin jur. Blițuri. Făceau fotografii, luau amprente, împrăştiau pudră pe masă. Lui Isabelle nu i-ar fi plăcut, îşi zise Lacey. Era atît de pedantă.

Lacey se opri în capul scărilor şi privi în sus spre etaj. Isabelle o mai fi zăcînd încă acolo? se întrebă ea. Oare îi acoperiseră trupul?

– Haide, Lacey, îl auzi pe Rick care-i înconjură ferm umerii cu brațul, conducînd-o spre uşă.

Treceau pe lîngă debaraua unde-şi lăsase servieta. „Nu pot să-i cer lui să o ia, îşi aminti Lacey. Smulgîndu-se de lîngă el, deschise uşa debaralei şi înşfăcă servieta cu mîna stîngă.

– O duc eu, îi spuse Rick.

În mod deliberat se lipi de el, lăsîndu-şi greutatea pe brațul lui cu mîna dreaptă, determindu-l să o susțină, şi strîngînd în acelaşi timp mai tare mînerul servietei din mîna stîngă.

– Lacey, te duc pînă acasă, îi promise Rick.

Se simțea ca şi cum toți ochii erau ațintiți asupra ei, asupra servietei pline de sînge. „Oare aşa s-o simți un hoț? se întrebă ea. Întoarce-te! Dă-le jurnalul; nu este al tău ca să-l iei", insista o voce înlăuntrul ei.

Pe foile alea de hîrtie era sîngele lui Isabelle. „Dar nu

este al meu nici ca să-l dau", îşi zise neajutorată.

Cînd ajunseră în holul clădirii, se îndreptă spre ei un tînăr ofiţer de poliţie.

– Am să vă duc eu cu maşina, domnişoară Farrell. Detectivul Sloane doreşte să fie sigur că ajungeţi cu bine acasă.

Apartamentul lui Lacey era pe East End Avenue la întretăierea cu Seventy-ninth Street. Cînd ajunseră, Rick vru să urce, dar ea îl refuză categoric.

– Nu-mi doresc decît să mă vîr în pat, îi spuse dînd din cap la protestele lui că n-ar trebui să fie singură.

– Atunci am să te sun mîine la prima oră, promise el.

Locuia la etajul opt şi era singură în lift; drumul pînă sus i se păru aproape interminabil. Cînd ieşi din lift, coridorul îi aminti de cel din faţa apartamentului lui Isabelle şi privi plină de teamă în jur, pornind grăbită spre uşă.

Odată intrată în apartament, primul lucru pe care-l făcu fu să arunce servieta sub canapea. Ferestrele livingului dădeau spre East River. Minute întregi Lacey rămase la una dintre ferestre, privind licărul luminilor care se reflectau în apă. În cele din urmă, deşi tremura, deschise fereastra şi inhală lung aerul rece şi proaspăt al nopţii. Senzaţia de irealitate care o copleşise în ultimele ore începu să se risipească, dar în locul ei se instală sentimentul că era atît de obosită cum nu mai fusese niciodată în viaţa ei. Se întoarse şi se uită la ceas 22,30. Cu numai ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore în

urmă refuzase să ridice telefonul şi să vorbească cu Isabelle. Acum Isabelle nu va mai suna niciodată...

Îngheță. Uşa! Pusese siguranța la uşă? Alergă să verifice. Da, aşa făcuse, dar acum o blocă şi înțepeni şi un scaun sub clanță. Îşi dădu brusc seama că tremură din nou. „Mi-e frică, îşi zise ea, iar mîinile mele sînt lipicioase, lipicioase din cauza sîngelui lui Isabelle."

Baia ei era mare pentru un apartament din New York. În urmă cu doi ani, cînd modernizase totul, adăugase şi un Jacuzzi lat şi adînc. Niciodată nu a fost mai fericită ca în seara aceea că făcuse această investiție, îşi zise în timp ce aburul acoperea oglinda.

Se dezbrăcă, lăsîndu-şi hainele pe podea. Intrînd în cadă, suspină uşurată cînd se scufundă în apa caldă, apoi îşi frecă bine mîinile sub robinet. În cele din urmă, apăsă butonul care punea în mişcare vîrtejurile de apă.

Nu-şi permise să se gîndească la foile pătate de sînge din servietă decît mult mai tîrziu, cînd era bine înfăşurată într-un halat pluşat.

„Nu acum, îşi zise, nu acum."

Neputînd încă să scape de senzația de frig care o încercase toată seara, îşi aminti că avea o sticlă de whisky în băruleț. Scoase sticla, turnă puțin lichid într-o ceaşcă, o umplu cu apă şi o vîrî apoi în cuptorul cu microunde. „Tati obişnuia să spună că nimic nu este mai bun decît un grog fierbinte ca să scapi de frig", se gîndi Lacey. Numai că varianta lui era elaborată, cu cuişoare, zahăr şi un beţişor de scorțioşoară.

Băutura îşi făcu efectul şi fără toate mirodeniile. Sor-

bind din ceaşcă, în pat, simți cum începe să se calmeze şi adormi de îndată ce stinse lumina.

Şi aproape imediat se trezi într-un zgomot strident. Deschidea uşa apartamentului lui Isabelle Waring; se apleca peste trupul femeii moarte; Curtis Caldwell ținea pistolul ațintit spre capul ei. Imaginea era foarte vie şi puternică.

Îi trebuiră cîteva momente ca să-şi dea seama că zgomotul strident era telefonul, care suna. Tremurînd încă, ridică receptorul. Era Jay, cumnatul ei.

– Tocmai ne-am întors de la cină şi am aflat la buletinul de ştiri că Isabelle Waring a fost împuşcată, spuse el. Au spus că există un martor, o tînără care l-ar putea identifica pe ucigaş. Lacey, sper că nu eşti tu.

Îngrijorarea din vocea lui Jay era liniştitoare.

– Ba da, eu sînt, îi răspunse ea.

Un moment fu tăcere, după care Jay spuse iute:

– Nu este niciodată bine să fii martor.

– Ei bine, categoric n-am vrut niciodată să fiu aşa ceva! zise ea furioasă.

– Kit vrea să vorbească cu tine.

– Nu pot să vorbesc acum, spuse Lacey, ştiind foarte bine că Kit, iubitoare şi îngrijorată, o să pună întrebări care ar obliga-o să ia totul de la început – cum s-a dus la apartament, a intrat, a auzit țipătul, l-a văzut pe ucigaşul lui Isabelle.

– Jay, pur şi simplu nu pot să vorbesc acum! îl imploră ea. Kit o să înțeleagă.

Închise telefonul şi rămase în întuneric, calmîndu-se, vrînd să adoarmă la loc, dîndu-şi seama că urechile îi

sînt încordate aşteptînd să audă un alt ţipăt, urmat de zgomotul paşilor care aleargă spre ea.

Paşii lui Caldwell.

Ultimul ei gînd în timp ce se cufunda în somn fu la ceva ce spusese Jay acum la telefon. A spus că nu este niciodată bine să fii mator. De ce o fi zis lucrul ăsta? se întrebă ea.

După ce o lăsă pe Lacey în holul clădirii în care se afla apartamentul ei, Rick Parker luă un taxi şi se duse direct la el acasă. Ştia ce îl aşteptă acolo şi îi era o groază de moarte. Pînă acum, ştirea morţii lui Isabelle Waring trebuie să fi fost transmisă pe toate canalele. Cînd au ieşit din clădirea ei erau ziarişti afară, în jur, şi era foarte posibil ca vreunul să-l fi surprins cu camera de luat vederi în timp ce se urca cu Lacey în maşina poliţiei. Şi dacă s-a întîmplat aşa, atunci tatăl lui a văzut, pentru că urmăreşte întotdeauna ştirile de la ora zece. Rick se uită la ceas. Era unsprezece fără un sfert.

Aşa cum se şi aştepta, cînd intră în apartamentul său întunecat, beculeţul robotului clipea, semn că avea mesaje. Apăsă pe butonul de pornire. Nu era decît un singur mesaj – de la tatăl său: „Indiferent ce oră este, sună-mă de îndată ce ajungi!"

Palmele lui Rick erau atît de umede încît trebui să se şteargă cu batista înainte să pună mîna pe receptor. Tatăl lui răspunse la primul apel.

– Înainte se începi cu întrebările, zise Rick cu vocea aspră şi nefiresc de stridentă, trebuie să-ţi spun că n-am avut de ales. A trebuit să mă duc acolo pentru că Lacey

a spus poliției că eu i-am dat numele lui Caldwell, aşa că au trimis după mine.

Rick ascultă timp de un minut vocea furioasă a tatălui său şi în cele din urmă reuşi să răspundă şi el:

– Tată, ți-am spus să nu-ți faci probleme. Totul e în regulă. Nu ştie nimeni de relația dintre mine şi Heather Landi.

4

Sandy Savarano, bărbatul pe care Lacey îl cunoştea sub numele de Curtis Caldewell, părăsi apartamentul lui Isabelle Waring coborînd în fugă scările de incendiu şi ieşind pe uşa de serviciu. Era riscant, dar uneori n-aveai încotro, trebuia să-ți asumi şi riscuri.

Cu paşi mari ajunse pe Madison Avenue, avînd mapa de piele sub braț. De acolo luă un taxi pînă la hotelul de pe strada 39, unde locuia. Odată intrat în camera lui, aruncă mapa pe pat şi-şi turnă imediat o porție zdravănă de whisky într-un pahar de apă. Jumătate din lichid îl vărsă jos – restul o să-l bea. Era un ritual pe care-l urma de fiecare dată după o asemenea treabă.

Cu paharul într-o mînă, luă mapa şi se aşeză într-unul din scaunele cu spătar înalt din cameră. Pînă în ultimul minut totul fusese destul de uşor. Revenise în clădire

fără să fie văzut de portar, care ajuta o bătrînă să se urce într-un taxi. Intrase în apartament cu cheia pe care o luase de pe masa din vestibul cînd Lacey Farrell era în bibliotecă cu Waring.

O găsise pe Isabelle în dormitor, proptită pe perne în pat, cu ochii închişi. Mapa de piele era pe noptiera de lîngă pat. Cînd femeia şi-a dat seama de prezenţa lui a sărit din pat şi a încercat să fugă, dar el blocase uşa.

Nu a ţipat. Nu, era prea speriată ca să o facă. Asta îi plăcea lui cel mai mult: frica aceea din ochi, înţelegerea faptului că nu există nici o scăpare, şi că o să moară. A savurat acel moment. Întotdeauna îi plăcea să scoată încet pistolul, să păstreze contactul cu privirea victimei în timp ce-l îndrepta spre ea, ţintind cu grijă. Chimia care se declanşase între el şi ţinta lui în acea fracţiune de secundă înainte de a apăsa pe trăgaci îl înfioră de plăcere.

Şi-o reprezentă pe Isabelle retrăgîndu-se din faţa lui, întorcîndu-se spre pat, cu spatele spre tăblie, mişcînd din buze în încercarea de a articula cuvinte. Apoi un singur strigăt: „Nu!" – care se amestecă cu zgomotul venit de jos de unde striga cineva – exact în momentul în care apăsase pe trăgaci.

Savarano bătea furios cu degetele în mapa de piele. Farrell asta venise exact în secunda aia. Dacă n-ar fi fost ea, totul ar fi mers perfect. A fost un prost, îşi zise, să o lase să-l încuie afară, forţîndu-l astfel să fugă. Dar avea jurnalul şi a omorît-o pe Waring; doar pentru asta fusese angajat. Iar dacă Farrell devine o problemă, o s-o

omoare cumva şi pe ea... O să facă tot ce va trebui să facă; tot ce făcea parte din meseria lui.

Savarano trase atent fermoarul cu care era închisă mapa şi se uită înăuntru. Foile de hîrtie erau prinse toate cu grijă la locul lor, dar cînd le răsfoi constată că erau albe.

Le privea fără să-i vină să creadă. Începu să le răsfoiască iute cu degetul, căutînd un scris de mînă. Erau albe – toate, nu fusese folosită nici una. Jurnalul propriu-zis trebuie să fi rămas în apartament, îşi dădu el seama. Ce să facă? Trebuia să se gîndească să vadă cum o scoate la capăt.

Era prea tîrziu să se întoarcă acum în apartament. Poliţiştii or fi împînzit locul. „Trebuie să găsesc altă cale de a pune mîna pe foi."

Dar nu era prea trîziu să se asigure că Lacey Farrell n-o să aibă niciodată posibilitatea să-l identifice într-un tribunal. Asta era o treabă care-i făcea chiar bucurie.

5

Aproape către dimineaţă Lacey căzu într-un somn greu, plin de vise, în care umbre alunecau încet de-a lungul unor coridoare nesfîrşite şi strigăte înfricoşătoare se auzeau fără încetare din spatele unor uşi închise.

A fost o uşurare să se trezească la şapte fără un sfert, deşi se temea de ce ştia că urma să-i aducă ziua. Detectivul Sloane îi spusese că vrea ca ea să meargă la sediul poliţiei şi să lucreze cu un pictor pentru a face un portret al lui Curtis Caldwell.

Dar, înfăşurată în halat, sorbind din cafea şi privind barjele care-şi croiau încet drum pe East River, îşi dădu seama că trebuie să ia mai întîi o hotărîre în legătură cu jurnalul.

„Ce să fac cu el?" se întrebă Lacey. Isabelle credea că există în el ceva ce dovedeşte că moartea lui Heather nu a fost un accident. Curtis Caldwell a furat mapa de piele după ce a omorît- o pe Isabelle.

Oare a omorît-o pentru că se temea de ceea ce găsise Isabelle în jurnal? Furase ceea ce credea că este jurnalul pentru a fi sigur că nu-l va citi nimeni?

Se întoarse şi se uită în cameră. Servieta ei era încă acolo, sub canapea; servieta în care ascunsese foile îmbibate în sînge.

„Trebuie să le predau poliţiei, îşi zise ea. Dar cred că am o modalitate în care să o pot face respectîndu-mi în acelaşi timp promisiunea dată lui Isabelle."

La ora două, Lacey era încă în micuţul birou al circumscripţiei de poliţie, aşezată la o masă vizavi de detectivul Ed Sloane şi adjunctul său, detectivul Nick Mars. Detectivul Sloane părea să respire cam greu, ca şi cum tocmai mersese grăbit. Sau poate nu era altceva decît faptul că fuma prea mult, se gîndi Lacey. Din

buzunarul de la piept ieşea un pachet de ţigări desfăcut.

Nick Mars era alt gen. El îi amintea de un jucător de fotbal din colegiu pentru care făcuse o pasiune cînd avea optsprezece ani. Mars nu avea încă treizeci de ani; avea o faţă de copil, cu obraji plini, ochi albaştri nevinovaţi, un zîmbet plăcut şi era amabil. De fapt era sigură că lui i se dăduse rolul de băiat bun în scenariul băiat rău/băiat bun stabilit pentru interogatorii. Sloane răcnea şi uneori se înfuria; Nick Mars era cel care liniştea lucrurile, întotdeauna calm şi plin de solicitudine.

Lacey se afla la poliţie de aproape trei ore, timp suficient ca să-şi dea seama de scenariul pe care-l puseseră ei la punct pentru ea. În timp ce descria faţa lui Curtis Caldwell pictorului adus de poliţie, Sloane se înfurie pentru că nu era mai precisă.

– Nu avea nici o cicatrice, sau semne din naştere, sau tatuaje, îi explică ea pictorului. Cel puţin nimic ce-aş fi putut eu să observ. Tot ce pot să-ţi spun este că avea o faţă îngustă, ochi albaştri să pălăciţi, pielea bronzată şi părul blond cînepiu. Nu era nimic care să te frapeze în trăsăturile lui. Toate era proporţionale – excepţie făcînd poate buzele. Erau ceva cam subţiri. Dar cînd văzu schiţa făcută de artist, Lacey spuse ezitînd: Nu arăta nicidecum aşa.

– Dar atunci cum arăta? se răsti Sloane.

– Uşurel, Ed. Lacey a trecut prin momente grele. Nick îi zîmbi liniştitor.

Întrucît artistul nu reuşi să facă un portret care, după părerea ei, să semene cu bărbatul pe care-l văzuse, îi

fură arătat un interminabil număr de fotografii făcute de poliție. Totuşi, nici una nu semăna cu bărbatul pe care-l cunoştea sub numele de Curtis Caldwell, alt lucru care îl înfurie, evident, pe Sloane.

De data asta detectivul scoase o țigară şi o aprinse, semn clar al exasperării lui.

– Gata, domnişoară Farrell, zise el brusc. Acum să mai auzim încă o dată povestea dumneavoastră.

– Lacey, ce-ai zice de o ceaşcă cu cafea? întrebă Mars.

– Da, mulțumesc. Îi zîmbi recunoscătoare, apoi se admonestă singură: „Fii atentă. Ține minte – băiatul bun/băiatul rău." Era clar că detecvitul Sloane avea ceva nou în agenda lui.

– Domnişoară Farrell, aş vrea să trecem în revistă cîteva lucruri în legătură cu această crimă. Erați destul de tulburată cînd ați format 911 aseară.

– Şi pe bună dreptate, zise Lacey ridicînd din sprîncene.

– Categoric. Şi aş spune că practic erați într-o stare de şoc cînd am vorbit cu dumneavoastră după ce am ajuns acolo.

– Sînt sigură că eram. De fapt, majoritatea celor petrecute seara trecută erau pentru ea ca într-o ceață.

– Nu v-am însoțit pînă la uşă cînd ați plecat, dar înțeleg că ați avut atîta prezență de spirit încît să vă amintiți că v- ați lăsat servieta în debaraua din vestibul, lîngă uşa apartamentului Waring.

– Mi-am amintit cînd am trecut pe lîngă debara, da.

– Vă aduceți aminte că fotografii îşi făceau meseria în acel moment?

Îşi întoarse gîndurile la seara dinainte. Pelicula de pudră pe mobilă. Săgețile de lumină ale blițurilor.

– Da, îmi amintesc, răspunse ea.

– Vreți să vă uitați atunci la fotografia asta, vă rog? Sloane îi întinse peste birou o fotografie opt pe zece. De fapt, îi explică el, ceea ce vedeți este o porțiune mărită dintr-o fotografie de rutină făcută în vestibul. Şi făcu un semn din cap spre bărbatul mai tînăr. Detectivul Mars a sesizat detaliul.

Lacey privea fotografia. Era ea, din profil, strîngînd mînerul servietei pe care o ținea departe de Rick Parker care se întindea să i-o ia pentru a o duce el.

– Deci nu numai că v-ați amintit să luați servieta, dar ați şi insistat să o duceți singură.

– Ei bine, în bună măsură lucrul ăsta mă caracterizează. Şi cînd este vorba de colegi de serviciu, consider că este deosebit de important să mă bizui pe propria mea persoană, le explică ea cu voce joasă şi calmă. Totuşi, cred că acționam probabil în mod automat. Nu-mi amintesc ce era în capul meu.

– Ba eu nu cred asta, interveni detectivul Sloane. De fapt, sînt sigur că ați acționat în mod cu totul deliberat. Vedeți, domnişoară Farrell, în acea debara am găsit urme de sînge – sîngele lui Isabelle Waring. Cum credeți că a putut să ajungă acolo?

Jurnalul lui Heather, se gîndi Lacey. Foile pătate de sînge. Vreo două căzuseră pe mocheta din debara în

timp ce le înghesuia în servietă. Şi, fireşte, mîinile ei pline de sînge. Dar nu-i putea spune lucrul ăsta detectivului – oricum, nu încă. Avea nevoie de timp pentru a studia jurnalul. Îşi privi mîinile, încrucişate în poală. „Ar trebui să spun ceva, dar ce?" se gîndi ea.

Sloane se aplecă peste birou într-un mod agresiv, chiar acuzator.

– Domnişoară Farrell, nu ştiu care e jocul dumneavoastră, sau ce nu vreţi să ne spuneţi, dar în mod clar asta n-a fost o crimă obişnuită. Bărbatul care s-a dat drept Curtis Caldwell nu a jefuit apartamentul şi nici nu a omorît-o întîmplător pe Isabelle Waring. Crima a fost plănuită şi executată cu grijă. Apariţia dumneavoastră la faţa locului a fost probabil singurul lucru care nu a corespuns planului. Făcu o pauză, după care continuă cu voce iritată: Ne-aţi spus că avea asupra lui mapa de piele a doamnei Waring. Mai descrieţi-mi-o o dată.

– Descrierea este aceeaşi, zise Lacey. Era de mărimea standard a unei mape de piele şi avea fermoar de jur împrejur astfel încît cînd este închisă să nu scape nimic din ea.

– Domnişoară Farrell, aţi mai văzut aşa ceva pînă acum? Sloane îi întinse peste birou o foaie de hîrtie.

Lacey o luă în mînă. Era una dintre foile jurnalului, acoperită cu un scris de mînă.

– Nu sînt sigură, zise ea.

– Citiţi-o, vă rog.

Era datată cu trei ani în urmă. Şi începea aşa: *„Baba a venit să vadă spectacolul din nou. Ne-a dus apoi pe*

toți să cinăm la restaurant..."

„Jurnalul lui Heather, se gîndi ea. Trebuie că am pierdut foaia asta. Cîte oi mai fi pierdut?" se întrebă dintr-o dată.

– Ați văzut asta pînă acum? o întrebă din nou Sloane.

– Ieri după-amiază, cînd l-am adus pe cel pe care-l cunosc sub numele de Curtis Caldwell să vadă apartamentul, Isabelle era în bibliotecă, aşezată la birou. Mapa de piele era deschisă, iar ea citea foile pe care le scosese din aceasta şi care nu erau prinse de şină. Nu pot avea certitudinea că este una dintre aceste foi, dar probabil că este.

Cel puțin asta era un adevăr, se gîndi ea. Dintr-o dată avu un sentiment de regret că nu şi-a făcut timp dimineață să scoată copii după jurnal înainte să vină la poliție.

Asta se hotărîse să facă – să dea originalul poliției, o copie lui Jimmy Landi şi să păstreze o copie pentru ea.

– Am găsit foaia asta de hîrtie în dormitor, sub fotoliu, îi spuse Sloane. Poate că au mai fost şi alte foi rătăcite. Credeți posibil lucrul ăsta? Nu aşteptă să-i răspundă şi continuă: Să revenim la petele de sînge pe care le-am găsit în debaraua de jos. Aveți vreo idee cum au putut să ajungă acolo?

– Aveam sînge pe mîini. Ştiți asta, spuse Lacey.

– O, da, ştiu asta, dar nu vă şiroia sînge de pe mîini cînd ați luat servieta aseară, la plecare. Deci ce s-a întîmplat? Ați pus ceva în servieta aceea înainte să

ajungem noi acolo, ceva ce ați luat din dormitorul lui Isabelle Waring? Eu așa cred. De ce nu ne spuneți ce ați luat? Să fi fost poate mai multe foi ca aceea pe care ați citit-o acum împrăştiate prin cameră? Nu-i așa că au fost?

– Ia-o mai încet, Eddie. Dă-i lui Lacey vreme să răspundă, îi ceru Mars.

– Lacey poate avea tot timpul pe care-l dorește, Nick, se răsti Sloane. Dar adevărul o să fie același. A luat ceva din camera aia; sînt sigur de asta. Şi atunci nu-ți pui întrebarea de ce un martor nevinovat să ia ceva de genul ăsta din camera victimei? Poți să-mi spui de ce? o întrebă el pe Lacey.

Dorea cu disperare să le spună că avea jurnalul şi de ce-l avea. „Dar dacă o fac, îşi zise, or să-mi ceară să îl predau imediat. Nu mă vor lăsa să fac o copie pentru tatăl lui Heather. Şi categoric nu le pot spune că am de gînd să fac o copie şi pentru mine; or să reacționeze ca şi cum aş avea vreo legătură cu moartea lui Isabelle. Am să le dau originalul mîine."

Se ridică.

– Nu, nu pot. Ați terminat cu mine, detectiv Sloane?

– Pentru astăzi, domnişoară Farrell, da. Dar vă rog să țineți minte că ar fi tăinuitor în cazul investigării unei crime implică pedepse serioase. Pedepse penale, adăugă cu o umbră de amenințare în glas. Şi încă un lucru: dacă ați luat vreunele dintre foile astea, mă întreb ce fel de martor „nevinovat" sînteți. În definitiv, dumneavoastră sînteți cea care l-ați adus pe ucigaş în

casa lui Isabelle Waring.

Lacey plecă fără să răspundă. Trebuia să se ducă la birou, dar mai întîi va trece pe acasă ca să ia jurnalul lui Heather Landi. O să rămînă la birou după-amiază pînă cînd o să plece toată lumea şi o să facă toate copiile de care are nevoie. A doua zi o să-i dea originalul lui Sloane. O să-l facă să înţeleagă de ce l-a luat, îşi zise ea nervoasă.

Porni să cheme un taxi, apoi se hotărî să se ducă acasă pe jos. Soarele de prînz îi făcea bine. Încă mai avea senzaţia aceea de frig pînă în măduva oaselor. Cînd traversă Second Avenue, simţi pe cineva foarte aproape, în spatele ei, şi se întoarse brusc pentru a întîlni ochii nedumeriţi ai unui bătrîn.

– Scuze, murmură ea păşind pe trotuar.

„Mă aşteptam să-l văd pe Curtis Caldwell, îşi zise Lacey, tulburată să constate că tremură. Dacă jurnalul era ceea ce căuta, atunci nu-l are. Se va întoarce după el? Ştie că l-am văzut şi că-l pot identifica pe el ca fiind criminalul." Pînă cînd poliţia îl va prinde pe Caldwell – dacă o să-l prindă -, ea se afla în pericol, era sigură de asta. Încercă să-şi scoată gîndul din minte.

În holul clădirii ei se simţi în siguranţă, dar cînd ajunse la etajul la care locuia, coridorul lung i se păru înfricoşător şi, cu cheia în mînă, se grăbi spre apartamentul ei şi intră iute.

„N-am să mai folosesc niciodată servieta asta", îşi spuse în timp ce o scotea de sub canapea; o duse în dormitor şi o puse pe birou, evitînd cu grijă să atingă

mînerul pătat de sînge.

Scoase cu atenție foile jurnalului, încleştînd maxilarul la vederea celor pătate de sînge. Le puse pe toate într-un plic şi căută în debara o geantă.

Zece minute mai tîrziu ieşi în stradă, ținînd geanta strîns sub braț. În timp ce făcea nervoasă semn unui taxi, încerca să se convingă singură că, indiferent cine o fi Cladwell şi care o fi fost motivul pentru care a omorît-o pe Isabelle, trebuie că acum se află cu siguranță la sute de mile depărtare, ascunzîndu-se.

6

Sandy Savarano, alias Curtins Caldwell, avu grijă să nu fie recunoscut cînd sună de la un telefon nu mai departe de un bloc de clădirea în care se afla apartamentul lui Lacey Farrell. Purta o percuă cu părul albit, era neras, iar costumul de avocat fusese înlocuit cu un pulover fără nici o formă, purtat peste nişte blugi decoloraţi.

– După ce a plecat de la poliție, Farrell s-a dus pe jos acasă şi a urcat în apartament, spuse el privind în josul străzii. N-am de gînd să mă învîrtesc prin jur. Vizavi de clădirea ei este parcată o maşină a poliției. S-ar putea să fie acolo pentru a o supraveghea.

Porni spre vest, apoi se răzgîndi şi se întoarse. Se hotărî să țină sub ochi maşina poliției o vreme, pentru a-şi verifica teoria că polițiştii au fost însărcinați să o păzească pe Lacey Farrell. Nu fu nevoit să aştepte mult. O zări pe tînăra femeie, în costum negru şi cu o geantă sub braț, părăsind clădirea şi chemînd un taxi. Cînd maşina se îndepărtă, se întoarse spre polițişti ca să vadă ce au de gînd să facă. O secundă mai tîrziu, echipajul de poliție porni în urma taxiului.

„Bine, se gîndi el. Asta înseamnă un obstacol mai puțin în calea mea."

7

Întorşi la restaurant după ce făcuseră toate aranjamentele pentru incinerarea Isabellei, Jimmy Landi şi Steve Abbot se duseră direct în biroul lui Jimmy. Steve turnă generos whisky în două pahare şi puse unul în fața lui Landi comentînd:

– Cred că amîndoi avem nevoie de asta.

– Ştiu că aşa este, zise Landi întinzînd mîna să ia paharul. A fost o zi îngrozitoare.

Isabelle urma să fie incinerată cînd trupul îi va fi eliberat de morgă, iar cenuşa va fi depusă la cimitirul Gate of Haven din Westchester, în cavoul familiei.

– Părinții mei, copilul meu, fosta mea soție, vor fi cu toții acolo sus, spuse privind spre Abbott. Nu are nici un sens, nu-i aşa Steve? Un tip pretinde că vrea să cumpere un apartament, apoi se întoarce şi o ucide pe Isabelle, o femeie fără apărare. Nu s-a afişat cu nici un fel de bijuterii scumpe. Nici nu avea. Nu a preocupat-o niciodată aşa ceva.

Fața i se contorsionă într-un amestec de furie şi durere.

– Eu i-am spus să scape de apartament! Toate veniturile ei asupra morții lui Heather, convinsă că n-a fost un accident! Îşi ieşise din minți şi mă înnebunise şi pe mine, iar faptul că tot mergea în acel apartament nu făcea decît să înrăutățească şi mai mult lucrurile. În plus, avea nevoie de bani. Tipul ăla, Waring, cu care se căsătorise, nu i-a lăsat nici un sfanț. N-am vrut decît să-şi continue viața. Şi uite că este ucisă! Ochii îi străluceau plini de lacrimi. Ei bine, acum este cu Heather. Poate că acolo îşi dorea să fie. Nu ştiu.

Abbott, în efortul evident de a schimba subiectul, îşi drese vocea şi spuse:

– Jimmy, Cynthia vine pe la zece să ia cina. Ce-ai zice să vii cu noi?

– Nu, dădu Landi din cap, dar îți mulțumesc. Mă tot cocoloşeşti de aproape un an, Steve, de cînd a murit Heather, dar nu mai pot continua aşa. Totul o să fie în ordine. Încetează să- ți mai faci probleme în legătură cu mine şi ocupă-te de prietena ta. Ai de gînd să te căsătoreşti cu ea?

– Nu mă grăbesc, spuse Abbott zîmbind. Două divorțuri sînt suficiente.

– Ai dreptate. De aceea am rămas eu singur toți anii ăştia. Şi tu eşti încă tînăr. Mai ai de parcurs încă un drum lung.

– Nu chiar atît de lung. Nu uita că în primăvară am făcut patruzeci şi cinci.

– Zău? Ei bine, eu fac luna viitoare şaizeci şi opt, zise Jimmy cu un mormăit. Dar să nu mă consideri ieşit încă din competiție. Şi eu mai am încă mult pînă cînd am să dau în primire. Şi să nu uiți asta!

Apoi îi făcu cu ochiul lui Abbott. Zîmbiră amîndoi. Abbott sorbi ultima înghițitură de whisky şi se ridică.

– Sînt sigur că mai ai, şi contez pe asta. Cînd o să deschidem localul din Atlantic City, ceilalți pot foarte bine să tragă obloanele! Am dreptate? Abbott îl văzu pe Jimmy că se uită la ceas şi zise: Ei bine, ar trebui să cobor.

La scurt timp după ce plecă Abbott, recepționera îl sună pe Jimmy:

– Domnule Landi, doreşte să vorbească cu dumneavoastră o domnişoară Farrell. Mi-a zis să vă spun că e agentul imobiliar care a lucrat pentru doamna Waring.

– Fă-mi legătura, zise el răstit.

Întoarsă la birou, Lacey îi răspunse destul de evaziv lui Rick Parker la întrebările despre interviul cu detectivul Sloane.

– Mi-a arătat nişte fotografii. Nimeni nu semăna nici pe departe cu Caldwell. Refuză din nou invitația lui Rick la cină. Am de lucrat la nişte materiale cu care am ră-

mas în urmă, i-a spus cu un zîmbet slab.

Şi chiar este adevărat, îşi zise după aceea.

Aşteptă pînă cînd plecă toată lumea înainte de a lua geanta şi a merge la xeros, unde făcu două copii după jurnalul lui Heather, una pentru tatăl fetei şi una pentru ea. Apoi sună la restaurantul lui Landi. Convorbirea a fost scurtă: Jimmy Landi o aşteaptă.

Era înainte de începerea spectecolelor şi era greu de găsit un taxi, dar fu norocoasă; unul tocmai îşi lăsa pasagerii în faţa clădirii în care se afla biroul ei. Lacey alergă puţin şi sări în taxi exact înainte ca altcineva să pună mîna pe el. Dădu adresa restaurantului *Venenţia* pe West Fifty-six Street, se lăsă pe spate şi închise ochii. Numai atunci slăbi strînsoarea genţii, deşi continuă să o ţină în siguranţă la subraţ. De ce nu se simţea deloc în largul ei? se întrebă. Şi de ce avea senzaţia că este urmărită?

Ajunse la restaurant, văzu că sala era plină, iar barul ticsit. De îndată ce-şi spuse numele, recepţionera îl chemă pe *maitre d'hotel.*

– Domnul Landi vă aşteaptă sus, domnişoară Farrell, îi spuse el.

La telefon îi spusese pur şi simplu că Isabelle găsise jurnalul lui Heather şi că a vrut să-i fie dat lui.

Dar cînd se găsi în biroul lui, vizavi de bărbatul solid, cu ochii melancolici, Lacey se simţi de parcă ar fi slobozit lovitura într-o ţintă rănită. Şi totuşi îşi zise că trebuie să-i spună ultimele cuvinte rostite de Isabelle Waring înainte de a muri.

– I-am promis că vă dau jurnalul dumneavoastră. Şi

i-am promis că-l voi citi şi eu. Nu ştiu de ce a vrut Isabelle să-l citesc şi eu. Cuvintele ei exacte au fost – „Arată-i ... unde". Dorea să vă arăt ceva din jurnal. Bănuiesc că dintr-un motiv oarecare credea că eu am să găsesc ceva ce ar confirma bănuiala ei că moartea fiicei dumneavoastră nu a fost un simplu accident. Încerc să-i respect dorinţele. Deschise geanta şi scoase setul de foi pe care-l adusese cu ea.

Landi se uită la ele, apoi întoarse privirea în altă parte.

Lacey era sigură că vederea scrisului de mînă al fiicei sale i-a provocat un şoc dureros, dar singurul lui comentariu fu un mormăit iritat:

– Astea nu sînt originalele.

– Nu am orginalele cu mine. Le predau poliţiei dimineaţă.

Landi se îmbujoră de o furie bruscă.

– Nu asta ţi-a cerut Isabelle să faci.

Lacey se ridică.

– Domnule Landi, nu am de ales. Sînt sigură că înţelegeţi că va trebui să fac mari eforturi pentru a le explica de ce am ridicat o dovadă de la locul crimei. Am certitudinea că originalele vă vor fi restituite în cele din urmă, dar pentru moment mă tem că va trebui să vă mulţumiţi cu o copie. Ca şi mine de altfel, îşi zise ea plecînd.

Landi nici măcar nu-şi ridică privirea cînd Lacey ieşi.

Cînd ajunse acasă, Lacey aprinse lumina de la intrare şi făcu cîţiva paşi în interior înainte de a-şi da

seama de haosul care i se înfăţişa înaintea ochilor. Sertarele fuseseră răsturnate, debaralele răscolite, pernele de pe mobilă aruncate pe podea. Pînă şi frigiderul fusese golit şi lăsat deschis. Uimită şi îngrozită, rămase cu ochii aţintiţi la harabaura din faţa ei, apoi se poticni printre lucrurile aruncate pretutindeni pentru a-l chema la telefon pe administrator; în timp ce el suna la 911, ea îi telefonă detectivului Sloane.

Acesta ajunse la scurtă vreme după poliţiştii de la circumscripţia locală.

– Ştii ce au căutat, nu-i aşa? zise ca din întîmplare Sloane.

– Da, ştiu, îi răspunse Lacey. Jurnalul lui Heather Lacey. Dar nu este aici. Este la birou. Sper că cine a făcut asta nu s-o fi dus şi acolo.

În maşina poliţiei în drum spre birou, detectivul Sloane îi citi drepturile.

– Mi-am ţinut promisiunea făcută unei muribunde, protestă ea. Mi-a cerut să citesc jurnalul şi apoi să i-l dau tatălui lui Heather Landi şi asta am făcut. I-am dus o copie în seara asta.

Cînd ajunseră la birou, Sloane n-o slăbi nici o clipă din ochi cînd descuie fişetul şi scoase plicul în care pusese originalul jurnalului. Desfăcu clamele, scoase cîteva foi de hîrtie, le studie, apoi ridică privirea spre ea.

– Sînteţi sigură că mi-aţi dat totul?

– Asta este tot ce avea Isabelle în clipa în care a murit, răspunse Lacey sperînd că n-o să facă presiuni asupra ei. Deşi ăsta era adevărul, nu era totuşi adevărul

complet: copia de pe jurnal pe care o făcuse pentru ea era încuiată în sertar.

– Ar fi mai bine să mergem la sediu, domnişoară Farrell. Cred că trebuie să mai vorbim puţin despre lucrul ăsta.

– Apartamentul meu, protestă ea. Vă rog, trebuie să pun puţin lucrurile în ordine. Sună ridicol, îşi zise ea. S-ar putea ca cineva să o fi omorît pe Isabelle din cauza jurnalului lui Heather şi s-ar fi putut să fiu omorîtă şi eu dacă aş fi fost acasă astă seară, iar eu mă gîndesc la dezordinea din apartament. Îşi dădu seama că o doare capul. Era trecut de zece seara, iar ea nu mîncase de ceasuri întregi nimic.

– Apartamentul dumneavoastră poate să mai aştepte, îi spuse brusc Sloane. Trebuie să vorbim despre toate astea acum.

Dar cînd ajunseră la poliţie, fu nevoit să-l trimită pe detectivul Nick Mars să-i cumpere un sandviş şi nişte cafea. Apoi începu.

– Gata, haideţi să o luăm de la capăt, domnişoară Farrell.

Aceleaşi întrebări din nou şi din nou, se gîndi Lacey, clătinînd din cap. A cunoscut-o pe Heather Landi? Nu este ciudat că, pornind de la o întîlnire întîmplătoare în lift, cu luni în urmă, să o sune Isabelle Waring pentru a-i propune să se ocupe de vînzarea apartamentului? Cît de des s-a văzut cu Waring în ultimele săptămîni? La prînz? La cină? Vizite la sfîrşitul zilei?

– Numea înserarea „lumină potolită", se auzi Lacey

spunînd, storcîndu-şi creierii să găsească eventual ceva ce nu le-o fi spus pînă acum. Spunea că acest moment al zilei este un moment al însingurării.

– Şi nu avea prieteni vechi pe care să-i sune?

– Nu ştiu decît că mă suna pe mine. Poate că o făcea pentru că se gîndea că, fiind şi eu singură, în Manhattan, aş putea-o ajuta să înţeleagă ceva din viaţa fiicei ei. Şi poate moartea ei, adăugă după o clipă de gîndire. Avea în faţa ochilor faţa tristă a lui Isabele, pomeţii ei înalţi şi ochii depărtaţi, vestigii ale adevăratei frumuseţi care trebuie să fi fost cînd era tînără. Cred că a fost aşa cum ai vorbi cu un şofer de taxi sau un barman. Găseşti pe cineva care să te asculte cu simpatie, ştiind că nu trebuie să-ţi faci probleme că persoana respectivă o să-ţi amintească ce ai spus după ce ai depăşit momentul dificil.

– Hai să vorbim despre felul în care s-a întors Curtis Caldwell în apartamentul Waring, zise Sloane fără nici cel mai mic semn în ce priveşte reacţia lui la cele spuse de ea. Nu a existat nici un incidiu că uşa ar fi fost forţată. Isabelle Warning nu i-a deschis, evident, uşa, ca apoi să urce şi să se aşeze în pat cu el acolo. I-aţi dat o cheie?

– Nu, fireşte că nu, protestă Lacey. Dar staţi aşa o secundă! Isabelle lăsa întotdeauna o cheie într-un bol pe masa din vestibul. Mi-a spus că o lasă acolo ca, în cazul în care coboară după poştă, să nu-şi mai bată capul să ia toate cheile. S-ar fi putut ca Caldwell să o fi văzut acolo şi să o fi luat. Dar despre apartamentul meu? protestă ea. Cum a putut să intre? Avem portar.

– Şi un garaj circulat în clădire, şi o intrare de serviciu. Aceste aşa-zise clădiri sigure sînt o glumă, domnişoară Farrell. Doar lucrezi în domeniul imobiliar. Trebuie să ştii asta.

Lacey se gîndi la Curtis Caldwell, cu pistolul în mînă, alergînd să o găsească pentru a o ucide.

– Nu este o glumă foarte bună. Îşi dădu seama că este pe punctul de a izbucni în plîns. Vă rog, vreau să mă duc acasă, zise ea.

O secundă crezu că or să o mai reţină, dar Sloane se ridică.

– E-n regulă. Puteţi pleca acum, domnişoară Farrell, dar trebuie să vă avertizez că s-ar putea să fie formulate împotriva dumneavoastră acuzaţii oficiale de tăinuire de dovezi de la locul crimei.

„Ar fi trebuit să vorbesc cu un avocat, îşi zise Lacey. Cum de am putut să fiu atît de proastă?"

Cînd ajunse, Ramon Garcia, intendentul clădirii, şi soţia lui, Sonya, puneau lucrurile în ordine în apartament.

– Nu puteam să te lăsăm să te întorci tot în harababura asta, îi spuse Sonya ştergînd praful de pe birou. Am pus lucrurile la loc în sertare; sînt sigură că nu cum ai face tu, dar cel puţin nu mai sînt împrăştiate pe podea.

– Nu ştiu cum să vă mulţumesc, zise Lacey. Apartamentul era plin de poliţişti cînd plecase şi îi era groază cînd se gîndea ce va găsi la întoarcere.

Ramon tocmai terminase de înlocuit încuietoarea de

la uşă.

– Asta a fost lucrătura unui expert, spuse el. Şi a avut şi uneltele potrivite. Cum de nu v-a luat cutia cu bijuterii?

Ăsta a fost primul lucru pe care poliţiştii i-au spus să-l verifice. Cele cîteva brăţări de aur, cerceii ei cu diamante şi perlele de la bunica erau acolo, nemişcate de la locul lor.

– Cred că nu asta a căutat, spuse Lacey. Vocea îi era joasă şi obosită. Sonya se uită pătrunzător la ea.

– Am să revin mîine dimineaţă. Nu-ţi face probleme. Cînd ai să te întorci de la serviciu totul va fi la locul său.

Lacey îi conduse la uşă.

– Piedica funcţionează? îl întrebă pe Ramon. El o încercă.

– Nimeni nu intră atît timp cît e trasă. Eşti în siguranţă.

Închise uşa şi o încuie. Apoi privi în jur, în apartament, şi o cuprinse un tremur. „În ce m-am băgat singură?“ se întrebă ea.

8

De obicei Lacey nu folosea ca farduri decît rimel şi un contur-creion deschis pentru buze, dar în lumina dimineţii, cînd văzu cearcănele de sub ochi şi cît de palidă era, îşi dădu cu roşu în obraji, cu fard de pleoape şi sfrîşi

prin a-şi căuta rujul. Toate astea nu reuşiră totuşi să o facă să arate mult mai bine. Nici măcar bleizerul ei favorit, maro cu auriu, nu-i ajută prea mult în a-i spulbera starea de spirit sumbră. O ultimă privire în oglindă îi spuse că arătă tot obosită şi parcă şleampătă.

În uşa biroului se opri, trase adînc aer în piept şi-şi îndreptă umerii. Îşi aduse aminte că pe vremuri tatăl ei îi spusese că atunci cînd eşti înalt inspiri încredere celorlalţi. Iar ea avea nevoie de această încredere, îşi spuse cîteva minute mai tîrziu, cînd fu convocată în biroul lui Richard Parker Sr.

Era şi Rick cu tatăl său. Parker senior era evident furios. Lacey se uită la Rick. Nici un fel de simpatie nici la el, se gîndi ea. Acum chiar este vorba de *Parker and Parker.*

Richard Parker Sr. intră direct în subiect.

– Lacey, după cum am fost informat de oamenii de pază, aseară ai venit aici cu un detectiv. Ce a fost cu chestia asta?

Îi explică cît putu de simplu că s-a hotărît să predea jurnalul poliţiei, dar că a trebuit să facă mai întîi o copie pentru tatăl lui Heahter.

– Ai ascuns dovada aici, la birou? întrebă Parcker Sr. ridicînd dintr-o sprînceană.

– Intenţionam să i-l dau detectivului Sloane astăzi. Le povesti despre apartamentul ei care fusese răscolit. Nu am încercat să fac decît ce mi-a cerut Isabelle să fac. Acum se pare că am comis un delict condamnabil.

– Nu trebuie să fii expert în drept ca să ştii asta, interveni Rick. Lacey, ai făcut un lucru necugetat.

– N-am prea fost în stare să gîndesc, zise ea. Îmi pare rău de asta, dar...

– Şi mie îmi pare rău, interveni Parker Sr. Pentru astăzi ai stabilită vreo întîlnire?

– Două pentru după-amiază.

– Or să se ocupe de ele Liz sau Andrew. Rick, ai tu grijă de asta. Lacey, ai să te ocupi de lista telefoanelor pentru viitorul imediat.

– Nu este drept, zise ea brusc furioasă, scuturîndu-se de senzaţia de letargie.

– Nu este drept nici să tîrăşti firma într-o investigaţie legată de o crimă, domnişoară Farrell.

– Îmi pare rău, Lacey, îi spuse Rick.

Îndată ce se întoarse în biroul ei, una dintre noile secretare, Grace MacMahon, îi aduse o ceaşcă cu cafea şi, aplecîndu-se să i-o dea, îi spuse în şoaptă ca să nu fie auzită:

– Astăzi am ajuns devreme şi aici era un detectiv care stătea de vorbă cu domnul Parker. N-aş putea să spun ce vorbeau, dar am auzit că era ceva legat de tine.

Lui Sloane îi plăcea să spună că o bună treabă de poliţist începe cu o presimţire. După douăzeci şi cinci de ani în poliţie, avea numeroase confirmări, pentru că multe dintre presimţirile lui se dovediseră a fi corecte. De aceea îşi expunea teoriile în faţa lui Nick Mars în timp ce studiau jurnalul lui Heather Landi.

– Îţi spun eu că Lacey Farrell încă nu joacă corect cu noi, spunea el furios. Este mult mai implicată în treaba asta decît lasă să se credă. Ştim că a scos jurnalul din

apartament; ştim că a făcut o copie ca să i-o dea lui Jimmy Landi. Şi arătă către paginile pătate de sînge. Şi-am să-ţi mai spun şi altceva, Nick. Mă îndoiesc că am fi văzut noi astea dacă n-aş fi speriat-o ieri spunîndu-i că am găsit urme din sîngele lui Isabelle Waring pe mocheta din debara, exact acolo unde-şi lăsase servieta.

– Şi la asta te-ai gîndit, Eddie? îl întrebă Mars. Paginile astea nu sînt numerotate. De unde să ştim noi că Farrell nu le-a distrus pe cele pe care nu a dorit să le vedem? Sînt de acord cu tine. Amprentele digitale ale lui Farrell nu se găsesc numai pe toate foile astea, ci pe întreg cazul.

O oră mai tîrziu, detectivul Sloane primi un telefon de la Matt Reilly, specialist în amprente. Matt trimisese o amprentă găsită pe uşa exterioară a apartamentului lui Lacey la SAFIS[1] şi îl anunţă că amprenta este a lui Sandy Savarano, un ticălos suspectat de a fi implicat în peste zece crime legate de droguri.

– Sandy Savarano! exclamă Sloane. Asta-i o nebunie, Matt. Barca lui Savarano a sărit în aer cu el cu tot acum doi ani. Am asistat la funeraliile lui în cimitirul Woodlawn.

– Ai asistat la funeraliile altcuiva, îi replică sec Reilly. Morţii nu dau buzna în apartamente.

În restul zilei Lacey urmări neputincioasă cum clienţii pe care ea îi asigurase erau repartizaţi altor agenţi. Atîta

1. Sistemul naţional de identificare automată a amprentelor

trudă, ca toate informațiile pe care le obținuse să fie date acum altora. Aşa fusese la început, dar asta cu opt ani în urmă.

Se simțea de asemenea prost din cauza senzației că era în permanență urmărită. Rick tot intra şi ieşea în secția vînzări, unde se afla şi biroul ei şi avea impresia că n-o scapa din ochi.

De cîteva ori cînd se dusese să ia un dosar, îl surprinsese uitîndu-se la ea. Părea că o supraveghează în permanență. Avea presimțirea că pînă la sfîrşitul zilei o să i se spună să nu mai vină la slujbă pînă cînd nu se încheie ancheta, aşa că dacă vrea să ia copia jurnalului lui Heather trebuie să o scoată din birou astfel încît să n-o vadă Rick.

Avu, în sfîrşit, posibilitatea să scoată copia la cinci fără zece, cînd Rick fu chemat în biroul tatălui său. De abia reuşise să strecoare plicul în geantă, că Richard Parker Sr. o chemă la el şi o anunță că este suspendată.

9

– Sper că nu-ți este prea foame, Alex, îi spuse Jay uitîndu- se încă o dată la ceas. De obicei, Lacey nu întîrzie.

Era evident că este iritat. Mona Farrell sări în apărarea fiicei sale.

– Traficul este întotdeauna îngrozitor la această oră şi s- ar fi putut să o împiedice ceva încă înainte să plece de acasă.

Kit îi aruncă soţului ei o privire dojenitoare.

– Cred că, avînd în vedere prin ce a trecut Lacey, nimeni n- ar trebui să fie deranjat dacă întîrzie puţin. Dumnezeule, a fost la un pas de a fi ucisă acum două zile, apoi noaptea trecută i-a fost spart apartamentul. Categoric n-are nevoie să mai fie admonestată, Jay.

– Sînt de acord, aprobă Alex Carbine. A avut două zile îngrozitoare.

Mona îl privi pe Carbine cu un zîmbet recunoscător. Niciodată nu se simţea pe deplin în largul ei cu ginerele ăsta adesea atît e preţios. Nu-i trebuia mult să devină înţepat şi, de obicei, nu prea avea răbdare cu nimeni, dar remarcase că se purta cu deferenţă faţă de Alex.

În seara aceea îşi luau cocktail-urile în living, aşteptînd-o pe Lacey cu toţii, inclusiv copiii. Bonnie şedea chiar la fereastră pentru a o vedea cînd soseşte.

Este opt şi un sfert, îşi zise Mona. Lacey trebuia să sosească la şapte şi jumătate. Chiar nu-i stătea în fire să întîrzie atît. Ce o fi reţinut-o?

Lacey resimţi impactul deplin a tot ceea ce se întîmplase cînd ajunse acasă la cinci şi jumătate şi-şi dădu seama că practic rămăsese fără slujbă. Parker Sr. îi promisese că va continua să primească salariul de bază – „cel puţin pentru o perioadă scurtă de timp", îi spusese el.

„O să mă concedieze, înțelese ea. O să folosească pretextul că am pus în pericol firma copiind şi ascunzînd la birou dovada. Lucrez pentru el de opt ani. Sînt unul dintre cei mai buni agenți ai lui. De ce să vrea să scape de mine? Propriul lui fiu mi-a dat numele lui Curtis Caldwell şi mi-a spus să aranjez o întîlnire. Şi sînt sigură că n-o să-mi dea nici un fel de compensație, aşa cum i s-ar fi cuvenit după atîția ani lucrați la el. O să spună că mă concediază din cauza anchetei. Se pare că am probleme pe mai multe fronturi, îşi zise, clătinînd din cap din cauza nenorocirilor care se abătuseră brusc asupra ei. Trebuie să vorbesc cu un avocat, dar cu cine?"

Jack Regan! – îi trecu prin minte. El şi soția lui, Margaret, un cuplu în jur de cincizeci şi cinci de ani, locuiau la etajul al cincisprezecilea în aceeaşi clădire cu ea. Stătuse de vorbă cu ei la o petrecere de Crăciunul trecut şi-şi aminti că lumea îl întreba despre un proces penal pe care tocmai îl cîştigase. Se hotărî să-l sune imediat, dar constată că numărul lor nu era în cartea de telefon.

Cel mai rău lucru ce se poate întîmpla este să-mi trîntească uşa în nas, îşi zise în timp ce urca în lift ca să meargă la etajul al cincisprezecilea. Cînd sună la uşă, se surprinse privind nervoasă în susul şi în josul coridorului.

După surpriza inițială provocată de vederea ei, îi făcură o primire cu adevărat călduroasă. Tocmai beau ceva înainte de cină şi o invitară să li se alăture. Auziseră despre faptul că apartamentul îi fusese călcat de hoți.

– Ăsta este în parte motivul pentru care sînt aici, începu ea.

Lacey plecă o oră mai tîrziu, stabilind ca Regan să o reprezinte în eventualitatea că probabil va fi pusă sub acuzare pentru tăinuirea jurnalului.

– Acuzația cea mai uşoară care ți s-ar putea aduce ar fi aceea de a fi obstrucționat administrația guvernamentală, i-a spus Regan. Dar dacă ei consideră că ai avut un motiv ascuns ca să iei jurnalul, s-ar putea ca lucrurile să fie mai serioase.

– Singurul meu motiv a fost de a-mi ține promisiunea făcută unei femei muribunde, protestă Lacey.

Regan zîmbise, dar ochii lui erau serioşi.

– Nu pe mine trebuie să mă convingi, Lacey, dar să ştii că n-a fost un lucru înțelept ceea ce ai făcut.

Îşi ținea maşina în garajul de la subsolul clădirii în care locuia, lux pe care, dacă totul o să meargă aşa cum se temea ea, n-o să şi-l mai poată permite. Era unul din cele cîteva lucruri neplăcute de care-şi dăduse seama în ziua respectivă.

Ora de vîrf trecuse, dar chiar şi acum traficul era destul de intens. „Am să întîrzii o oră, îşi zise ea în timp ce de-abia se mişca pe podul George Washington, unde blocarea unei benzi crease un ambuteiaj. Jay trebuie să fie într-o stare de spirit minunată", se gîndi, zîmbind răutăcioasă, dar de fapt fiind cu adevărat îngrijorată că-şi face familia să aştepte.

În timp ce rula pe drumul nr. 4 se gîndi ce să le

spună despre ceea ce se întîmplă. Totul, decise în final. „Dacă mama sau Kit mă sună la birou şi eu nu sînt acolo, trebuie să ştie de ce."

Jack Regan era un avocat bun, se linişti singură cînd se înscrise pe drumul nr. 17. O să rezolve lucrurile. Privi în oglinda retrovizoare. Oare maşina aia o urmăreşte pe ea? se întrebă, însă îşi impuse imediat să înceteze, altminteri o să devină paranoică.

Kit şi Jay locuiau pe o stradă liniştită, într-un cartier cu case al căror preţ era piperat. Parcă maşina pe aleea din faţa casei, sări jos şi se îndreptă spre intrare.

– A venit, strigă veselă Bonnie. A venit Lacey! şi fugi la uşă.

– Era şi timpul, bombăni Jay.

– Slavă Domnului, murmură Mona. Ştia că în pofida prezenţei lui Alex Carabine, Jay o să explodeze.

Bonnie trase de uşă şi o deschise. Cînd ridică mînuţele să o îmbrăţişeze pe Lacey, se auziră împuşcături, iar gloanţele şuierară pe lîngă ele. Simţi o durere ascuţită în cap şi Lacey se aruncă în faţă, acoperind-o pe Bonnie. Părea că ţipetele veneau din casă, dar în momentul acela Lacey simţea că parcă întreaga ei minte nu făcea altceva decît să ţipe.

În liniştea bruscă ce urmă împuşcăturilor, făcu o trecere mentală rapidă a situaţiei. Durerea care o săgeta era reală, dar îşi dădu seama îngrozită că sîngele pe care-l simţea pe gît provenea de la trupuşorul nepoatei ei.

10

În sala de aşteptare din pavilionul de pediatrie de la *Hackensack Medical Center* un medic îi zîmbea liniştitor.

– Bonnie era cît pe ce să o pățească, dar totul o să fie bine. Şi, domnişoară Farrell, insistă foarte mult să vă vadă.

Lacey era cu Alex Carbine. După ce Bonnie fusese adusă din sala de operații, Mona, Kit şi Jay au urmat pătuțul cu plasă în care se afla fetița pînă în camera ei. Lacey nu s-a dus.

„Este vina mea, vina mea" – era tot ce putea gîndi. Nu era decît vag conştientă de durerea provocată de glonțul care-i ştersese scalpul. De fapt părea că atît mintea, cît şi trupul îi plutesc într-un fel de irealitate, neînțelegînd încă deplin grozăvia tuturor celor întîmplate.

Medicul, înțelegîndu-i îngrijorarea şi conştient că se învinovățeşte singură pentru ceea ce s-a petrecut, îi zise:

– Domnişoară Farrell, aveți încredere în mine, va fi nevoie de o vreme ca brațul şi umărul să se vindece, dar în cele din urmă va la fel de bună ca nouă. Copiii se vindecă repede. Şi de asemenea uită repede.

„La fel de bună ca nouă, îşi spuse Lacey cu amără-

ciune, privind în gol. A alergat să-mi deschidă uşa – asta este tot ce a făcut. Bonnie mă aştepta cu nerăbdare, ceea ce era cît pe ce să o coste viaţa. Mai poate fi ceva vreodată la fel de bun ca nou?"

– Lacey, du-te să o vezi pe Bonnie, îi spuse Alex.

Se întoarse şi se uită la el, amintindu-şi cu gratitudine cum Alex a format 911 în timp ce mama ei încerca să oprească sîngele care curgea din umărul lui Bonnie.

În camera fetiţei, Lacey îi găsi pe Kit şi pe Jay stînd fiecare de cîte o parte a pătuţului. Mama ei era la picioarele patului, acum complet calmă, cu privirea scrutătoare de infirmieră instruită.

Umărul şi braţul stîng ale copilei erau complet bandajate. Cu o voce somnoroasă, ea protestă:

– Nu sînt bebeluş, nu vreau să stau în pătuţ cu plasă. Apoi o zări pe Lacey, iar feţişoara i se lumină. Lacey!

– Frumos bandaj, scumpo, spuse Lacey încercînd să zîmbească. Unde să semnez? Bonnie îi zîmbi şi ea.

– Şi tu eşti rănită?

Lacey se aplecă peste plasa pătuţului. Braţul lui Bonnie se odihnea pe o pernă.

„Pe moarte fiind, Isabelle Waring întinsese un braţ sub pernă, de unde scotea foile de hîrtie însîngerate. Bonnie zace aici în seara asta pentru că eu am fost acolo, acum două zile", îşi zise Lacey.

S-ar fi putut ca acum să se gîndească la funeraliile fetiţei.

– Bonnie o să se facă bine, Lacey, îi spuse încet Kit.

– N-ai avut deloc senzația că ești urmărită? o întrebă Jay.

– Pentru Dumnezeu, Jay, eşti nebun? izbucni Kit. Fireşte că n-a avut.

Lui Bonnie i se închideau ochii. Lacey se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Vino şi mîine, te rog, zise Bonnie.

– Am nişte treburi de făcut mai întîi, dar am să mă întorc destul de curînd, îi promise Lacey. Degetele ei zăboviră o vreme pe obrazul fetiței. „N-am să te mai expun niciodată unui pericol", îşi jură ea. Cînd se întoarse în sala de aşteptare, Lacey îi găsi pe polițiştii locali aşteptînd-o.

– Am fost contactați de la New York, îi spuseră ei.

– De către detectivul Sloane? întrebă Lacey.

– Nu. De la biroul procurorului general, domnişoară Farrell. Ni s-a cerut să ne asigurăm că veți ajunge în siguranță acasă.

11

Gary Baldwin, procuror al Statelor Unite pentru districtul sudic al statului, avea în general o expresie nevinovată ce părea nefirească oricărui care-l văzuse măcar o dată în plină acțiune într-un proces. Ochelarii fără

rame îi accentau expresia studioasă a feței sale înguste. De înălțime medie şi zvelt, cu vorbă blîndă, putea totuşi să anihileze un martor la interogatoriu, iar asta fără ca măcar să ridice vocea. În vîrstă de patruzeci şi trei ani, era cunoscut pentru ambițiile sale politice la nivel național şi i-ar fi plăcut evident să-şi încununeze cariera de procuror general cu un caz major, care să facă titlurile ziarelor.

Cazul ăsta s-ar putea să i se potrivească de minune. Categoric, avea toate elementele necesare: din întîmplare, o tînără femeie soseşte la locul unei crime, într-un apartament din Upper East Side, zona scumpă a Manhattanului, victima fiind fosta soție a unui faimos proprietar de restaurant. Lucrul cel mai important, femeia l-a văzut pe criminal şi-l poate recunoaşte.

Baldwin ştia că dacă Sandy Savarano a ieşit din bîrlogul unde se ascundea ca să facă treaba asta, trebuie să aibă legătură cu drogurile. Considerat mort în ultimii doi ani, Savarano îşi făcuse o carieră din a elimina pe oricine care stătea în calea cartelului de droguri pentru care lucra. Era cît se poate de nemilos.

Dar cînd poliția îi arătase lui Lacey Farrell pozele din arhivă, ea nu-l recunoscuse. Ori memoria ei o înşela, ori Savarano şi-a făcut operație plastică pentru a-şi ascunde cu succes identitatea. Mai degrabă cel de-al doilea lucru este valabil, îşi zise Baldwin, iar dacă era aşa, atunci înseamnă că această Lacey Farrell este singura persoană care practic îl poate identifica.

Visul lui Gary Baldwin era de a-l aresta şi a-l pune sub acuzare pe Savarano sau, şi mai bine, de a obține o înțelegere cu el pentru a-i oferi informații despre adevărații boşi.

Dar telefonul pe care tocmai îl primise de la detectivul Sloane îl înfuriase. Jurnalul care părea să fie elementul cheie al acestui caz fusese furat de la sediul poliției.

– Îl țineam în fişetul meu sediul poliției – încuiat, fireşte – ca să-l citesc împreună cu Nick Mars să vedem dacă găsim ceva edificator în el, îi explicase Sloane. A dispărut noaptea trecută. Am întors sediul cu susul în jos ca să aflăm cine a făcut-o. Apoi Sloane adăugă: Jimmy Landi are copia pe care i-a dat-o Farrell. Am plecat să o iau de la el.

– Vezi să o iei înainte să dispară şi asta, îi spuse Bladwin şi trînti telefonul. Lacey Farrell urma să sosească la biroul său şi avea o mulțime de întrebări pentru ea.

Lacey ştia că a fost naivă sperînd că, dacă va preda poliției juranlului lui Heather Landi, implicarea va înceta. Cînd, în sfîrşit, ajunsese acasă, din New Jersey, cu o noapte în urmă, aproape se crăpa de ziuă, dar tot n-a putut să doarmă, gîndurile ei alternînd între autoînvinovățire pentru că o pusese pe Bonnie într-un pericol de moarte şi un sentiment de uimire pentru felul în care întreaga ei viață părea să se prăbuşească. Se simțea ca un paria, ştiind că, întrucît îl putea identifica pe bărbatul

pe care-l cunoscuse sub numele de Curtis Caldwell, era în pericol nu numai ea, ci şi toţi cei care-i erau apropiaţi.

„Nu pot să mă duc să-i vizitez pe mama, pe Kit sau pe copii, îşi zise ea. Nici ei nu mă pot vizita pe mine. Mi-e frică să ies afară, în stradă. Cît o să dureze situaţia asta? Şi ce i-ar putea pune capăt?"

Apăru şi Jack Regan în antecamera biroului procurorului general. Îi adresă un zîmbet liniştitor cînd o secretară o invită să intre.

Obiceiul lui Baldwin era de a-i face pe oameni să aştepte odată intraţi în biroul său, în timp ce el se concentra ostentativ asupra unor note pe care le făcea într-un dosar. Pe sub pleoapele lăsate îi studie pe Lacey Farrell şi pe avocatul ei. Farrell arăta ca o femeie care se află sub un stres deosebit, hotărî el. Ceea ce nu era deloc surprinzător, dat fiind faptul că nu mai mult decît noaptea trecută, sub o rafală de focuri, un glonţ i-a atins scalpul, iar un altul a rănit serios o fetiţă de patru ani. Este de mirare că n-a fost ucis nimeni sub aceste focuri de armă, îşi zise el cînd, în sfîrşit, le remarcă prezenţa. Trecu direct la subiect.

– Domnişoară Farrell, îmi pare foarte rău pentru problemele pe care le aveţi, dar realitatea este că ridicînd dovada de la locul crimie, aţi prejudiciat în mod serios o importantă anchetă criminală. După cîte ştim noi, s-ar putea ca dumneavoastră să fi distrus o parte din această dovadă. Iar aceea ce aţi predat a dispărut acum, indiciu clar al importanţei dovezii respective.

– Nu am distrus... începu Lacey să protesteze, cînd interveni Regan.

– Nu aveți nici un drept să-mi acuzați clientul...

Amîndoi fură opriți de Baldwin care ridică mîinile în sus cerînd tăcere. Ignorîndu-l pe Regan, spuse cu o voce de gheață:

– Domnişoară Farrell, nu avem decît cuvîntul dumneavoastră în această privință. Dar şi dumneavoastră trebuie să mă credeți pe mine: Bărbatul pe care-l cunoaşteți sub numele de Curtis Caldwell este un ucigaş fără scrupule. Avem nevoie de mărturia dumneavoastră pentru a ne ajuta să-l condamnăm şi avem de gînd să ne luăm toate măsurile de siguranță ca nimic să nu împiedice lucrul ăsta. Făcu o pauză, uitîndu-se la ea. Domnişoară Farrell, am dreptul şi puterea de a vă reține ca martor principal pentru caz. Vă promit că nu va fi deloc plăcut. Asta înseamnă că veți fi ținută sub pază timp de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru într-o clădire specială.

– Şi cît timp credeți că ar dura lucrul ăsta? întrebă Lacey.

– Nu ştim, domnişoară Farrell. Totuşi, o să dureze pînă cînd îl vom prinde şi, cu ajutorul dumneavoastră, îl vom condamna pe ucigaş. Nu ştiu decît că, pînă cînd va fi arestat ucigaşul lui Isabelle Waring, viața dumneavoastră nu face doi bani, iar pînă acum împotriva acestui om n-am avut niciodată un caz în care să considerăm că l-am putea condamna cu succes.

– Voi fi în siguranță după ce am să depun depoziție

împotrivra lui? Stînd în fața procurorului, Lacey avu senzația neașteptată că se află într-o mașină care coboară un deal abrupt, scăpată de sub control, pe punctul de a se rostogoli.

– Nu, n-ai să fii, zise cu fermitate Jack Regan.

– Dimpotrivă, le spuse Baldwin. Criminalul suferă de claustrofobie. O să facă orice pentru a evita să meargă la închisoare. Acum, cînd putem dovedi legătura lui cu o crimă, ar putea fi convins, odată arestat, să predea dovezile statului, caz în care nici nu l-am aduce în fața instanței. Dar pînă o să se întîmple lucrul ăsta, trebuie să avem grijă de securitatea dumneavoastră, domnișoară Farrell.

Făcu o pauză.

– Ați auzit vreodată de programul de protecție a martorilor?

12

În liniștea biroului încuiat, studie din nou jurnalul lui Heather. Fusese totul acolo, dar avusese el grijă de problemă. Copoii verificau toate numele pe care le aveau. N-aveau decît. Erau pe piste false.

În cele din urmă lăsă deoparte foile jurnalului. Sîngele de pe ele se uscase de mult, probabil la cîteva

minute după ce fusese vărsat. Chiar şi aşa, îşi simţea mîinile lipicioase. Se şterse cu batista înmuiată în cana cu apă. Rămase apoi complet nemişcat, singurul gest fiind cel de a-şi strînge şi desface degetele, semn sigur al agitaţiei interioare.

Lacey Farrell nu mai fusese văzută de trei luni. Fie o reţinuseră ca martor principal, fie dispăruse în cadrul programului de protecţie a martorilor. Era clar că mai făcuse o copie a jurnalului pentru Jimmy Landi, dar ce putea să o împiedice să facă una şi pentru ea?

Nimic.

Indiferent unde o fi, trebuie să-şi fi imaginat că dacă s-a făcut o crimă pentru acest jurnal, atunci trebuie să fie ceva valoros în el. Isabelle stătuse o groază de timp de vorbă cu Farrell. Dumnezeu ştie ce-i spusese.

Sandy Savarano era din nou ascuns. Păruse perfect pentru a fi trimis să recupereze jurnalul şi să se ocupe de Isabelle Waring, dar fusese neglijent. Stupid de neglijent. Şi încă de două ori. O lăsase pe Farrell să-l vadă la apartamentul lui Isabelle Waring, în momentul crimei, iar acum ea-l putea identifica. (Iar dacă federalii pun mîna pe el, îşi zise, Farrell o s-o facă cu siguranţă.) Apoi lăsase o amprentă la apartamentul lui Farrell, făcîndu-se astfel legătura între el şi spargere. Sandy ar spune totul dintr-o răsuflare mai degrabă decît să se ducă la închisoare, reflectă el.

Trebuie găsită Farrell şi Savarano trebuie trimis să o elimine.

Poate doar atunci să fie şi el în sfîrşit în siguranţă...

13

Numele de sub soneria apartamentului din clădirea de pe Hennepin Avenue din Minneapolis era „Alice Carroll". Pentru vecini, era o tînără atrăgătoare, cam de treizeci de ani, care nu avea slujbă şi nu prea stătea de vorbă cu nimeni.

Lacey ştia că aşa o vedeau şi aveau dreptate cînd spuneau că nu vorbeşte cu nimeni. După trei luni, îi dispăruse în sfîrşit senzaţia că umblă în somn şi se instalase în schimb un imens sentiment de izolare.

„N-aveam de ales", îşi spunea noaptea, cînd zăcea trează în pat, amintindu-şi cum i se spusese să-şi facă valiza în care să- şi pună haine groase, dar să nu ia nici o fotografie de familie sau lucruri cu numele ori iniţialele ei pe ele. Kit şi mama ei au venit să o ajute la împachetat şi să-şi ia rămas bun. Toţi s-au gîndit la asta ca la ceva temporar, un fel de vacanţă forţată. În ultimul moment, mama a încercat să vină cu ea.

– Nu poţi pleca singură, Lacey, argumentă ea. Kit şi Jay se au unul pe altul şi au copiii.

– Ai fi pierdută fără copii, îi aminti Lacey, aşa că nici măcar să nu te mai gîndeşti la asta, mami.

– Lacey, Jay o să-ți plătească întreținerea apartamentului, îi promise Kit.

Răspunsul ei reflex – „Pot să mă descurc o vreme" – n-ar fi fost decît o vorbă goală. Şi-a dat imediat seama că îndată ce va pleca şi îşi va lua noua identitate, nu mai poate avea nici o legătură cu nimeni şi cu nimic din viața ei de la New York. Pînă şi un cec pentru întreținere semnat cu un nume de împrumut poate fi depistat şi poate duce la ea.

Totul s-a petrecut rapid şi eficient. Doi polițişti în uniformă au urcat-o într-o maşină a poliției ca şi cum ar fi dus- o la circă pentru interogatoriu. Bagajele i-au fost coborîte în garaj, unde aştepta o camionetă fără nici un semn distinct. Apoi a fost transferată într-o dubiță blindată care a dus-o în ceea ce au zis că este „un loc sigur", un centru de îndrumare în zona Washington, D.C.

Alice în Țara Minunilor, îşi zicea Lacey pe măsură ce trecea vremea în acest loc, urmărind cum îi dispare identitatea. În toate săptămînile alea a lucrat cu un instructor pentru a-şi crea un nou trecut. Tot ceea ce fusese pînă acum dispăruse. Lucrurile respective existau în memoria ei, firește, dar după o vreme începu să pună la îndoială chiar şi această realitate. Acum nu mai erau decît telefoanele săptămînale de la posturi sigure, scrisori trimise prin canale sigure – altminteri nici un contact. Nimeni. Nimic. Numai singurătatea copleşitoare.

Singura ei realitate deveni noua identitate. Instructorul o dusese în fața unei oglinzi şi-i spusese:

– Priveşte acolo, Lacey. O vezi pe tînăra aceea? Tot

ceea ce crezi că ştii despre ea nu este adevărat. Pur şi simplu uit-o. Uită totul despre ea. O să fie greu o vreme – ai să te simți ca şi cum ai juca un fel de joc, prefăcîndu-te. Există un cîntec mai vechi al lui Jerry Vale care spune asta. Nu pot să-l cînt, dar ştiu versurile, care sună cam aşa:

Prefă-te că n-o vezi deloc... Este prea tîrziu ca să fugi...

Priveşte undeva, deasupra ei... Prefă-te că n-o vezi deloc...

Asta se întîmpla cînd Lacey şi-a ales noul ei nume, Alice Carroll, după numele din *Alice în Țara Minunilor* şi *Dincolo de oglindă,* de Lewis Carroll.

Se potrivea perfect situației în care se afla ea.

14

Zgomotul făcut de renovarea apartamentului vecin cu cel care aparținuse lui Heather Landi îi asaltă urechile lui Rick Parker de îndată ce ieşi din lift în clădirea de pe Fifth Avenue colț cu strada 70. Cine dracu' o fi antreprenorul, se întrebă el clocotind de iritare. Vreun expert în demolare?

Afară cerul era acoperit cu nori încărcați de zăpadă. Dar pînă şi vaga lumină cenuşie ce se strecura prin

ferestre lăsa să se vadă aspectul general de neglijare care pusese stăpînire pe vestibulul şi camera de zi a apartamentului lui Heather Landi.

Rick pufni. Aerul era închis, uscat şi plin de praf. Aprinse lumina şi văzu praful gros care acoperea masa, biblioteca şi dulapurile. Înjură în gînd. Afurisitul ăsta de intendent, îşi zise. Era de datoria lui să se asigure ca antreprenorul să izoleze perfect spațiile pe care le renovează. Apăsă pe butonul interfonului şi răcni la portar:

– Spune-i intendentului ăstuia care nu-i bun de nimic să urce pînă aici. Imediat.

Tim Powers, masiv şi din fire amabil, era de cincisprezece ani administratorul clădirii de la nr. 3 de pe East Seventieth. Ştia foarte bine că în lumea proprietarilor de apartamente, intendentul era întotdeauna la mijloc, dar aşa cum îi spunea el filozofic soției la sfîrşitul unei zile proaste – „Dacă nu suporți căldura, atunci ieşi dracului din bucătărie". Învățase să fie înțelegător cu locatarii iritați care se plîngeau că liftul merge prea încet, că robinetul de la chiuvetă nu se închide bine, că apa la toaletă curge întruna sau că nu este în regulă ceva cu căldura.

Dar stînd în cadrul uşii şi ascultînd tirada lui Rick Parker, Tim decise că în toți anii ăştia în care a fost confruntat cu tot felul de plîngeri, nu a întîlnit niciodată o asemenea furie maniacă precum cea care se revărsa acum asupra sa.

Ştia el foarte bine unde l-ar fi putut trimite pe Rick să

se răcorească. Dar oricît de ticălos era, era fiul lui Parker, iar Parkerii aveau una dintre cele mai mari companii de administrare imobiliară din Manhattan.

Vocea lui Rick devenea tot mai puternică, iar furia tot mai dezlănțuită în cele din urmă, cînd se opri să respire, Tim profită de ocazie şi interveni:

– Să aducem persoana în cauză pentru a auzi toate astea. Ieşi pe coridor, se repezi spre uşa apartamentului vecin şi răcni: Charley, vino pînă aici.

Uşa era larg deschisă, iar zgomotul lucrărilor se auzea şi mai puternic. Charley Quinn, îmbrăcat în blugi şi tricou şi cu un sul de tapet în brațe, ieşi pe coridor şi spuse:

– Sînt ocupat, Tim.

– Nu destul de ocupat, îi replică Powers. Am mai vorbit deja cu tine despre faptul că trebuie să izolezi bine apartamentul înainte să te apuci să dai jos tapetul. Domnule Parker, poate îi explicați dumneavoastră de ce sînteți atît de supărat.

– Acum, cînd poliția a dat în sfîrşit undă verde pentru acest apartament, răcni Rick, noi răspundem de vînzarea lui. Dar vrei să-mi spui şi mie cum dracu' pot să aduc pe cineva aici ca să-l vadă cu tot infernul ăsta? Răspunsul este că nu pot.

Îl împinse pe Tim într-o parte, ieşi pe coridor şi se îndreptă spre lift. După ce se închiseră uşile în urma lui, Tim şi Quinn priviră unul la altul.

– Este supărat de ceva, zise Powers. Ce ticălos!

– O fi el ticălos, replică liniştit Quinn, dar părerea

mea este că tipul este genul care merge pînă la capăt. Oftă. Adu pe cineva să curețe aici, Tim. O să plătim pentru asta.

Rick Parker ştia că n-are nici un rost să se ducă direct la birou. Nu voia să dea ochii cu tatăl său. „N-ar fi trebuit să mă manifest aşa", îşi zise singur, tremurînd încă de furie.

Ianuarie era o lună păcătoasă în New York, se gîndi el. Intră în Central Park şi porni grăbit pe lîngă pista pentru jogging cînd un alergător se izbi de el.

– Fii atent! se răsti Rick.

– Linişte-te, omule, îi strigase respectivul peste umăr, fără măcar să-şi încetinească ritmul.

Să se liniştească! „Sigur, se gîndi Rick. Bătrînul m-a lăsat, în sfîrşit, să mă ocup şi eu din nou de vînzări, iar detectivul ăla băgăcios a trebuit să se arate tocmai astăzi dimineață."

Detectivul Sloane trecuse pe la birou punînd aceleaşi întrebări, revenind la aceleaşi lucruri.

– Cînd ați primit telefonul de la tipul care s-a dat drept Curtis Caldwell, nu v-a trecut prin minte să verificați la firma la care a pretins că lucrează? îl întrebase pentru a mia oară.

Rick îşi înfundă mîinile în buzunare amintindu-şi cît de jalnic sunase răspunsul dat.

– Facem multe afaceri cu *Keller, Roland and Smythe.* Firma noastră le administrează clădirile. Nu aveam nici un motiv să nu iau drept bun telefonul.

– Aveți vreo idee cum ar fi putut să ştie cel care v-a

sunat că apelul lui nu va fi verificat? Am înțeles că firma *Parker and Parker* are o regulă permanentă privind verificarea tuturor solicitanților, pentru a vă asigura că oamenii pe care îi duceți să vadă aceste apartamente scumpe corespund nivelului necesar.

Rick își aminti groaza pe care o simțise cînd, fără să bată la uşă, intrase şi tatăl său.

– V-am spus şi înainte şi vă spun şi acum din nou; n-am nici cea mai mică idee cum a putut să ştie tipul acela suficiente lucruri încît să folosească numele firmei de avocatură, îi replicase Rick.

Mergînd, trase un şut într-un bulgăre de zăpadă ce-i apăru în cale. Oare poliția devenise suspicioasă din cauza faptului că el fusese cel care stabilise întîlnirea? Începuseră oare să bănuiască că de fapt nu fusese nici un fel de apel telefonic?

Ar fi trebuit să încropesc o istorie mai bună, îşi zise el, lovind cu sălbăticie în pămîntul înghețat. Dar acum era prea tîrziu. Asta era varianta şi trebuia să o facă să stea în picioare.

15

Cuvîntul cheie al acestui program este „securitate", îşi zise Lacey cînd începu să-i scrie o scrisoare mamei ei. „Despre ce să-i scriu? se întrebă. Nu despre vreme. Dacă scriu că afară sînt sub zero grade şi zăpada a

atins grosimea record, este clar că sînt în Miunesolă.

Nu pot să scriu despre slujbă pentru că nu am nici una. Nu pot să spun că tocmai am primit certificatul de naştere fals şi cartea de asigurări sociale falsă, aşa că acum pot să caut o slujbă. Presupun că pot să le spun cel puțin că acum am permis de conducere, iar consilierul meu, un inspector adjunct, m-a dus să-mi cumpăr o maşină la mîna a doua. Programul plăteşte pentru asta. Nu-i grozav? Dar, fireşte, nu pot să spun că pe inspector îl cheamă George Svenson şi cu siguranță n-am să le spun mamei şi lui Kit că am cumpărat un *Bronco* maron vechi de trei ani." În schimb, scrise:

Îndrumătorul meu este un tip bun. Are trei fete adolescente.

Nu, taie ultima propoziție. Prea concretă.

Îndrumătorul meu este un tip bun. Foarte răbdător. A mers cu mine să cumpăr mobilă pentru garsonieră.

Prea concret. Scrise în loc de garsonieră – apartament.

Dar voi mă cunoaşteți. Nu voiam lucruri comune, aşa că a rîs de mine şi m-a dus la nişte soldări care se făceau într-un garaj şi la un alt magazin unde am găsit nişte mobilă într-adevăr drăguță, la mîna a doua, dar care cel puțin are personalitate. Mi-e dor însă de lucrurile mele şi te rog să-i spui lui Jay că-i sînt cu adevărat recunoscătoare că-mi plăteşte întreținerea.

Asta este destul de sigur, îşi zise Lacey, şi îi sînt într-adevăr recunoscătoare lui Jay. Am să-i returnez însă pînă la ultimul bănuț, îşi jură ea.

I se permitea să sune acasă o dată pe săptămînă de la un telefon sigur. Ultima dată cînd sunase, îl auzise pe Jay cum o zorea pe Kit. Ei bine, este o problemă să stai şi să aştepţi un telefon la o anumită dată şi la o anumită oră? Nu putea nega lucrul ăsta. Iar pe ea n-o putea suna nimeni.

După cîte înţeleg, vacanţa a fost frumoasă pentru copii şi sînt foarte bucuroasă că braţul lui Bonnie devine tot mai puternic. Am impresia că excursia la schi a băieţilor a fost un dezastru. Spune-le că sînt destul de sărită ca să merg cu ei la snowboard cînd am să mă întorc.

Ai grijă de tine, mamă. Cred că tu şi Alex vă împăcaţi foarte bine. Sînt sigură că este un tip drăguţ şi n-am să uit niciodată cît a fost de util în noaptea aceea îngrozitoare cînd Bonnie era în sala de operaţie.

Vă iubesc pe toţi. Roagă-te să-l găsească şi să-l aresteze pe ucigaşul lui Isabelle Waring şi să accepte înţelegerea ca să pot reveni şi eu la viaţă.

Lacey semnă cu numele ei, împături scrisoarea şi o puse într-un plic. Inspectorul adjunct Svenson o va trimite printr-un canal sigur. Cînd îi scria mamei ei sau lui Kit, sau cînd vorbea cu ele la telefon nu se mai simţea atît de izolată. Dar cînd termina scrisorile sau încheia convorbirile telefonice, descurajarea care urma era teribilă.

„Ei haide, se încurajă, singură, termină cu autocompătimirea. Nu ajută la nimic, şi, Slavă Domnului, vacanţa s-a terminat." Nu că asta ar fi o problemă, zise cu voce

tare şi brusc îşi dădu seama că începuse să capete obiceiul de a vorbi singură.

În ziua de Crăciun merse la ultima liturghie la Biserica Sf. Olaf, numită astfel după războinicul rege al Norvegiei, apoi mîncă la *Northstar Hotel.*

La slujbă, cînd corul cîntă *Adeste Fidelis,* i se umplură ochii de lacrimi gîndindu-se la Crăciunurile petrecute cînd trăia tatăl ei. Mergeau împreună la slujba de la miezul nopţii la biserica St. Malachy, din districtul teatrelor din Manhattan. Mama spunea întotdeauna că tatăl ei ar fi avut mare succes dacă ar fi ales cariera de cîntăreţ şi nu pe cea de muzician. Avea într-adevăr o voce bună.

La restaurant, stînd la masa ei solitară, i se umplură din nou ochii de lacrimi gîndindu-se la mama ei, la Kit, la Jay şi la copii. Ea şi mama ei mergeau întotdeauna la Kit de Crăciun, aducînd copiilor cadouri pe care „Moş Crăciun tocmai le lăsase la ele acasă".

La zece ani, Andy, la fel ca Todd, mai credea încă în Moş Crăciun. La patru ani, Bonnie ştia deja totul. Anul acela Lacey trimise cadouri tuturor prin canale sigure, dar asta n-o compensa pentru că nu era acolo.

Încercînd să se prefacă că-i place mîncarea de la *Northstar,* se trezi gîndindu-se la masa festivă pe care o aranja de sărbători Kit.

„Încetează!" – îşi zise punînd plicul într-un sertar în aşteptarea inspectorului adjunct Svensen.

Neavînd altceva de făcut, întinse mîna în fundul sertarului şi scoase copia jurnalului lui Heather Landi.

Ce-o fi vrut Isabelle să văd eu în el? se întrebă

pentru a mia oară. Îl citise de atîtea ori încît simțea că ar putea să-l reproducă cuvînt cu cuvînt.

Unele însemnări erau făcute zilnic şi uneori de cîteva ori pe zi, altele la distanță de o săptămînă, o lună sau chiar şase săptămîni. Pe scurt, jurnalul acoperea cei patru ani petrecuți de Heather la New York. Scria detaliat despre cum căutase un apartament, cum tatăl ei insistase să locuiască într-o clădire sigură în East Side. Era clar că Heather prefera partea de vest a Manhattanului; „nu-i atît de zgomotos şi este plin de viață" – scria ea.

Vorbea despre lecțiile de canto, despre primul rol într-un spectacol la New York – rol într-un remarke după *The Boy Friend.* Paragraful referitor la asta o făcuse pe Lacey să zîmbească. Heather îl încheia în felul următor: *„Julie Anderws, mişcă-ți fundul. Vine Heather Landi".*

Scria detaliat despre piesele pe care văzuse, iar analiza făcută, atît pieselor cît şi performanțelor actorilor, era competentă şi matură. La fel de interesant scria despre cîteva dintre petrecerile mai strălucite la care a luat parte, multe dintre ele după cît se pare prin legăturile tatălui ei. Dar unele dintre părerile ei despre băieți erau surprinzător de imature. Lacey a avut impresia clară că Leather fusese ținută foarte din scurt atît de mama, cît şi de tatăl ei pînă cînd, la doi ani după terminarea colegiului, a hotărît să vină la New York şi să încerce să-şi facă o carieră în lumea teatrului.

Era evident că fusese apropiată de ambii părinți. Toate referirile la ei erau pline de căldură şi de dragoste,

chiar dacă uneori se plîngea de faptul că era nevoită să-i facă pe plac tatălui.

Existase o însemnare care a intrigat-o pe Lacey încă de la prima citire:

„Azi, tata s-a dezlănțuit asupra unuia dintre chelneri. Nu l-am mai văzut niciodată atît de furios. Sărmanul chelner aproape că plîngea. Am înțeles ce a vrut să spună mama cînd m-a avertizat în legătură cu temperamentul lui şi m-a sfătuit să mă gîndesc bine şi să-mi schimb decizia de a-i spune că nu vreau să locuiesc în East Side cînd am să mă mut la New York. M-ar ucide dacă ar descoperi cîtă dreptate a avut în privința asta. Doamne, ce proastă am fost!

Ce se întîmplase oare de scrisese Heather lucrul ăsta? Nu putea să fie prea important. Indiferent ce o fi fost, se întîmplase cu patru ani înainte ca ea să moară şi asta este singura referire la lucrul respectiv.

Din ultimele cîteva însemnări reieşea clar că Heather era foarte îngrijorată de ceva. Scria de cîteva ori că se află *„la strîmtoare, între Scylla şi Charyba. Nu ştiu ce să fac"*. Spre deosebire de celelalte, aceste ultime însemnări erau făcute pe hîrtie neliniată. Nu era nimic concret, dar evident ele declanşaseră suspiciunea lui Isabelle Waring.

Putea să fie vorba de o hotărîre legată de o slujbă, de un iubit sau de orice altceva, se gîndi neajutorată Lacey, punînd jurnalul înapoi în sertar. Dumnezeu ştie că şi eu mă aflu în momentul ăsta la strîmtoare.

„Asta pentru că cineva vrea să te omoare", îi şopti o

voce interioară.

Închise sertarul trîntindu-l cu forță. „Încetează!" – îşi zise enervată. Îşi făcu o cană de ceai din care sorbi apoi încet, sperînd să-i spulbere senzația de izolare plină de teamă care amenința să o copleşească din nou.

Negăsindu-şi locul, dădu drumul la radio. De obicei căuta un post cu muzică, dar de data asta îl lăsă unde era şi auzi o voce spunînd: „Bună, sînt Tom Lynch, gazda voastră pentru următoarele patru ore la WCIV".

Tom Lynch!

Lacey se trezi din dorul ei de casă. Făcuse o listă a tuturor numelor menționate în jurnalul lui Heather Landi, iar unul dintre ele era Tom Lynch, crainic la un post de radio, care nu era din New York şi pentru care se părea că Heather a făcut la un moment dat o uşoară pasiune.

Să fie aceeaşi persoană? Şi dacă da, putea oare Lacey să afle ceva despre Heather de la el?

Merita să încerce, decise ea.

16

Tom Lynch era un om cu trup şi suflet al Vestului Mijlociu. Crescut în Dakota de Nord, era unul dintre cei care considera că douăzeci de grade sub zero nu fac decît să te călească şi că numai cei slabi se plîng de frig.

Tom îi adresă un zîmbet lui Marge Peterson, secretara postului de radio WCIV din Minneapolis. Marge îl privi cu afecțiune maternă. Îi însenina ziua şi, de cînd preluase emisiunea de după-amiază a postului, avea, după cît se pare, acelaşi efect asupra multor oameni din zona Minneapolis – St. Paul. Putea spune din volumul în permanentă creştere al scrisorilor trimise de fani de pe biroul ei că pe popularul prezentator, în vîrstă de treizeci de ani, îl aştepta o frumoasă carieră. Combinația lui de interviuri, ştiri, comentarii şi umor dezlănțuit atrăgea o paletă de ascultători foarte largă ca vîrstă. Şi ce-o să fie cînd or să-l vadă, îşi zise ea ridicînd privirea spre ochii lui căprui luminoşi, spre părul castaniu nu prea închis şi uşor ondulat, zîmbetul lui cald şi trăsăturile neregulate atrăgătoare. Era făcut pentru televiziune.

Marge se bucura de succesul lui – şi deci şi al postului -, dar înțelegea că este o sabie cu două tăişuri. Ştia că alte cîteva posturi de radio încercaseră să-l atragă, dar Tom anunțase că avea de gînd să facă din WCIV postul de radio numărul unu în zonă, înainte de a se gîndi să se mute în altă parte. Iar acum tocmai asta se întîmpla, îşi zise ea cu un oftat, şi în curînd o să-l pierdem.

– Marge, s-a întîmplat ceva? o întrebă Tom, plin de solicitudine. Pari îngrijorată.

– Absolut nimic rău, rîse ea clătinînd din cap. Te duci la sala de gimnastică?

Lynch era liber în după-amiaza aceea şi le spusese ascultătorilor săi că, întrucît nici măcar un pinguin n-ar putea alerga astăzi în vreme de afară, se va duce la

Twin Cities Gym şi speră să-i vadă pe unii dintre ei acolo. *Twin Cities Gym* era unul dintre sponsorii săi.

– Categoric. Ne vedem mai tîrziu.

– Cum ați auzit despre noi, domnişoară Carroll? o întrebă Ruth Wilcox în timp ce Lacey completa formele pentru a deveni membră a *Twin Cities Gym.*

– La programul lui Tom Lynch, spuse ea. Femeia continua să cerceteze din priviri şi simți că trebuie să mai dea alte amănunte. Mă gîndesc de mai multă vreme să merg la o sală de gimnastică şi vreau să o încerc pe asta înainte de a mă decide... Îmi convine şi ca distanță de apartamentul meu, încheie ea lamentabil.

„Cel puțin asta o să-mi dea o oarecare practică în încercarea de a-mi găsi o slujbă," îşi spuse ea. Perspectiva completării unui formular o înspăimîntase deoarece era pentru prima dată cînd îşi folosea practic noua identitate. Totul mersese foarte bine cînd exersase cu îndrumătorul ei, inspectorul adjunct George Svenson, dar era cu totul altceva să o facă cu adevărat.

În drum spre centrul de gimnastică trecuse în revistă, în minte, toate detaliile: era Alice Carroll, din Hartford, Connecticut, absolventă a colegiului Cadlwell, instituție de învățămînt sigură deoarece acum era închisă. A lucrat ca secretară la cabinetul unui medic, în Hartford. Medicul s-a retras exact în momentul în care între ea şi prietenul ei intervenise o ruptură, aşa că a considerat că era momentul să se mute. A ales Minneapolis pentru că vizitase oraşul cînd era adolescentă şi-i plăcuse. Era

copil unic. Tatăl ei murise, iar mama se recăsătorise şi locuia acum la Londra.

Dar în acest moment nimic din toate astea nu conta, îşi zise în timp ce căuta în poşetă noua ei carte de asigurări sociale. Trebuia să fie atentă; în mod automat începuse să scrie numărul real, dar îşi revenise imediat. Adresa: East End Avenue, nr. 1, New York, NY 10021 – îi ţîşni imediat în minte. Nu – Hennepin Avenue, nr. 520, Minneapolis, MN 55403. Banca: Chase; nu – First State. Slujba? În spaţiul respectiv trase o liniuţă. O rudă sau un prieten care să fie anunţat în caz de accident: Svenson îi dăduse un număr de telefon, o adresă şi un nume fals pentru a fi folosite într-o asemenea situaţie. Orice apel făcut la acest număr ajungea la el.

Trecu la întrebările despre antecedentele medicale. Există probleme? „Ei bine, da, îşi zise ea în gînd. O uşoară cicatrice acolo unde glonţul mi-a atins pielea capului. Umerii, pe care-i simt în permanenţă încordaţi pentru că în permanenţă am senzaţia că mă caută cineva şi că, într-o zi, cînd am să merg pe stradă, am să aud paşi în urma mea, am să mă întorc şi..."

– V-aţi împotmolit la o întrebare? interveni Wilcox amabilă. Poate că aş putea să vă ajut.

Cuprinsă brusc de paranoia, Lacey fu sigură că sesizase o privire sceptică în ochii femeii. „Simte că nu-i în regulă ceva cu mine", îşi zise ea. Reuşi să zîmbească.

– Nu, nu m-am împotmolit deloc. Semnă – Alice Carroll, şi-i întinse femeii formularul. După ce-l studie, aceasta spuse:

– Perr-fect. Acum să-ți prezint puțin locul.

Centrul era atrăgător şi bine dotat cu tot felul de aparate de gimnastică, cu o pistă lungă pentru jogging, încăperi spațioase şi aerisite pentru orele de aerobică, o piscină mare, saună, un bar, ademenitor cu băuturi răcoritoare.

– Se aglomerează destul de mult dimineața devreme şi imediat după orele de slujbă, îi spuse Wilcox. Oh, uite-l, exclamă întrerupîndu-se. Strigă după un bărbat cu umerii lați care se îndepărta de ele, îndreptîndu-se spre vestiarele pentru bărbați. Tom, vino încoace un minut.

Se opri şi se întoarse, în timp ce domnişoara Wilcox îi făcea energic semne cu mîna să vină spre ele. O secundă mai tîrziu făcea prezentările.

– Tom Lynch, ți-o prezint pe Alice Carroll. Alice a venit la noi pentru că te-a auzit vorbind despre centru la programul tău de radio.

– Mă bucur că sînt atît de convingător, spuse el zîmbind uşor. Îmi pare bine de cunoştință, Alice. Dădu scurt din cap, zîmbi încă o dată şi le părăsi.

– Nu-i aşa că e o dulceață? exclamă Wilcox. Dacă n-aş fi avut un prieten, zău că... ei bine, să lăsăm asta. Problema este că femeile singure devin uneori prea insistente, încearcă tot timpul să vorbească cu el. Dar cînd este aici, Tom este pentru gimnastică.

Utile insinuări, îşi zise Lacey.

– Şi eu la fel, replică ea pe un ton tranşant, sperînd să fi fost convingătoare.

17

Mona Farrell şedea singură la o masă în deja popularul restaurantul *Alex's Place*. Era ora unsprezece noaptea, iar sala şi barul erau încă pline cu cei ieşiţi de la spectacole. Pianistul cînta *Unchained Melody,* iar Mona avu sentimentul acut al unei perideri. Cîntecul fusese unul dintre preferatele lui Jack. Îi veniră în minte cuvintele. *Iar timpul poate rezolva atît de multe...*

Mona îşi dădu seama că în ultima vreme este aproape în permanenţă pe punctul de a izbucni în lacrimi. Oh, Lacey, unde eşti?

– Ei bine, cred că pot să-mi acord şi eu puţin timp ca să stau cu o femeie frumoasă.

Mona îşi ridică privirea, revenind brusc la realitate, şi văzu cum zîmbetul lui Alex Carbine dispare.

– Plîngi, Mona? întrebă îngrijorat.

– Nu, totul este în regulă.

– Nu-i adevărat, zise aşezîndu-se vizavi de ea. Ceva anume, sau doar situaţia aşa cum este ea?

– În dimineaţa asta mă uitam la CNN, zise Mona încercînd să zîmbească, şi arătau că a avut loc un cutremur minor la Los Angeles. Nu a fost atît de minor. O tînără femeie a pierdut controlul maşinii şi s-a răsturnat.

Era subțire şi cu părul negru. Au arătat cum o aşezau pe o targă. Vocea Monei începu să tremure. Şi, timp de o secundă, îngrozitoare, m-am gîndit că este Lacey. Ar putea fi acolo, ştii. Ar putea fi de fapt oriunde.

– Dar nu a fost Lacey, îi spuse el cu o siguranță liniştitoare.

– Nu, fireşte că nu, dar sînt într-o asemenea stare că ori de cîte ori aud despre un incendiu, despre inundații sau despre un cutremur de pămînt încep să-mi fac probleme că Lacey ar putea fi acolo şi ar putea fi afectată. Încercă din nou să zîmbească. Pînă şi Kit s-a săturat să mă tot asculte. Zilele trecute s-a produs o avalanşă pe Snowbird Mountain, în care au fost prinşi nişte schiori. Din fericire au fost salvați toți, dar am fost tot timpul atentă la nume. Lui Lacey îi place să schieze şi este genul ei să iasă afară pe vreme de furtună. Se întinse şi luă paharul cu vin. Alex, n-ar trebui să te plictisesc cu lucrurile astea.

Carbine se întinse şi o prinse de mînă.

– Ba da, ar trebui, Mona. Cînd ai să vorbeşti cu Lacey, poate ar trebui să-i spui ce înseamnă toată treaba asta pentru ține. Mă gîndesc că poate dacă ai avea idee unde este, ți-ar fi mai uşor.

– Nu, nu pot să fac asta. Trebuie să încerc să fac în aşa fel încît ea să nu-şi dea seama ce se întîmplă cu mine. Ar fi şi mai greu pentru ea. Eu sînt norocoasă. O am pe Kit şi familia ei. Şi pe tine. Lacey este singură.

– Spune-i, zise ferm Carabine. Şi ține pentru tine ce-ți va dezvălui.

Apoi Alex o bătu uşor pe mînă.

18

– Cînd vrei să creezi iubitul faimos trebuie să ai o persoană concretă în minte, o avertizase îndrumătorul ei, inspectorul adjunct George Svenson. Să-l poți vizualiza pe tipul ăsta şi felul în care vorbeşte, astfel încît dacă eşti nevoită să răspunzi la o întrebare referitoare la el să-ți fie mult mai uşor să fii convingătoare. Şi ține minte, foloseşte şiretlicul de a răspunde la o întrebare cu propria ta întrebare.

Lacey hotărî ca Rick Parker să fie iubitul de care se despărțise. Şi-l putea imagina mai uşor despărțindu-se de el decît avîndu-l ca prieten, dar cel puțin cu el în gînd putea fi mai convingătoare.

Începuse să meargă la centrul de gimnastică zilnic, întotdeauna după-amiaza tîrziu. Mişcarea îi făcea bine şi îi dădea şi posibilitatea să-şi adune gîndurile. Acum, că avea cartea de asigurări sociale, era dornică să-şi găsească o slujbă, dar Svenson îi spusese că programul de protecție nu furnizează şi referințe false.

– Şi cum să găsesc o slujbă fără nici o referință? îl întrebă ea.

– Îți sugerăm să te oferi să lucrezi voluntar, fără

plată, timp de două săptămîni, apoi să vezi dacă te angajează.

– N-aş angaja pe nimeni fără referinţe, protestă ea.

Era totuşi evident că va trebui măcar să încerce. Cu excepţia sălii de gimnastică, nu avea nici un fel de contacte cu nimeni. Fiind atît de mult timp singură, vremea trecea prea încet, iar Lacey simţea cum o cuprinde starea de depresie. Ajunsese să-i fie teamă pînă şi de convorbirea telefonică săptămînală cu mama ei. Întotdeauna se sfîrşea la fel – mama ei izbucnea în plîns, iar lui Lacey îi venea să urle de neputinţă.

În primele cîteva zile după ce începu să meargă la gimnastică, reuşi să se împrietenească într-un fel cu Ruth Wilcox. Ei i-a turnat pentru prima dată istoria a ceea ce a adus- o la Minneapolis: mama ei, care s-a recăsătorit şi s-a mutat la Londra; medicul pentru care lucra retras la pensie; şi-l aranjă şi pe iubitul ei.

– Îşi ieşea repede din fire şi putea să fie foarte urîcios, îi explică ea, gîndindu-se la Rick.

– Cunosc genul, o asigură Ruth. Dar să-ţi spun ceva. Tom Lynch m-a întrebat de tine. Cred că te place.

Lacey avusese grijă să nu se arate prea interesată de Lynch, dar pregătise terenul pentru o întîlnire planificată. Îşi aranjă în aşa fel jogging-ul încît să termine cînd începe el. Se înscrise la o clasă de aerobică ce dădea spre pista de jogging şi-şi alese un loc unde putea fi văzută de el în timp ce alerga. Uneori, cînd termina şi pleca se oprea la bar să bea un suc sau o cafea. Lacey

începu să meargă şi ea la bar cu cîteva minute înainte ca el să termine de alergat şi se aşeza la o masă pentru două persoane.

În cea de-a doua săptămînă planul ei dădu roade. Cînd Tom intră în bar, ea era singură la mica masă, iar toate celelalte erau ocupate. Cînd el privi în jur, ochii li se întîlniră. Ţinîndu-şi degetele încrucişate ca să-i aducă noroc, îi arătă degajată scaunul gol.

Lynch ezită, apoi veni la masa ei.

Luase din nou la periat jurnalul lui Heather şi copiase tot ceea ce se referea la el. Numele lui apărea prima dată cu un an şi jumătate în urmă, cînd Heather îl întîlnise după unul dintre spectacolele ei.

Unul dintre cei mai drăguţi tipi a mers cu noi la Barrymore, să luăm un hamburger. Tomy Lynch, înalt, foarte atrăgător, de vreo treizeci de ani, cred eu. Are emisiunea lui de radio la St. Louis, dar spune că se mută curînd la Minneapolis. Kate este vară cu el, de aceea a venit în seara asta la spectacol. A spus că lucrul cel mai greu de suportat cînd nu stai în New York este faptul că nu poţi merge cu regularitate la teatru. Am stat o mulţime de vorbă cu el. Mi-a spus că rămîne cîteva zile în oraş. Speram să mă invite să ieşim împreună, dar n-am avut eu norocul ăsta.

Iar patru luni mai tîrziu scria:

Tom Lynch a fost în oraş în weekend. Ne-am dus mai mulţi să schiem la Stowe. Este chiar bun. Şi drăguţ.

Este genul de băiat cu care i-ar plăcea lui Baba să mă vadă. Dar nu ne-a aruncat nici o privire nici mie, nici vreuneia dintre celelalte fete, şi, oricum, acum n-ar mai conta.

Trei săptămîni mai tîrziu, Heather murea în accident – dacă a fost accident. Cînd copia referirile la el, Lacey se întrebă dacă Isabelle sau cei de la poliție au stat de vorbă cu Lynch despre Heather. Şi ce a vrut să spună Heather cînd a scris că, „oricum, acum n-ar mai conta".

Să însemne că Tom Lynch avea o prietenă serioasă? Sau că Heather avea o legătură cu altcineva? Toate gîndurile astea îi trecură prin cap în timp ce el se aşeza la masa ei.

– Eşti Alice Carroll, nu-i aşa, întrebă el pe un ton care era mai mult o afirmație decît o întrebare.

– Da, iar tu eşti Tom Lynch.

– Aşa mi se spune. Înțeleg că de-abia te-ai mutat la Minneapolis.

– Da. Spera că zîmbetul ei să nu pară forțat.

O să pună tot felul de întrebări, se gîndi nervoasă. „Ar putea fi primul meu test real." Luă linguriţa şi începu să mestece în cafea, apoi îşi dădu seama că foarte puțini oameni simt nevoia să mestece în cafeaua neagră. Svenson îi spusese să răspundă la întrebări cu întrebări.

– Eşti băştinaş, Tom? Ştia că nu este, dar părea un lucru firesc de întrebat.

– Nu. M-am născut la Fargo, în Dakota de Nord. Nu foarte departe de aici. Ai văzut filmul *Fargo?*

– Mi-a plăcut mult, răspunse ea zîmbind.

– Şi deşi l-ai văzut, tot te-ai mai mutat aici? Practic a fost interzis prin părţile astea. Oamenii şi-au zis că ne-a făcut să părem o adunătură de ţărănoi.

Chiar şi ei îi sună jalnic cînd începu să-i explice de ce s-a mutat la Minneapolis.

– Împreună cu mama am vizitat oraşul cînd aveam şaisprezece ani. Mi-a plăcut totul la oraşul ăsta.

– Sînt sigur că n-ai fost pe o vreme ca asta.

– Nu, era în august.

– În sezonul muştii negre?

Glumea, iar ea ştia lucrul ăsta, dar atunci cînd minţi totul capătă alte dimensiuni. Urmă el, care o întrebă unde lucrează.

– De-abia m-am instalat, replică ea, gîndindu-se că măcar asta era o afirmaţie reală. Acum este timpul să-mi caut o slujbă.

– Ce fel de slujbă?

– Oh, am lucrat ca secretară la un medic, îi spuse ea, dar adăugă iute: Am de gînd însă ca de data asta să caut cu totul altceva.

– Nu te condamn. Fratele meu este medic, iar formalităţile impuse de asigurări dau de lucru pentru trei secretare. Ce specialitate avea medicul pentru care ai lucrat?

– Pediatru. „Slavă Domnului că după ce am auzit-o pe mama vorbind atîţia ani despre asta, pot să par ca şi cum ştiu despre ce este vorba", îşi zise Lacey.

Dornică să schimbe cursul conversaţiei, spuse:

– Te-am ascultat astăzi. Mi-a plăcut interviul tău cu regizorul spectacolului *Chicago*. L-am văzut şi eu la New York, înainte să mă mut aici, şi mi-a plăcut.

– Vara mea Kate joacă în *The King and I*, acum în oraş, spuse el.

Lacey îi zări privirea speculativă. „Încearcă să se hotărască dacă să mă invite să merg cu el să văd spectacolul. Dă doamne să o facă, se rugă ea. Kate a lucrat cu Heather; ea este cea care le-a făcut cunoştinţă."

– Premiera are loc mîine seară, spuse Tom. Am două bilete. Ţi-ar face plăcere să mergi?

19

În cele trei luni care au urmat morţii lui Isabelle, Jimmy Landi s-a simţit detaşat. Era ca şi cum partea creierului care-i controla emoţiile ar fi fost anesteziată. Întreaga lui energie, toate gîndurile lui se canalizară asupra noului hotel-cazionu pe care-l construia în Atlantic City. Amplasat între *Trump Castle* şi *Harrah's Marina*, fusese astfel proiectat încît să le pună în umbră pe amîndouă, o magnifică vitrină strălucitoare, cu foişoare rotunde şi acoperiş aurit.

Şi în timp ce stătea în holul acestei clădiri noi, urmărind ultimele pregătiri pentru inaugurarea care trebuia

să aibă loc peste o săptămînă, îşi zise în gînd: „Am făcut-o! Am reuşit cu adevărat!" Erau întinse covoarele, tablourile şi draperiile erau agăţate la locurile lor, lăzi după lăzi de băuturi dispăreau în bar.

Era important să întreacă în strălucire tot ce era în jur şi tot ce era în branşă, să le arate el lor, să fie altfel într-un mod cu totul special. Copilul de pe stradă care a crescut în Cartierul de Vest al Manhattanului, care a părăsit şcoala la treisprezece ani şi a început să-şi cîştige existenţa spălînd vase la *Stork Club,* era acum pe primul loc şi avea de gînd să le dea peste nas cu un nou succes.

Jimmy îşi aminti de zilele acelea de demult cum încerca, cînd se deschideau larg uşile bucătăriei, să arunce o privire pe furiş spre celebrităţile din salonul clubului. Pe atunci toţi erau plini de strălucire, nu numai starurile, ci toţi cei care veneau la club.

În fiecare seară erau prezenţi acolo şefii rubricilor mondene ale ziarelor, care aveau mesele lor. Walter Winchell. Jimmy Van Horne. Dorothy Kilgallen! Kilgallen! Doamne, cum se mai gudurau toţi pe lîngă ea! Rubrica ei din *Journal– American* era o rubrică ce nu trebuia ratată; toţi doreau să fie alături de ei.

„I-am studiat pe toţi, îşi zise Jimmy stînd în hol cu muncitorii forfotind în jurul lui. Şi am învăţat tot ce aveam nevoie să ştiu despre această afacere acolo, în bucătărie." Dacă nu apărea un bucătar şef, el putea să-i ia locul. Şi-a croit drumul devenind întîi picolo, apoi chelner, după aceea *maitre d'hotel.* La treizeci de ani, Jimmy Landi era pregătit să aibă propriul lui restaurant.

Învățase cum să se poarte cu celebrițile, cum să le flateze fără să renunțe la propria lui demnitate. „Am învățat de asemenea cum să-mi tratez şi ajutoarele, îşi zise el – dur, dar drept. Nici unul care a încercat să mă ducă în mod deliberat nu s- a bucurat din partea mea de o a doua şansă. Niciodată."

Privi cu aprobare un supraveghetor care mustra aspru un tîmplar ce pusese nu ştiu ce sculă pe biroul de mahon de la recepție. Prin uşile largi, de sticlă, vedea cum sînt instalate mesele de joc în sala cazinoului. Intră în uriaşa sală. În dreapta, şiruri de maşini automate păreau că invită să fie încercate. Curînd, îşi zise el. Încă o săptămînă şi, cu voia Domnului, or să stea la coadă ca să joace la ele. Simți o mînă pe umăr.

– Arată bine, nu-i aşa Jimmy?

– Ai făcut o treabă bună, Steve. Vom deschide la timp şi vom fi pregătiți.

– Treabă bună? rîse Steve. Am făcut o treabă grozavă. Dar tu ai fost cel care a avut viziunea. Eu n-am fost decît cel care a pus totul în practică, cel care i-a mînat pe toți de la spate. Dar am vrut ca totul să fie făcut la timp. În seara inaugurării totul o să fie perfect. Se întoarse din nou spre Landi. Eu şi Cynthia ne întoarcem la New York. Tu ce ai de gînd?

– Nu, eu mai rămîn pe aici o vreme. Dar cînd ajungi în oraş, vrei să dai un telefon pentru mine?

– Sigur.

– Îl ştii pe tipul care s-a ocupat de picturile murale?

– Gus Sebastiani?

– Da. Pictorul. Dă cît mai repede posibil de el şi

spunei să o scoată pe Heather din toate picturile.

– Jimmy, eşti sigur cînd spui asta? Steve Abbott îi cerceta faţa partenerului său. S-ar putea să regreţi mai tîrziu dacă o faci, ştii.

– N-o să regret. Este timpul. Se întoarse brusc. Ai face mai bine să pleci. Landi aşteptă cîteva minute, apoi se duse spre lift, intră în el şi apăsă pe butonul de la ultimul etaj. Înainte să plece, voia să se mai oprească o dată la barul cu pian.

Era o cameră de colţ intimă, cu ferestre rotunde ce dădeau spre ocean. Pereţii erau zugrăviţi într-un bleu intens, plin de căldură, cu portative argintii cu note din cîntece cunoscute aruncate la întîmplare pe nori rătăcitori. Jimmy personal alesese cîntecele. Toate fuseseră printre cele preferate de Heather.

„Voia să denumesc tot locul ăsta *Heather's Place,* îşi zise el. Glumea. Cu o umbră de zîmbet, Jimmy se corectă. De fapt ea glumea numai pe jumătate."

„Este locul lui Heather, se gîndi Jimmy privind în jur. Numele ei va fi pe uşi, muzica ei este pe pereţii ăştia. Va fi parte la tot ce este aici, exact aşa cum şi-a dorit, dar nu ca în restaurant, unde trebuia să mă uit tot timpul la imaginea ei." Trebuia să las toată treaba asta în urmă.

Fără să-şi găsească locul, se îndreptă spre o fereastră. Jos de tot, puţin deasupra orizontului, o semilună strălucea peste valurile înspumate.

Heather.

Isabelle.

Amîndouă s-au dus. Landi se trezea că se gîndeşte tot mai des la Isabelle. Pe moarte fiind, a făcut-o pe tînăra aceea, agentul imobiliar, să-i promită că îi va da lui jurnalul lui Heather. Cum o cheamă? Tracey? Nu, Lacey. Lacey Farrell. S-a bucurat să-l aibă, dar ce să fi fost atît de important în el? Imediat după ce-l primise, poliţiştii i-au cerut să le dea copia lui pentru a-l confrunta cu originalul.

Le-a dat-o, deşi cu reticenţă. Îl citise în noaptea în care i-l dăduse Lacey Farrell. Totuşi, continua să fie nedumerit. Ce credea Isabelle că o să găsească în el? Se îmbătase înainte de a- l citi. Era prea dureros să-i vadă scrisul de mînă, să citească relatarea unor lucruri pe care le făcuseră împreună. Fireşte, scria de asemenea cît de îngrijorată era pentru el.

«„Baba", îşi zise Jimmy. Singura dată cînd mi-a spus tată a fost atunci cînd a crezut că sînt supărat pe ea.»

Isabelle vedea o conspiraţie în orice şi, ca o ironie a soartei, a sfîrşit ca victimă întîmplătoare a unui hoţ care a văzut apartamentul pretinzînd că este un potenţial cumpărător, după care s-a întors să-l jefuiască.

Era unul dintre cele mai vechi jocuri din lume, iar Isabelle a fost o victimă întîmplătoare. Pur şi simplu s-a aflat unde nu trebuia într-un moment în care nu trebuia să fie acolo.

Sau n-a fost aşa? – se întrebă Jimmy Landi, incapabil să înlăture ultimele urme de îndoială. Să existe oare cea mai mică posibilitate ca ea să fi avut dreptate, ca moartea lui Heather să nu fi fost un accident? Cu trei zile

înainte de moartea lui Isabelle, o ziaristă de la *Post* scria că mama lui Heather Landi, Isabelle Waring, o fostă regină a frumuseții, „s-ar putea să fie pe pista cea bună în bănuiala ei că moartea tinerei cîntărețe nu a fost accidentală".

Ziarista fusese interogată de poliție şi recunoscuse că se întîlnise întîmplător cu Isabelle, care i-a împuiat capul cu teoriile despre moartea fiicei ei. Cît priveşte mențiunea făcută în rubrica ei, născocise pur şi simplu sugestia că Isabelle Waring ar avea o dovadă.

Să aibă oare legătură moartea lui Isabelle cu acest articol din ziar? Să fi intrat cineva în panică? se întrebă Jimmy Landi.

Acestea erau întrebări pe care Jimmy le evitase. Dacă Isabelle fusese ucisă pentru a fi redusă la tăcere, atunci însemna că cineva provocase în mod deliberat accidentul în care Heather îşi găsise moartea în fundul rîpei, arzînd împreună cu maşina ei.

Săptămîna trecută, polițiştii dăduseră undă verde pentru apartament, iar el telefonase la agenția imobiliară, dîndu-le instrucțiuni să-l scoată din nou la vînzare. Avea nevoie de o concluzie. O să angajeze un detectiv particular ca să vadă dacă le scăpase ceva polițiştilor. Şi o să vorbească cu Lacey Farrell.

Reveni la prezent. Privi în jurul său. Era timpul să plece. Traversă cu paşi grei camera şi ieşi pe coridor. Închise uşile masive de mahon, apoi făcu un pas înapoi şi le privi. Un designer crease literele aurite care vor fi puse pe uşi. Urmau să fie gata într-o zi sau două.

Vor fi inițialele de la *Heather's Place,* pentru fata lui Baba, își zise Jimmy. „Dacă am să descopăr că cineva ți-a făcut rău în mod deliberat, copila mea, am să-l ucid cu propriile mele mîini. Îți promit asta."

20

Era timpul să sune acasă, eveniment pe care Lacey îl aştepta şi de care se temea în acelaşi timp. De data asta, telefonul sigur de la care suna se afla într-o cameră de motel.

– Niciodată în acelaşi loc, spuse cînd George Svenson îi deschise uşa.

– Aşa este, fu el de acord. Linia este gata. Fac eu apelul pentru tine. Şi ține minte tot ce ți-am spus, Alice. Întotdeauna îi spunea Alice.

– Îmi amintesc fiecare cuvînt. Psalmodiind, îi recită lista: Chiar şi numele unui supermagazin poate trăda locul unde mă aflu. Dacă am să-i spun de gimnastică, nu care cumva să pomenesc Centrul de gimnastică *Twin Cities.* Nu vorbi de vreme. Întrucît nu am o slujbă, ăsta este un subiect care prezintă siguranță. Şi tot aşa. Se opri şi-şi muşcă buza de sus. Îmi pare rău, George. Asta este numai pentru că sînt foarte nervoasă înaintea fiecărei convorbiri.

Zări un licăr de simpatie şi înţelegere pe faţa lui colţuroasă.

– Îţi fac legătura, apoi mă duc să fac o plimbare. Cam o jumătate de oră.

– Este perfect.

Svenson dădu din cap şi ridică receptorul. Lacey simiţi cum i se umezesc palmele. O clipă mai tîrziu auzi cum se închide uşa în urma lui.

– Bună, mami. Ce mai faceţi?

Fu mai greu decît de obicei. Kit şi Jay nu erau acasă.

– Au trebuit să se ducă la o recepţie, îi explică mama ei. Kit îţi transmite toată dragostea ei. Băieţii sînt bine. Amîndoi sînt în echipa de hochei a şcolii. Ar trebui să-i vezi cam patinează, Lacey. Îmi simt sufletul în gît cînd îi văd.

„Eu i-am învăţat, îşi zise Lacey. Eu le-am cumpărat patine la amîndoi cînd de-abia începuseră să meargă."

– De Bonnie sîntem însă îngrijoraţi. Este încă palidă. Kit o duce la terapie de trei ori pe săptămînă, iar eu lucrez cu ea în weekenduri. Dar îi este dor de tine. Tare mult. Ideea ei este că te ascunzi pentru că cineva vrea să te omoare.

De unde i-o fi venit această idee, se întrebă Lacey. Doamne Dumnezeule, cine i-o fi băgat aşa ceva în cap? Mama ei răspunse întrebării nerostite.

– Cred că i-a auzit vorbind pe Jay cu Kit. Ştiu că te irită uneori, dar să fim cinstite, Lace, a fost foarte frumos din partea lui că s-a angajat să-ţi plătească întreţinerea apartamentului şi asigurările sociale. Am aflat, de asemenea, de la Alex, ca Jay a primit o ofertă serioasă

pentru utilarea unui restaurant la hotelul-cazinou pe care îl deschise Jimmy Landi la Atlantic City şi, după cît se pare, a fost îngrijorat de faptul că dacă Landi află că este rudă cu tine s-ar putea să anuleze comanda. Alex spune că Jimmy s-a resimţit îngrozitor în urma a ceea ce i s-a întîmplat fostei sale soţii şi Jay s-a temut că, într-un fel, ar putea să te acuze pe tine de moartea ei. Ştii, pentru că l-ai adus pe bărbatul ăla să viziteze apartamentul fără să-l verifici mai întîi.

„Poate că ar fi fost mai bine dacă aş fi fost omorîtă şi eu odată cu Isabelle, se gîndi cu amărăciune Lacey."

Încercînd să pară veselă, începu să-i povestească mamei ei că merge regulat la gimnastică şi că-i face cu adevărat mare plăcere.

– Mă simt foarte bine, zău că da. Şi n-o să mai dureze prea mult, îţi promit. După cum mi-au spus, cînd bărbatul pe care îl pot identifica va fi arestat va fi convins să depună mai curînd mărturie decît să meargă la închisoare. De îndată ce or să facă o înţelegere cu el, o să ies din program. Nu trebuie decît să ne rugăm să se întîmple cît mai repede. Bine, mami? Fu îngrozită auzind suspinele adînci de la celălalt capăt al firului.

– Lacey, nu mai pot trăi aşa, se văită Mona Farrell. De fiecare dată cînd aud că undeva o tînără femeie a fost implicată într-un accident sînt sigură că eşti tu. Trebuie să-mi spui unde eşti. Trebuie!

– Mamă!

– Lacey, te rog!

– Dacă-ţi spun, rămîne strict numai între noi. Nu poţi să spui nimănui. Nici măcar lui Kit.

– Da, scumpo.

– Mamă, şi-ar retrage toată protecţia şi m-ar azvîrli din program dacă ar şti că ţi-am spus.

– Trebuie să ştiu.

Lacey privi pe fereastră şi-l văzu pe Svenson că se apropia de scările de la intrare.

– Mami, şopti ea, sînt în Minneapolis. Şi uşa se deschise. Acum trebuie să plec, mami. Vorbim săptămîna viitoare. Sărută pe toată lumea din partea mea. Te iubesc, la revedere.

– Este totul în regulă acasă? o întrebă Svenson.

– Aşa cred, zise Lacey avînd sentimentul dureros că tocmai făcuse o greşeală teribilă.

21

Restaurantul lui Landi de pe strada 56 era plin de o mulţime strălucitoare care ieşea de la teatru, iar Steve Abbott făcea pe gazda, trecînd de la o masă la asta, salutîndu-i şi întîmpinîndu-i pe oaspeţi. Era acolo şi fostul primar al New York-ului Ed Koch.

– Această nouă emisiune TV a ta, Ed, este extraordinară, îi spuse Steve atingîndu-i umărul. Koch radia.

– Cîţi oameni sînt atît de bine plătiţi pentru a fi judecători într-un tribunal cu atît de puţine pretenţii?

– Meriţi fiecare centimă.

Se opri la masa prezidată de Calla Robbins, faimoasa actriță de musical, care, retrasă, fusese rechemată pentru a juca într-un nou spectacol pe Broadway.

– Calla, se spune că eşti minunată.

– De fapt, se spune că de la Rex Harrison în *May fair lady* n-a mai mimat nimeni un cîntec cu atîta fler. Dar se pare că publicului îi place, deci ce este rău în asta?

– Absolut nimic, zise Steve aplecîndu-se şi sărutînd-o pe obraz. Îi făcu semn chelnerului care era prin apropiere. Ştii ce coniac îi place domnişoarei Robbins.

– Iată deja avantajele, spuse rîzînd Calla Robbins. Mulțumesc, Steve, știi să te porți cu o doamnă.

– Încerc, zîmbi el.

– Am auzit că noul cazino va lăsa pe toată lumea cu gura căscată, interveni unul dintre însoțitorii actriței, un important om de afaceri.

– Ați auzit bine, fu de acord Steve. Este un loc uluitor.

– Se spune că Jimmy intenționează să te pună pe tine să-l conduci, adăugă bărbatul.

– Aşa se spune, zise ferm Steve. Jimmy e principalul proprietar şi el este bosul. Aşa este şi aşa o să fie. Şi nu uitați lucrul ăsta. Pe mine categoric nu mă lasă să uit. Din colțul ochiului îl zări pe Jimmy intrînd în restaurant şi-i făcu semn cu mîna. Jimmy li se alătură, cu fața luminată de un zîmbet larg pentru Calla.

– Cine este bosul în Atlantic City, Jimmy? îl întrebă ea. Steve spune că tu.

– Steve are dreptate, zise el zîmbind. De asta ne-am împăcat atît de bine.

În timp ce se îndepărtau de masa Callei, Jimmy îl întrebă pe Steve:

– Ai stabilit să iau cina cu tînăra aceea, Farrell?

– Nu pot să dau de ea, zise Steve ridicînd din umeri. Şi-a părăsit slujba, iar telefonul de acasă este deconectat. Cred că este plecată undeva, într-o vacanță.

Jimmy se întunecă la față.

– Nu poate să fie prea departe. Este martor, îl poate identifica pe ucigaşul lui Isabelle cînd or să-l prindă. Detectivul care mi-a luat copia jurnalului lui Heather trebuie să ştie unde este.

– Vrei să vorbesc eu cu el?

– Nu, am s-o fac eu. Măi, măi, ia te uite cine vine!

Formidabila siluetă a lui Richard J. Parker tocmai apărea pe uşă.

– Este ziua de naştere a soției sale, îi explică Steven. Au făcut o rezervare pentru trei persoane. De aceea de data asta este cu soția.

„Iar nevolnicul ăla de fiu al lui completează fericita familie," îşi zise Jimmy grăbindu-se să-i întîmpine.

Bătrînul Parker îşi aducea cu regularitate clienții de afaceri să ia masa aici, de altfel singurul motiv pentru care Jimmy nu-i interzisese lui Rick să-i mai calce pragul restaurantului cu mult timp în urmă. Luna trecută se îmbătase şi făcuse scandal la bar şi a trebuit să fie escortat pînă la un taxi. De puținele dăți cînd Rick a venit aici să ia masa, lui Jimmy i-a fost clar că tînărul se droga.

R.J. Parker îi întoarse lui Jimmy strîngerea călduroasă de mînă.

– Ce loc putea fi mai festiv decît cel al lui Landi

pentru a o sărbători pe Priscilla, nu-i aşa, Jimmy?

Priscilla Parker îi aruncă lui Jimmy Landi un zîmbet sfios, apoi se uită spre soţul ei căutînd aprobare. Jimmy ştia că R.J. nu numai că-şi înşela nevasta, dar o şi teroriza fără milă. Rick Parker dădu nonşalant din cap.

– Bună, Jimmy, zise cu un uşor rînjet.

„Aristocratul cataadicseşte să-l asculte pe hangiu, se gîndi Jimmy. Ei bine, dacă n-ar fi tatăl lui, ticălosul ăsta n-ar putea obţine o slujbă nici măcar ca om de serviciu la toaletă!" Zîmbind larg, îi conduse el personal la masă. În timp ce se aşeza, Priscilla Parker privi în jur.

– Este o sală foarte drăguţă, Jimmy, zise ea. Dar parcă s-a schimbat ceva. Ce anume? Oh, înţeleg, au dispărut picturile care o înfăţişau pe Heather.

– M-am gîndit că era timpul să o fac, zise morocănos Jimmy.

Se răsuci brusc pe călcîie şi plecă, aşa încît nu văzu privirea furioasă pe care R.J. Parker i-o aruncă fiului său, şi nici felul în care Rick privea pictura murală care înfăţişa Puntea Suspinelor şi din care lipsea imaginea lui Heather ca tînără femeie.

22

Trecuseră deja aproape patru luni de cînd Lacey nu mai avusese un motiv să se îmbrace elegant. „Şi n-am adus cu mine nimic potrivit", îşi zise căutînd în dulap ceva care să meargă pentru ieşirea festivă de

acea seară.

„Nu mi-am adus prea multe lucruri pentru că am crezut că pînă acum Caldwell, sau cum l-o fi chemînd, va fi prins de mult, înțelegerea de a depune mărturie făcută, iar eu ieşită din ascunzătoare şi revenită la viața normală."

Genul ăsta de gînduri îmi creează necazuri, îşi zise ea hotărîndu-se pentru fusta neagră de lînă şi puloverul de seară pe care le cumpărase la o soldare de sfîrşit de sezon în primăvară, de la *Saks,* de pe Fifth Avenue, şi pe care nu le pusese încă la New York.

– Arăți bine, Alice, zise cu voce tare cînd se studie, cîteva minute mai tîrziu, în oglindă. Chiar şi la soldări, fusta şi puloverul fuseseră o avere pentru ea, dar merita, decise Lacey, iar efectul acestei eleganțe discrete îi ridică moralul. Şi categoric avea nevoie de aşa ceva, îşi zise ea, căutînd în cutia cu bijuterii după cercei şi perlele de la bunica.

Fix la şase şi jumătate, Tom sună la interfon din holul blocului. Îl aştepta cu uşa deschisă cînd ieşi din lift şi porni pe coridor. Admirația evidentă pe fața lui, pe măsură ce se apropia, o flata.

– Alice, arăți minunat.

– Mulțumesc. Şi tu eşti foarte elegant. Vino...

N-a mai apucat să termine de spus „vino întăuntru". Uşa liftului se deschidea din nou. L-a urmărit cineva pe Tom? Îl înşfăcă de braț, îl trase înăuntru şi zăvorî uşa.

– Alice, ce s-a întîmplat?

Încercă să rîdă, dar ştia că efortul sună fals şi strident.

– Sînt atît de proastă, se bîlbîi ea. Un... un comisionar a sunat la uşă acum vreo două ore. Greşise fără să vrea etajul, dar apartamentul meu a fost spart de hoţi anul trecut... la Hartfor, adăugă în grabă. Iar uşa liftului s-a deschis în spatele tău... şi... şi cred că pur şi simplu sînt cam nervoasă, încheie ea lamentabil.

„Nu a fost nici un comisionar, se gîndi ea. Iar apartamentul meu a fost spart, dar nu la Hartford. Nu sînt doar nervoasă. Sînt pur şi simplu terorizată că ori de cîte ori se deschide uşa unui lift l-aş putea vedea apărînd în cadrul ei pe Caldwell."

– Înţeleg de ce eşti nervoasă, zise serios Tom. Am fost şi eu la Amherst şi obişnuiam să merg uneori în vizită la nişte prieteni la Harford. Unde şedeai, Alice?

– Pe Lakewood Drive. Lacey se rugă din suflet ca Tom Lynch să nu spună că şi prietenii lui locuiau tot acolo.

– Nu cunosc, zise clătinînd încet din cap. Apoi, uitîndu-se în jur, adăugă: Îmi place cum te-ai aranjat aici.

Apartamentul arăta acum îmbietor, confortabil, trebuia să recunoască lucrul ăsta. Lacey vopsise pereţii într-un ivoriu cald; covorul, luat la mîna a doua, era o copie de maşină după un *Chelsea* şi destul de vechi pentru a avea o uşoară patină. Canapeaua şi fotoliul îmbrăcate într-un pluş albastru-închis erau destul de uzate, dar arătau încă bine şi erau confortabile. Măsuţa de cafea, care o costase douăzeci de dolari, avea blatul acoperit cu piele puţin zgîriată şi picioarele Regency. Era una asemănătoare cu cea cu care crescuse în casă şi-i

crea un sentiment de liniște. Rafturile de lîngă televizor erau pline cu cărți și bibelouri toate cumpărate la soldările de la garaj.

Lacey vru să-i spună ce plăcere îi făcuseră cumpărăturile de la soldările din garaj, dar se opri, gîndindu-se că oamenii nu-și mobilează apartamentele cu lucruri cumpărate la mîna a doua, ci, atunci cînd se mută, de obicei își aduc mobila cu ei. Se decise să-i mulțumească în schimb lui Tom pentru complimentul făcut și fu bucuroasă cînd el îi sugeră că ar trebui să plece.

Este altfel în seara asta, se gîndi Lacey o oră mai tîrziu, așezați prietenește la o masă unde mîncau o pizza și beau niște vin. La centrul de gimnastică era cordial dar rezervat ori de cîte ori se întîlneau și se gîndise că fusese un impuls de ultim minut care-l determinase să o invite să iasă cu el la premieră în acea seară.

Dar acum, cu el alături, avea sentimentul unei întîlniri plăcute și interesante. Pentru prima dată din seara cînd fusese ucisă Isabelle se simțea și ea bine și-i făcea plăcere această ieșire, își dădu seama Lacey. Tom Lynch răspundea cu dezinvoltură întrebărilor pe care i le punea.

– Am fost crescut în Dakota de Nord. Ți-am spus asta. Dar n- am mai locuit niciodată acolo după ce am plecat la colegiu. Cînd a absolvit, m-am mutat la New York, sperînd să fac ravagii în industria radiodifuziunii. Nu s-a întîmplat așa, firește, iar un tip foarte înțelept mi-a spus că începutul cel mai bun ar fi într-o zonă mai mică, unde să-ți faci un nume, după care treptat să urci

spre piețe mai largi. Așa că în ultimii nouă ani am lucrat în Des Moines, Seattle, St. Louis, iar acum aici.

– Întotdeauna la radio? îl întrebă ea.

– Eterna întrebare, zîmbi Tom. De ce n-ai încercat la televiziune? Am vrut să am programul meu, să dezvolt un cadru pentru program, să am posibilitatea să văd ce merge şi ce nu. Ştiu că am învățat mult, iar în ultima vreme am primit nişte oferte de la un post bun din New York, dar cred că este prea curînd să fac această mişcare.

– Larry King a trecut de la radio la televiziune, spuse Lacey. Iar trecerea lui a fost perfectă.

– Poftim, ăsta sînt eu, următorul Larry King. Împărțiseră o pizza mică. Lynch se uită la ultima felie şi porni să i-o pună ei în farfurie.

– Nu, nu, ia-o tu, protestă ea.

– Zău că nu...

– Ba salivezi după ea.

Izbucniră amîndoi în rîs şi cîteva minute mai tîrziu cînd părăsiră restaurantul şi traversară strada spre teatru, o prinse de cot.

– Trebuie să fii atentă, îi spuse. Sînt o groază de bucăți de gheață neagră prin jur.

„Dacă ai şti, se gîndi Lacey. Viața mea este un covor de gheață neagră."

Era a treia oară cînd vedea un spectacol cu *The King and I*. Ultima dată cînd era boboc, de-abia intrată în colegiu. Era pe Broaday, iar tatăl ei era în fosa orches-

trei. „Ce mult mi-aş fi dorit să cînţi şi în această seară", Jack Farrell, îşi zise ea. Cînd începu uvertura, simţi că-i năvălesc lacrimi în ochi şi se strădui să le înăbuşe.

– Te simţi bine, Alice? o întrebă Tom încet.

– Mă simt perfect. Cum îşi dăduse oare seama Tom că este tulburată? se întrebă ea. Poate că este mediu, ceea ce spera din toată inima să nu fie.

Verişoara lui Tom, Kate Knowles, juca roul lui Tuptim, sclava care încearcă să scape din palatul regelui. Era o actriţă bună şi avea o voce excepţională. Cam de vîrsta ei, îşi zise Lacey, poate ceva mai tînără. În pauză o lăudă cu entuziasm în faţa lui Tom, apoi îl întrebă:

– Merge cu noi la petrecere?

– Nu. Vine cu membrii trupei. Ne întîlnim cu ea acolo.

„O să fiu norocoasă dacă am să pot sta de vorbă cu ea", îşi zise îngrijorată Lacey.

Kate şi ceilalţi actori din rolurile principale nu erau singurele „staruri" ale petrecerii, îşi dădu seama Lacey. Tom Lynch era în permanenţă înconjurat de lume. Se furişă de lîngă el ca să-şi schimbe paharul de vin cu unul cu *Perrier,* dar nu se mai întoarse cînd îl văzu cu o atrăgătoare tînără care jucase în spectacol. Evident impresionată de el, tînăra vorbea aprins.

„N-o condamn, îşi zise Lacey. Tom arată bine, este deştept şi este amabil. După cît se pare, Heather Landi fusese atrasă de el, deşi a doua oară cînd a scris despre el în jurnal dădea de înţeles că unul dintre ei avea o

legătură cu altcineva."

Sorbind din *Perrier* se îndreptă spre o fereastră. Petrecerea avea loc într-o reşedinţă în Wayzata, o suburbie foarte modernă, la douăzeci de minute de centrul Minneapolisului. Proprietatea, luminată *a giorno,* se afla pe malul lacului şi, de la fereastră, Lacey putea vedea, dincolo de peluza acoperită cu zăpadă, lacul îngheţat.

Îşi dădu seama că agentul imobiliar din ea era absorbit de detaliile locului – extraorindara amplasare, mobilierul elegant din această casă veche de optzeci de ani. În proiect şi construcţie existau detalii care nu mai pot fi întîlnite astăzi – la nici un preţ – în casele noi, îşi zise întorcîndu-se să studieze livingul în care se aflau aproape o sută de oameni fără să pară că e înghesuială.

Se gîndi o clipă tînjind la biroul ei din New York, la toată agitaţia şi emoţia pe care le presupunea vînzarea unui apartament. „Vreau să mă duc acasă", îşi zise ea.

Wendell Woods, gazda acestei petreceri, se apropie de ea.

– Sînteţi domnişoara Carroll, nu-i aşa?

Era un bărbat impunător, de vreo şaizeci de ani, cu părul de un alb argintiu. „O să mă întrebe acum de unde sînt", se gîndi Lacey. Ceea ce şi făcu, iar ea speră din tot sufletul să fi părut destul de credibilă cînd îi debită versiunea bine repetată a trecutului ei din Hartford.

– Iar acum m-am aranjat şi mă pregătesc să pornesc în căutarea unei slujbe.

– Ce fel de slujbă?

– Ei bine, nu vreau să mă întorc să mai lucrez la

cabinetul vreunui medic. Întotdeauna mi-a dorit să încerc în domeniul agențiilor imobiliare.

– Venitul este în principal din comisioane, ştiți asta. Plus că trebuie să cunoaşteți foarte bine zona, zise el.

– Înțeleg asta, domnule Woods. Să ştiți că învăț repede, adăugă ea zîmbind. Are de gînd să mă pună în legătură cu cineva, îşi zise. Ştiu că o s-o facă.

Woods îşi scoase stiloul şi o carte de vizită.

– Dați-mi numărul dumneavoastră de telefon. Am să i-l dau unei cliente care are cont în banca mea; Millicent Royce are o mică agenție la Edina; asistenta ei tocmai a părăsit-o pentru a-şi creşte copilul. Poate că o să vă înțelegeți.

Lacey îi dădu bucuroasă numărul de telefon. „Sînt recomandată de preşedintele unei bănci şi se presupune că sînt începătoare în domeniu, se gîndi ea. Dacă Millicent Royce este interesată să se întîlnească cu mine poate că nu-şi va bate capul cu referințe."

Cînd Woods se întoarse să vorbească cu alți oaspeți, Lacey îşi aruncă privirea prin încăpere. Zărind-o pe Kate Knowles o clipă singură, se îndreptă repede spre ea.

– Ai fost minunată, îi spuse ea. Am văzut trei puneri în scenă diferite cu *The King and I*, iar Tuptim interpretată de tine a fost grozavă.

– Văd că v-ați întîlnit, zise Tom apărînd lîngă ele. Alice, îmi pare rău, îşi ceru el scuze. Am fost reținut. N-am vrut să te las singură atît de multă vreme.

– Nu-ți face probleme, totul a mers bine, îi spuse. „Nici nu ştii cît de bine", îşi zise în sinea ei.

– Tom, voiam un prilej să stăm de vorbă, îi spuse verişoara lui. M-am săturat de petrecerea asta. Hai să mergem să bem o ceaşcă de cafea undeva. Kate zîmbi spre Lacey. Prietena ta tocmai îmi spunea cît de bună am fost. Vreau să aud mai mult.

Lacey se uită la ceas. Era unu şi jumătate. Nevrînd să stea trează toată noaptea, le propuse să bea cafeaua la ea. Pe drumul de întoarcere spre Minneapolis, a insistat ca pe locul din faţă, lîngă Tom, să stea Kate. Era sigură că n-or să rămînă prea mult la ea, aşa că se gîndise să-i lase să schimbe bîrfe de familie pe drum.

„Cum să aduc în discuţie numele lui Heahter Landi fără să par prea directă?" se întrebă Lacey, amintindu-şi că verişoara lui Tom nu este în oraş decît pentru o săptămînă.

– Am făcut prăjiturelele astea azi dimineaţă, spuse Lacey aşezînd un platou pe măsuţa pentru cafea. Încercaţi-le pe propriul vostru risc. N-am mai pregătit aşa ceva din liceu.

După ce turnă cafeaua, încercă să conducă conversaţia în aşa fel încît să introducă şi numele lui Heather. În jurnalul ei, Heather scrisese despre întîlnirea cu Tom după un spectacol. „Dar dacă am să spun că am văzut spectacolul respectiv, ar trebui să- mi amintesc că am văzut-o şi pe Kate în el", se gîndi Lacey.

– Acum un an şi jumătate am fost la New York şi am văzut o reluare cu *The Boy Friend*. În programul de astă seară scrie că ai jucat şi tu dar sînt sigură că mi-aş fi adus aminte dacă te-aş fi văzut.

– Trebuie să fi fost în săptămîna în care am rămas acasă din cauza unei gripe, răspunse Kate. Au fost singurele spectacole la care am lipsit.

– Îmi aduc aminte, continuă Lacey încercînd să pară dezinvoltă, că în rolul principal era o tînără actriță cu o voce într-adevăr bună. Tot încerc să-mi amintesc numele ei.

– Heather Landi, spuse Kate imediat, întorcîndu-se spre vărul ei. Tom, îți aduci aminte de ea. Făcuse o pasiune pentru tine. Heather a murit într-un accident de mașină, spuse clătinînd din cap. A fost atît de nedrept!

– Ce s-a întîmplat? întrebă Lacey.

– Oh, se întorcea acasă de la o cabană de schi din Stowe şi a ieşit de pe carosabil. Mama ei, sărmana, n-a putut accepta faptul. A venit pe la teatru, a vorbit cu noi toți, căutînd un motiv dincolo de accident. Spunea că înainte de weekendul acela Heather fusese tulburată de ceva anume şi voia să ştie dacă avem vreo idee despre ce ar fi putut fi vorba.

– Şi voi ştiați? întrebă Tom. Kate ridică din umeri.

– I-am spus că remarcasem că Heather fusese teribil de tăcută în săptămîna de dinainte de a muri şi am fost de acord că era îngrijorată de ceva. Părerea mea a fost că s-ar putea ca Heather să nu se fi concentrat asupra drumului cînd s-a întîmplat accidentul.

„Kate nu ştie nimic ce eu să nu ştiu deja", îşi zise Lacey.

– A fost grozav, Alice, zise Kate punînd jos ceaşca de cafea, dar este foarte tîrziu şi trebuie să plec. Se ridică, apoi se întoarse spre Lacey. Este ciudat că nu-

mele lui Heather Landi a apărut în conversația noastră; mă gîndisem şi eu la ea. Tocmai am primit o scrisoare trimisă de mama ei în care îmi cere să încerc din nou să-mi amintesc ceva ce ar putea să explice purtarea lui Heather în acel weekend. Scrisoarea a mai colindat prin alte două oraşe înainte să ajungă la mine, aici. Făcu o pauză, apoi clătină din cap. Există ceva despre care i-aş putea scrie, deşi probabil nu este semnificativ. Un tip cu care am ieşit de cîteva ori – Bill Merrill, l-ai cunoscut, Tom – o ştia şi el pe Heather. Cînd a fost menționat numele ei, el şi-a adus aminte că o văzuse în barul cabanei din Stowe în după-amiaza de dinainte să moară. Biil era acolo cu un grup de tipi, inclusiv un ticălos pe nume Rick Parker, care se ocupă de afaceri imobiliare la New York şi care i-a făcut o măgărie cînd Heather a venit prima dată în oraş. Bill a spus că în momentul în care Heather l-a zărit pe Rick Parker, practic a ieşit în goană din bar. Probabil că nu are nici o semnificație, dar mama lui Heather este atît de dornică să capete orice fel de informații despre weekendul ăla, încît sînt sigură că ar vrea să ştie şi lucrul ăsta. Mă gîndesc să-i scriu mîine la prima oră.

Zgomotul făcut de ceaşca de cafea a lui Lacey la impactul cu podeaua o scoase din starea ce friza transa în care intrase cînd o auzi pe Kate vorbind de scrisoarea lui Isabelle şi apoi menționînd numele lui Rick Parker. Ascunzîndu-şi imediat confuzia şi refuzînd ajutorul lor, se apucă să curețe, urîndu-le noapte bună lui Tom şi lui Kate, care se îndreptau spre uşă.

Singură în bucătărie, Lacey se sprijini cu spatele de

perete, încercînd să se calmeze, rezistînd tentației de a striga după Kate să nu se mai obosească să-i scrie lui Isabelle Waring pentru că era prea tîrziu acum ca să mai aibă vreo importanță pentru ea.

23

După aproape patru luni de investigații, procurorul Gary Baldwin nu era mai aproape de a-l localiza pe Sandy Savarano decît fusese cînd încă mai credea că este îngropat în cimitirul Woodlawn.

Oamenii săi au studiat cu mare grijă jurnalul lui Heather Landi şi au laut legătura cu cei ale căror nume fuseseră menționate în el. Era un proces pe care Isabelle îl experimentase deja, îşi zise Baldwin, studiind încă o dată portretul lui Sandy Savarano întocmit după descrierea lui Lacey Farrell. Pictorul făcuse o adnotare în josul protretului: „Martora nu pare să aibă un ochi bun pentru a remarca acel gen de detalii care să facă suspectul identificabil".

Au încercat să stea de vorbă cu portarul clădirii în care a avut loc crima, dar el nu-şi amintea practic nimic despre ucigaş. A spus că a văzut prea multă lume intrînd şi ieşind şi, în plus, era pe punctul de a ieşi la pensie.

„Deci nu rămîn decît cu Lacey Farrell care să-l re-

cunoască personal pe Savarano, îşi zise cu amărăciune Baldwin. Dacă i se întîmplă ceva ei, nu mai există nici un fel de caz. Sigur, avem amprentele luate de pe uşa lui Farrell cînd i-a fost spart apartamentul, dar nici măcar nu putem dovedi că a intrat înăuntru. Numai Farrell este cea care îl poate acuza de crima împotriva lui Isabelle Waring. Fără ea, ca să-l identifice, adio caz", îşi zise el.

Singura informaţie utilă pe care au reuşit să o obţină despre ucigaş agenţii lui lucrînd sub acoperire era că, înainte de înscenarea morţii, claustrofobia lui Savarano devenise după cît se pare acută. Unuia dintre agenţi i se spusese: „Sandy are coşmaruri cu uşi de celule care se trîntesc în urma lui".

Deci ce-l scosese din locul unde se retrăsese? se întrebă Baldwin. O sumă mare de bani? Un serviciu pentru care trebuia să se recompenseze? Poate şi una şi alta. Şi emoţiile vînătorii, fireşte. Savarano era un criminal înrăit. S-ar fi putut ca în parte să n-o fi făcut decît din simplă plictiseală. S-ar fi putut ca retragerea să nu-i fi priit.

Baldwin îi cunoştea pe dinafară dosarul lui Savarano. În vîrstă de patruzeci şi doi de ani, suspect în vreo zece crime, dar fără să mai pună piciorul într-o închisoare de cînd era copil, în şcoala de reeducare! Un tip deştept şi un ucigaş înnăscut.

„Dacă aş fi Savarano, se gîndi Badlwin, în momentul de faţă singurul meu scop ar fi să o găsesc pe Lacey Farrell şi să mă asigur că nu va mai putea să mă recunoască niciodată."

Clătină din cap, iar fruntea i se încreţi de îngrijorare.

Programul de protecție a martorilor nu se dovedise infailibil împotriva unor greşeli; el ştia lucrul ăsta. Oamenii devin neglijenți. Cînd sună acasă, spun de obicei la telefon ceva care să le dea de gol locul unde se ascund, sau încep să scrie scrisori. Un criminal care fusese plastat în acest program după ce cooperase cu guvernul a fost destul de năred încît să trimită o felicitare de ziua de naştere unei vechi prietene. O săptămînă mai tîrziu era împuşcat mortal.

Gary Baldwin avea un sentiment de îngrijorare în ce o priveşte pe Lacey Farrell. După profilul care i se făcuse, părea să fie genul căruia îi este greu să fie singură o perioadă mai lungă de timp. În plus, părea să fie excepțional de credulă, trăsătură care putea să-i aducă mari necazuri. Clătină din cap. Ei bine, nu putea să facă nimic în legătură cu asta, în afară de a-i trimite vorbă din canalele lor să nu lase garda jos nici măcar o clipă.

24

Mona Farrell se duse în Manhattan pentru ceea ce devenise deja cina ei permanentă de sîmbătă seara cu Alex Carbine. Aştepta întotdeauna cu nerăbdare seara petrecută cu el, deşi Alex părăsea adesea masa ca să-i întîmpine pe clienții obişnuiți şi celebritățile care veneau

ocazional în restaurant.

– Este plăcut, îl asigura ea. Şi nu mă deranjează deloc. Nu uita că am fost căsătorită cu un muzician. Nici nu ştii cîte spectacole pe Broadway am văzut singură pentru că Jack era în fosa orchestrei!

Jack l-ar fi plăcut pe Alex, îşi zise Mona în timp ce ieşea de pe podul George Washington şi o lua spre vest. Jack fusese spiritual şi vesel, şi foarte sociabil. Alex era mult mai liniştit, dar la el asta era o calitate atrăgătoare. Mona zîmbi gîndindu-se la florile pe care i le trimisese mai devreme. Pe cartea de vizită scria simplu: „Poate că o să-ţi înveselească ziua. Al tău, Alex".

Ştia că telefonul săptămînal de la Lacey îi sfîşia inima. Înţelesese cît de dureroasă era toată această experienţă pentru ea, iar florile pe care i le trimisese era modalitatea lui de a i-o spune.

Îi mărturisise că Lacey îi zisese unde este.

– Dar nu i-am spus nici măcar lui Kit, îi explică ea. Kit s- ar simţi jignită dacă s-ar gîndi că n-am încredere în ea.

Ciudat, îşi zise Mona în timp ce traficul încetini din cauza unui blocaj; ciudat cum lucrurile au mers întotdeauna fără probleme pentru Kit, dar nu şi pentru Lacey. Kit l-a cunoscut pe Jay cînd era la colegiul *Boston,* iar el absolvea la *Tufts.* S-au îndrăgostit, s-au căsătorit, iar acum aveau trei copii minunaţi şi o casă frumoasă. E el uneori preţios, chiar pompos, dar categoric Jay este un soţ şi un tată bun. Nu mai departe decît cu o zi în urmă îi făcuse o surpriză deosebită lui Kit dăruindu-i un colier cu

frunzulițe de aur pe care ea-l admirase în vitrină la *Groom's Jewelry*, în Ridgewood.

Kit i-a spus că Jay a anunțat-o că afacerile lui au început să meargă din nou foarte bine. „Ceea ce mă bucură", se gîndi Mona. O vreme fusese îngrijorată de faptul că lucrurile nu mergeau prea bine.

Şi Lacey are dreptul să fie fericită, îşi zise Mona. Este vremea să întîlnească şi ea bărbatul potrivit, să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie şi sînt sigură că este pregătită pentru lucrul ăsta. În schimb, e singură într-un oraş străin şi trebuie să stea acolo şi să se prefacă a fi cu totul altcineva pentru că viața îi este în pericol.

Ajunse în parcarea de pe strada 46 la şapte şi jumătate; Alex nu o aştepta la restaurant pînă la ora opt, ceea ce însemna că avea vreme să facă un lucru ce-i trecuse mai devreme prin minte.

Era un chioşc în Times Square unde se găseau ziare din toată țara – o să se ducă să vadă dacă găseşte vreunul din Minneapolis. S-ar simți mai aproape de Lacey dacă s-ar familiariza cu oraşul şi chiar ar avea o oarecare mîngîiere gîndindu-se că s-ar putea ca şi Lacey să citească acelaşi ziar.

Seara era rece, dar plăcută, şi s-a bucurat de plimbare pe jos pînă în Times Square. „De cîte ori am fost aici cînd trăia Jack, se gîndi ea. Ieşeam cu prietenii după spectacol. Kit n-a fost niciodată atît de interesată de teatru ca Lacey. Lacey era ca Jack – îndrăgostită de

Broadway. Probabil că-i duce grozav dorul."

La chioşc găsi *Minneapolis Star Tribune.* Poate că dimineaţă Lacey citise chiar această ediţie, îşi zise ea. Pînă şi faptul că atingea ziarul o făcea să o simtă pe fiica ei mai aproape.

– Doriţi să vi-l pun într-o pungă, doamnă?

– O, da, vă rog. Mona căută banii, în timp ce vînzătorul împături ziarul şi-l puse într-o pungă de plastic.

Cînd ajunse la restaurant, era coadă în camera de aşteptare. Văzînd că Alex este dea instalat la masa lor, se grăbi spre el.

– Îmi pare rău, cred că am întîziat, zise ea.

Alex se ridică şi o sărută pe obraz.

– N-ai întîrziat, dar ai faţa rece. Ai venit pe jos din New Jersey?

– Nu, am ajuns devreme şi m-am hotărît să mă duc să cumpăr un ziar.

Carlos, chelnerul care-i servea de obicei, era prin preajmă.

– Să vă ajut să vă scoateţi haina, doamnă Farrell. Vreţi să vă duc şi pachetul la garderobă? se oferi Carlos.

– De ce să nu păstrezi ăsta cu tine? îi sugeră Alex. Îi luă punga de plastic din mînă şi o puse pe scaunul liber de la masa lor.

Ca întotdeauna, a fost o seară plăcută. Cînd erau la cafea, Alex îi acoperi mîna cu a lui.

– N-a fost o seară prea aglomerată pentru tine, îl tachină Mona. Nu te-ai ridicat decît de vreo zece ori.

– M-am gîndit că de aceea ți-ai cumpărat un ziar.

– Nicidecum, deşi mi-am aruncat privirea la cîteva titluri. Mona se întinse după poşetă. Este rîndul meu să mă ridic. Mă întorc imediat.

Alex o conduse la maşină la unsprezece şi jumătate. La ora unu restaurantul se închise şi personalul plecă acasă.

La douăsprezece fără zece s-a dat un telefon. Mesajul a fost simplu. „Spune-i lui Sandy că se pare că este în Minneapolis".

25

Ce se întîmplase între Heather Landi şi Rick Parker? Lacey fu uluită să afle că se cunoscuseră. După ce au plecat Tom Lynch şi Kate Knowles n-a putut să închidă un ochi, stînd trează şi întorcînd lucrurile pe toate feţele pentru a înţelege ceva. În cursul weekendului, mintea ei revenea adesea la seara în care murise Isabelle. La ce se gîndise oare Rick cînd a ascultat-o vorbind de Isabelle şi de Heather? De ce nu a spus nimic?

Aşa cum i se spusese lui Kate, în ultima zi a vieţii ei Heather fusese vizibil tulburată cînd l-a văzut pe Rick la cabana din Stowe. Vorbind despre Rick, Kate îl calificase drept „un ticălos care se ocupă de afaceri imobi-

liare la New York", care-i făcuse o măgărie lui Heather cînd aceasta venise în oraş. Lacey îşi aminti că în jurnalul ei Heather făcea aluzie la un incident neplăcut care i se întîmplase cînd căuta un apartament în Cartierul de Vest. Să fi fost implicat Rick? se întrebă ea. Înainte să fie transferat în Madison Avenue, Rick petrecuse cinci ani la birou din Cartierul de Vest al firmei *Parker and Parker*. Schimbase birourile numai cu trei ani în urmă.

Ceea ce înseamnă, îşi zise Lacey, că în momentul în care Heather Landi a venit la New York şi căuta un apartament el lucra în West Side. S-o fi dus oare la firma *Parker and Parker* unde l-o fi întîlnit pe Rick? Şi dacă da, ce s-o fi întîmplat între ei? Să fie oare Rick implicat în toată povestea asta? „Să stau eu aici din cauza lui?" se întrebă furioasă.

Rick a fost cel care mi-a dat numele lui Curtis Caldwell ca potenţial cumpărător pentru apartament, îşi aminti ea. Din cauza lui l-am dus pe Caldwell acolo. „Dacă Rick îl cunoşte pe Caldwell, atunci poate că poliţia o să-l depisteze pe acesta prin el. Iar dacă-l aresteză pe Caldwell, atunci am să mă pot întoarce acasă!"

Se ridică în picioare şi începu să umble agitată prin cameră. Poate că asta văzuse Isabell în jurnal. Trebuia să-i transmită această informaţie procurorului Baldwin.

Pe Lacey o mîncau palmele să pună mîna pe telefon şi să-l sune, dar contacul direct era categoric interzis. Trebuia să-i lase un mesaj lui George Svenson ca să o sune, după care ori o să-i scrie, ori să vorbească cu Baldwin prin canalele sigure.

„Trebuie să stau de vorbă din nou cu Kate, se gîndi Lacey. Trebuie să aflu mai multe despre Bill Merrill, prietenul care menționase reacția lui Heather cînd îl văzuse pe Rick Parker, şi trebuie să aflu unde locuieşte. Baldwin o să vrea să stea de vorbă cu el, sînt sigură de asta. El îl poate plasa pe Rick Parker la Stowe cu numai cîteva ore înainte de moartea lui Heather."

Kate spusese că membrii trupei stau la *Radisson Plaza Hotel* timp de o săptămînă. Lacey se uită la ceas. Era zece şi jumătate. Chiar dacă, aşa cum fac majoritatea celor din lumea teatrului, Kate doarme dimineața pînă mai tîrziu, probabil că se trezise totuşi pînă la ora asta.

O voce uşor adormită îi răspunse la telefon, dar cînd îşi dădu seama cine sună, Kate se trezi de-a binelea şi păru destul de încîntată de sugestia lui Lacey să ia prînzul amîndouă a doua zi.

– Poate că ar trebui să-l invităm şi pe Tom, Kate, îi sugeră ea. Ştii cît de drăguț este. O să ne ducă la un restaurant bun şi o să achite nota de plată. Apoi adăugă rîzînd: Las-o baltă. Tocmai mi-am dat seama că el este pe post la prînz.

Aranjă să se întîlnească cu Kate la *Radisson* a doua zi la douăsprezece şi jumătate. Cînd închise telefonul simți cum o cuprinse brusc speranța. Era aproape ca şi cum ai fi văzut prima rază de soare după o furtună lungă şi teribilă, decise ea, îndreptîndu-se spre fereastră şi dînd la o parte draperiile.

Era o zi de iarnă perfectă pentru Vestul Mijlociu. Temperatura era scăzută, dar soarele strălucea cu căl-

dură pe un cer fără nori. Nu părea să fie vînt şi Lacey văzu că trotuarele fuseseră curăţate de zăpadă.

Pînă atunci fusese prea nervoasă ca să iasă să alerge cu adevărat, temîndu-se că ar putea întoarce capul şi ar da de Caldwell în urma ei, cu ochii lui spălăciţi, de gheaţă, aţintiţi spre ea. Dar sentimentul că există posibilitatea unei breşe în acest caz o făcu să se decidă că trebuie cel puţin să încerce să- şi reia în parte viaţa normală.

Cînd îşi făcuse bagajul să se mute, îşi luase şi costumul gros pentru jogging: pantaloni călduroşi, jachetă, mănuşi, fular şi căciulă. Se îmbrăcă iute şi se îndreptă spre uşă. Exact în momentul în care puse mîna pe clanţă, sună telefonul. Primul impuls fu să-l lase să sune, după care se hotărî însă să ridice receptorul.

– Domnişoară Carroll, nu mă cunoaşteţi, auzi o voce fermă. Sînt Millicent Royce. După cum mi s-a spus, căutaţi o slujbă în domeniul imobiliar. Wendell Woods mi-a vorbit despre dumneavoastră în dimineaţa asta.

– Caut, sau mai precis sînt pe punctul de a începe să caut, răspunse ea plină de speranţă.

– Wendell a fost foarte plăcut impresionat de dumneavoastră şi mi-a sugerat să ne cunoaştem. Biroul este în Edina.

– Ştiu unde e. Edina era la o distanţă de cincisprezece minute.

– Bine. Scrieţi adresa. Sînteţi întîmplător liberă în după-amiaza asta?

Părăsi apartamentul şi începu să alerge cu sentimentul că soarta ei s-ar putea în sfîrşit schimba. Dacă

Millicent Royce o angajează înseamnă că va avea ceva de făcut ca să-şi umple zilele pînă cînd se va putea întoarce acasă.

Emisiunea de patru ore a lui Tom Lynch era o combinaţie de ştiri, interviuri şi umor. Se difuza în fiecare zi de la prînz pînă la patru, iar spectrul oaspeţilor săi mergea de la figuri politice, scriitori şi celebrităţi aflate în vizită în oraş pînă la VIP-uri locale.

Majoritatea dimineţilor de dinainte de emisiune şi le petrecea în biroul său căutînd pe Internet materiale interesante sau cercetînd ziare din întreaga ţară pentru a găsi subiecte deosebite de discuţie.

Luni dimineaţă, după premiera spectacolului *The King ani I,* nu se simţiea deloc în largul lui din cauza faptului că tot weekendul se gîndise la Alice Carroll. A fost tentat de cîteva ori să o sune, dar de fiecare dată punea receptorul înapoi în furcă înainte să se facă legătura.

Îşi zise că în mod aproape singur o s-o vadă la sala de gimnastică în cursul săptămînii; poate să-i propună pur şi simplu, ca din întîmplare, să cineze împreună sau să meargă la un film. Un telefon şi planificarea unei întîlniri ar putea căpăta o conotaţie nedorită şi ar fi neplăcut dacă nu ar mai invita-o să iasă cu el, sau dacă ea l-ar refuza, şi după aceea s-ar întîlni nas în nas.

Constatase o oarecare reţinere în ce o priveşte; nu vorbea prea mult despre ea şi ceva îi spunea că nu i-ar face plăcere să i se pună întrebări. În acea primă după-amiază cînd au băut cafeaua împreună la sala de gim-

nastică n-a părut să guste momentul în care a tachinat-o în legătură cu faptul că s-a mutat la Minneapolis. Apoi vineri seara a simțit că în momentul în care a început spectacolul era pe punctul de a izbucni în plîns.

Unele fete fac o criză dacă partenerii lor nu le acordă toată atenția la o petrecere. Dar pe Alice nu a deranjat-o deloc faptul că a lăsat-o singură cînd diverşi au venit să stea de vorbă cu el.

Hainele pe care le purtase la premieră erau scumpe. Şi un orb şi-ar fi dat seama de asta. O auzise spunîndu-i lui Kate că văzuse *The King and I* de trei ori. Şi vorbise avizată cu Kate despre remake-ul spectacolului cu *The Boy Friend.*

Haine scumpe. Călătorii la New York din Hartford pentru a merge la teatru. În general nu sînt genul de lucruri pe care le poți face dintr-un salariu de funcționar la un cabinet medical.

Tom ridică din umeri şi întinse mîna după telefon. Era inutil. Toate întrebările pe care şi le punea erau un indiciu al interesului său pentru ea şi realitatea era că se gîndea numai la ea. O s-o sune pe Alice şi s-o invite să ia cina cu el în seara aceea. Dorea să o vadă. Ridică receptorul, formă numărul şi aşteptă. După patru apeluri îi răspunse robotul. Îi auzi vocea, joasă şi plăcută, spunînd: „Ați format 555-1247. Vă rog lăsați un mesaj şi am să vă sun eu".

Tom ezită, apoi închise, hotărîndu-se să o sune mai tîrziu.

Se simți foarte stînjenit de faptul că era atît de dezamăgit că nu o găsise.

26

Luni dimineață Sandy Savarano se îmbarca pe aeroportul *La Guardia* din New York în avionul care mergea la Minneapolis. Călătorea la clasa întîi, aşa cum venise din Costa Rica, unde locuia acum. Vecinii săi îl cunoşteau sub numele de Charles Austin, un om de afaceri american de succes, care-şi vînduse compania cu doi ani în urmă, cînd avea patruzeci de ani, şi se retrăsese să ducă o viața frumoasă la tropice.

Soția lui, care avea douăzeci şi patru de ani, îl duse la aeroportul din Costa Rica şi-l făcu să-i promită că nu va sta prea mult.

– Acum eşti la pensie, îi spuse ea bosumflîndu-se drăgălaş în timp ce-l săruta luîndu-şi rămas bun.

– Asta nu înseamnă să renunț cînd este vorba de bani, îi spuse el. Acelaşi răspuns i-l dăduse şi de alte cîteva ori cînd avusese treburi în perioada de cînd îşi înscenase moartea, cu doi ani în urmă.

– Frumoasă zi pentru zbor. Vocea era a unei tinere spre treizeci de ani care se aşezase pe locul de lîngă el. Într-un fel, îi amintea vag de Lacey Farrell. Dar realitatea era că nu se gîndea decît la Farrell, ea fiind motivul

călătoriei lui la Minneapolis. „Singura persoană din lume care mă poate acuza de crimă, îşi zise el. Nu merită să trăiască. Şi nici n-o să trăiască multă vreme."

– Da, aşa este, răspunse el scurt.

Văzuse interesul din privirea femeii şi se amuză. Femeile îl găseau atrăgător. Doctorul Ivan Yenkel, un imigrant rus care-i dăduse această faţă nouă cu doi ani în urmă, fusese categoric un geniu. Îi făcuse nasul mai fin; cocoaşa provocată de fractura pe care o suferise cînd fusese la şcoala de reeducare dispăruse. Îi refăcuse bărbia, iar urechile erau mai mici şi apropiate de craniu. Sprîncenele, care înainte era foarte stufoase, fuseseră subţiate şi depărtate. Yenkel îi aranjase pleoapele care-i cădeau şi-i înlăturase pungile de sub ochi.

Părul castaniu-închis era acum de culoarea nisipului, iar lentilele de contact, de un albastru-deschis, desăvîrşiră transformarea.

– Arăţi extraordinar, Sandy, exclamase Yenkel după ce-i scosese şi ultimul bandaj. Nimeni n-o să te recunoască vreodată.

– Şi nici nu mă va recunoaşte.

Sandy simţea de fiecare dată un fior plăcut amintindu-şi privirea uluită din ochii lui Yenkel în clipa în care şi-a dat sufletul.

Nu avea de gînd să mai treacă prin aşa ceva din nou, îşi zise el, zîmbind scurt către vecina lui de scaun şi luînd hotărît o revistă pe care o deschise în mod ostentativ. Prefăcîndu-se că citeşte, îşi trecu în revistă planul. Avea o rezervare pentru două săptămîni la *Radisson*

Plaza Hotel sub numele de James Burgess. Dacă n-o găseşte pe Farrell în acest răstimp, se va muta la un alt hotel. Nu avea rost să trezească curiozitatea stînd prea multă vreme într-un singur loc.

I se dăduseră unele sugestii în legătură cu locul unde ar putea fi găsită. La New York, mergea cu regularitate la un centru pentru întreținerea condiției fizice. Se putea presupune pe bună dreptate că face acelaşi lucru şi la Minneapolis, aşa încît o să înceapă cu centrele de gimnastică. Oamenii nu-şi schimbă obiceiurile.

Farrell era o iubitoare de teatru. Ei bine, la *Orpheum* din Minneapolis veneau spectacole în turnee practic în fiecare săptămînă, iar un alt loc unde o să caute va fi *Tyrone Guthrie Theater.*

Singura slujbă pe care o avusese fusese în domeniul vînzărilor imobiliare. Dacă lucrează, este foarte probabil să o facă tot la o agenție imobiliară.

Savarano depistase şi eliminase alți doi martori care fuseseră incluşi în programul de protecție a martorilor. Ştia că guvernul nu dă referințe false – cei mai mulți oameni incluşi în program încep să lucreze în unități mici unde ajung să cunoască pe cineva sau sînt angajați pe încredere.

Se auzi vocea stewardesei: „Începem coborîrea spre Oraşele Gemene... vă rugăm aduceți scaunele în poziție verticală... prindeți-vă centurile de siguranță...".

Sandy Savarano începu să anticipeze privirea pe care o s-o vadă în ochii lui Lacey Farrell în momentul în care o va împuşca.

27

Firma *Royve Realty* se găsea la întretăierea străzii 50 cu France Avenue South în Edina. Înainte de a pleca de acasă, Lacey studie harta încercînd să-şi dea seama care era cea mai bună rută, pentru a ajunge acolo. Mama ei remarcase cîndva că era de mirare cum Lacey putea să aibă un simţ practic extraordinar şi un simţ al orientării atît de prost. Avea categoric dreptate în ce priveşte ultima parte, îşi zise Lacey clătinînd din cap. New York-ul era floare la ureche – n-avea decît să facă un semn şi, împreună cu clientul ei, taxiul îi ducea oriunde voia. Un oraş atît de întins cu Minneapolis totuşi, cu atîtea zone rezidenţiale larg răspîndite, era cu totul altceva. „Cum am să-i pot duce pe oameni să vadă case dacă mă rătăcesc la fiecare cinci minute?" se întrebă ea.

Urmînd atentă harta, ajunse totuşi la firma respectivă greşind drumul numai o singură dată. Parcă maşina, apoi rămase un moment în faţa intrării firmei *Royce Realty,* privind prin uşa mare de sticlă.

Îşi dădu seama că sediul agenţiei era mic, dar atrăgător. Camera de primire avea pereţii lambrisaţi cu lemn

de stejar acoperiți cu fotografii de case, un covor vesel roşu cu albastru, un birou standard şi fotolii de piele ce păreau confortabile. Un coridor scurt ducea din camera de primire spre un cabinet. Prin uşa deschisă văzu o femeie care lucra la un birou.

Trase adînc aer în piept. „Dacă trec scena asta cu succes, îşi zise ea, voi fi gata să-mi fac curînd debutul pe Broadway. Asta, fireşte, dacă am să mă mai întorc vreodată la New York." Cînd deschise uşa agenției, un clopoțel îi anunță sosirea. Femeia ridică privirea de la birou, apoi veni să o întîmpine.

– Sînt Millicent Royce, zise ea întinzîndu-i mîna, iar tu trebuie să fii Alice Carroll.

Lacey o plăcu imediat. Era o femeie chipeşă, de aproape de şaptezeci de ani, al cărei trup voluminos era îmbrăcat într-un costum foarte bine croit de culoare închisă şi al cărei ten neridat nu purta nici un fel de fard. Părul de un alb argintiu era strîns într-un coc la spate, ceea ce-i aducea aminte de bunica ei.

Zîmbetul îi era plăcut, dar cînd se aşeză Lacey îşi dădu seama că Millicent Royce o studia atentă cu ochii ei albaştri pătrunzători. Fu mulțumită că se îmbrăcase în jacheta maron şi pantalonii gri. Era o ținută conservatoare, dar atrăgătoare şi avea în plus stil. În afară de asta, fusese întotdeauna convinsă că această combinație îi purtase noroc la întîlnirile în vederea perfectării unor vînzări. Poate că acum o va ajuta să-şi găsească şi o slujbă.

Millicent Royce se aşeză vizavi de ea.

– Se pare că este o zi teribil de încărcată, aşa încît nu am prea mult timp, spuse ea cu un aer de scuză. Vorbeşte-mi despre tine, Alice.

Lacey se simţea ca şi cum s-ar fi aflat într-o cameră de interogatoriu, cu lumina îndreptată asupra ei. Ochii lui Millicent nu-i părăsiră nici o clipă faţa în timp ce vorbi.

– Ia să vedem. Tocmai am împlinit treizeci de ani. Sînt sănătoasă. Viaţa mea s-a schimbat mult în ultimul an.

„Dumnezeu ştie cît este de adevărat", se gîndi ea.

– Sînt din Hartford, Connecticut, iar după ce am terminat colegiul am lucrat opt ani pentru un doctor care s-a retras la pensie.

– Ce anume ai făcut? o întrebă doamna Royce.

– Secretariat, treburi de birou, puţină contabilitate, întocmirea formelor medicale.

– Atunci ştii să lucrezi cu computerul?

– Da, ştiu. Urmări privirea femeii care se îndreptă spre computerul de pe birou, lîngă care era un vraf de hîrtii.

– Slujba asta presupune să răspunzi la telefon, să ţii dosarele la zi, să pregăteşti documentaţia pentru noi dosare, să stabileşti contacte cu potenţiali cumpărători cînd apar oferte noi. Nu este vorba de vînzările propriu-zise. De asta mă ocup eu. Dar trebuie să-ţi pun o întrebare: Ce te face să crezi că o să-ţi placă domeniul vînzărilor imobiliare?

„Faptul că-mi place să fac asocierea între om şi casa care i se potriveşte, se gîndi Lacey. Îmi place să ghicesc

exact ceea ce-şi doreşte clientul şi să văd cum i se luminează privirea cînd îl duc într-o casă sau într-un apartament şi ştiu că este exact ceea ce el sau ea îşi doreşte. Îmi plac negocierile care duc la stabilirea preţului."

Lăsînd deoparte toate aceste gînduri, spuse:

– Ştiu că nu mai vreau să lucrez la cabinetul unui doctor şi întotdeauna acest domeniu mi-a trezit curiozitatea.

– Înţeleg. Ei bine, am să-l sun pe doctorul tău care s-a retras la pensie să vorbesc cu el şi dacă garantează pentru tine – ceea ce sînt sigură că o să facă –, atunci aş zice să încercăm. Ai numărul lui de telefon?

– Nu. Şi l-a schimbat şi-l ţine secret. Îi era teamă să nu fie contactat de foştii săi pacienţi.

Din uşoara încruntătură a lui Millicent Royce, Lacey putea să spună că această doamnă evident exigentă găsea răspunsul ei prea evaziv.

Îşi aminti ce-i spusese George Svenson: „Oferă-te să lucrezi gratuit cîteva săptămîni, chiar o lună".

– Am o sugestie, spuse Lacey. Lucrez o lună fără să mă plătiţi. După aceea, dacă sînteţi mulţumită de mine, mă angajaţi. Sau dacă dumneavoastră consideraţi că nu am nici o aptitudine pentru această muncă, îmi spuneţi şi asta este. Susţinu fără să clipească privirea fermă a lui Millicent Royce. Nu veţi regreta, adăugă calmă.

Doamna Royce ridică din umeri.

– În Minnesota, Ţara Lacurilor, asta este o ofertă ce nu poate fi refuzată.

28

– De ce domnul Land nu a fost informat despre lucrul ăsta mai devreme? întrebă calm Steve Abbott.

Era luni după-amiază. Abbott insistase să-l însoțească pe Jimmy la o întîlnire cu detectivii Sloane şi Mars la sediul circumscripției de poliție numărul 19.

– Vreau să ştiu ce se întîmplă! îi spusese Jimmy dimineață, iar furia din voce i se reflecta şi în expresia feței. Se întîmplă ceva. Polițiştii trebuie să ştie unde este Lacey Farrell. Nu se poate să fi dispărut aşa, pur şi simplu! Este martor într-un caz de crimă!

– I-ai sunat? îl întrebă Steve.

– Sigur că am făcut-o. Dar am întrebat de ea, iar ei mi-au recomandat pur şi simplu să cer firmei *Parker and Parker* să desemneze un alt agent imobiliar care să se ocupe de vînzarea apartamentului. Nu de asta sunasem. Cred oare că asta mă preocupă pe mine, banii? Sînt nişte idioți! Le-am spus că mă duc să vorbesc cu ei şi că vreau răspunsuri.

Abbott ştia că scoaterea imaginii lui Heather de pe picturile murale nu făcuse altceva decît să-i sporească furia şi depresia lui Jimmy Landi.

– Vin cu tine, insistase el.

Cînd au ajuns, detectivii Sloane şi Mars îi conduseră într-o cameră de interogatorii. Au recunoscut cu multă reticenţă că Lacey Farrell fusese inclusă în programul de protecţie a martorilor din cauza unei încercări de a fi ucisă.

– Am întrebat de ce domnul Landi nu a fost informat pînă acum despre ce i s-a întîmplat domnişoarei Farrell, repetă Abbott. Vreau un răspuns.

– Domnule Abbott, zise Sloane luînd o ţigară, l-am asigurat pe domnul Landi că ancheta continuă şi aşa este. Nu renunţăm pînă cînd nu-l găsim şi nu-l condamnăm pe ucigaşul Isabellei Waring.

– Mi-aţi turnat o poveste mincinoasă despre un tip care-şi trimite omul în apartamente scumpe ca potenţial cumpărător şi se întoarce apoi ca să le jefuiască, interveni Jimmy, furia lui explodînd din nou. Şi atunci mi-aţi spus că moartea lui Isabelle nu s-a datorat decît faptului că a fost într-un loc unde nu trebuia să fie şi într-un moment nepotrivit. Acum îmi spuneţi că această Farrell este inclusă în programul pentru protecţia martorilor şi recunoaşteţi că jurnalul lui Heather v-a fost furat de sub nas chiar de aici, din sediul poliţiei. Nu vă jucaţi cu mine. Asta nu a fost o moarte întîmplătoare, iar voi aţi ştiut lucrul ăsta chiar din prima zi.

Eddie Sloane văzu furia şi disprețul care străluceau în privirea lui Jimmy Landi. „Nu-l condamn, se gîndi detectivul. Fosta lui soţie este moartă; noi pierdem ceva ce-i era destinat lui şi care putea fi dovada crucială; femeia care a dus ucigaşul în apartamentul fostei lui soţii

a dispărut. Înțeleg, pentru că știu cum m-aș simți eu."

Pentru amîndoi detectivii cele patru luni care trecuseră din acea seară de octombrie care fusese primit telefonul la 911 din apartamentul de pe East Seventieth numărul 3 fuseseră îngrozitoare. Pe măsură ce cazul lua amploare, Eddie era recunoscător pentru implicarea și colaborarea cu biroul procurorului federal Baldwin.

– În circumscripția numărul 19 a avut loc o crimă, i-a spus procurorul de district procurorului general Baldwin, și, vă place sau nu, sîntem însărcinați cu ancheta pe toată durata. O să împărtășim informațiile pe care le avem cu voi, fireşte, dar trebuie să procedați și voi la fel. Cînd Savarano va fi prins, vom colabora în stabilirea felului în care va pleda în cazul în care veți ajunge la o înțelegere cu el. Dar vom colabora numai – și, repet, numai dacă nu veți încerca să ne păcăliți. Sîntem interesați în acest caz și avem de gînd să ne implicăm.

– Nu a fost o poveste mincinoasă, domnule Landi, interveni aprins Nick Mars. Dorim să-l găsim pe ucigașul doamnei Waring la fel de mult ca și dumneavoastră. Dar dacă domnișoara Farrell n-ar fi luat jurnalul acela din apartamentul lui Isabelle Waring, după cît se pare în ideea ce a vi-l da dumneavostră, am fi putut ajunge mult mai departe în această investigație.

– Dar acest jurnal a fost furat după ce a ajuns aici, zise Steve Abbott cu o voce periculos de calmă. Iar acum dumneavoastră sugerați că s-ar putea ca domnișoara Farrell să fi intervenit în jurnal?

– Nu credem că a făcut-o, dar nu putem fi siguri, recunoscu Sloane.

– Fiți sincer cu noi, detective. Nu prea sînteți sigur de nimic, cu excepția faptului că vă ocupați de această investigație ca niște cîrpaci, izbucni Abbott, evident furios acum. Haide, Jimmy. Cred că este timpul să angajăm propriul nostru detectiv. Dacă o lăsăm pe seama poliției, nu cred că o să aflăm vreodată ce se întîmplă.

– Asta ar fi trebuit să fac din clipa în care am primit telefonul despre Isabelle! – zise Jimmy, ridicîndu-se. Vreau să-mi dați înapoi copia de pe jurnalul fiicei mele înainte de a o pierde şi pe asta.

– Am făcut şi noi copii mai multe, spuse Sloane calm. Nick, adu setul pe care ni l-a dat domnul Landi.

– Imediat, Eddie.

– Domnule Landi, interveni Sloane în timp ce aşteptau, ne-ați spus că ați citit jurnalul înainte de a ni-l da nouă.

Ochii lui Jimmy Landi se întunecară.

– Da.

– Ați spus că l-ați citit cu atenție. Rememorînd totul, ați putea confirma că într-adevăr aşa ați făcut?

– Ce înseamnă *cu atenție?* întrebă Jimmy iritat. M-am uitat prin el.

– Ascultați, domnule Landi, îmi închipui cît de greu vă este, dar am să vă rog să-l citiți din nou şi de data asta cu atenție. Noi l-am cercetat cu foarte mare grijă şi, cu excepția cîtorva referiri ambigue în primele pagini la ceva implicînd un incident care s-a întîmplat în Cartierul de Vest, n-am putut găsi nimic potențial util. Dar doamna Waring i-a spus lui Lacey Farrell că ea a găsit în aceste pagini ceva ce ar putea fi folosit pentru a dovedi că

moartea fiicei dumneavoastră nu a fost un accident...

– Isabelle ar fi găsit ceva suspect pînă şi în catehismul de la Baltimore, zise Jimmy clătinînd din cap.

N-au mai scos nici un cuvînt pînă cînd se întoarse Nick Mars cu un plic pe care i-l întinse lui Landi.

Jimmy i-l smulse din mînă şi-l deschise. Scoţînd foile din el, le frunzări, apoi se opri la ultima pagină. O citi, după care se uită la Mars.

– Acum ce mai încercaţi să puneţi la cale? întrebă el.

Sloane avu senzaţia îngrozitoare că urma să audă ceva ce n- ar fi vrut să ştie.

– Vă spun chiar aici, pe loc, că erau mai multe foi decît astea, zise Landi. Ultimele două-trei foi din setul pe care vi l-am dat nu erau scrise pe hîrtie liniată. Îmi amintesc pentru că nu se înţelegea deloc ca lumea. Originalele aceştor pagini trebuie să fi fost pătate de sînge... N-am putut rezista să le citesc. Deci unde sînt? Le-aţi pierdut şi pe astea?

29

Cînd ajunse pe aeroportul Minneapolis – St. Paul, Sandy Savarano se duse de la avion direct la bagaje de unde-şi recuperă valiza neagră. După ce găsi o toaletă pentru bărbaţi, intră şi se încuie într-o cabină. Puse valiza pe scaunul de WC şi o deschise.

Luă o oglindă de mînă şi o trusă cu fermoar în care se aflau o perucă cenuşie, nişte sprîncene cenuşii dese şi o pereche de ochelari rotunzi cu rame de baga.

Îşi scoase lentilele de contact dezvăluindu-şi ochii negri precum cărbunele, apoi, cu mişcări abile, îşi aşeză peruca şi o pieptănă în aşa fel încît să-i ascundă o parte din frunte; îşi lipi sprîncenele false şi-şi puse ochelarii.

Cu un creion dermatograf adăugă nişte pete de bătrîneţe pe frunte şi pe dosul mîinilor. Mai scoase din valiză o pereche de botine ortopedice pe care şi le puse în locul pantofilor *Gucci* cu care era încălţat.

În cele din urmă despachetă un palton de tweed cu umeri laţi şi puse înapoi în valiză sacoul pe care-l purtase în avion.

Bărbatul care ieşi din cabină arăta cu douăzeci de ani mai bătrîn şi complet diferit de cel care intrase.

Se duse apoi la biroul de închiriat maşini unde-i fusese rezervată o maşină pe numele James Burgess din Philadelphia. Deschise portmoneul şi scoase permisul de conducere şi o carte de credit. Permisul era un fals deştept; cartea de credit era reală, fiind deschis un cont pe care să-l folosească sub numele de Burgess.

Un aer rece îl întîmpină cînd ieşi de la terminal şi se alătură grupului de oameni care aşteptau autobuzul să-i ducă în zona de unde urmau să ia maşinile închiriate. Cît aşteptă, studie harta pe care funcţionarul de la biroul de închirieri o marcase pentru el şi începu să memoreze rutele care-l duceau şi-l scoteau din oraş şi să aprecieze timpul de care avea nevoie pentru asta. Îi plăcea să

planifice totul cu mare grijă. Nici o surpriză – acesta era motto-ul lui. Ceea ce făcea ca sosirea neaşteptată a acelei Farrell la apartamentul lui Isabelle Warind să fie cu atît mai iritantă. Fusese surprins şi făcuse o greşeală lăsînd-o să scape.

Ştia că faptul că era încă un om liber se datora atenţiei pe care o acorda detaliului, în timp ce atîţia dintre colegii săi care absolviseră şcoala de reeducare executau acum condamări grele la închisoare. Numai gîndul îl făcu să se înfioare.

Zornăitul unei uşi de celulă... Să te trezeşti şi să ştii că eşti prins acolo, că niciodată lucrurile nu vor fi altfel... Să ai senzaţia că zidurile şi plafonul se strînge peste tine, te presează, te sufocă...

Sub şuviţele de păr pe care le pieptănase cu atîta grijă ca să-ţi acopere fruntea simţea cum se formează broboanele de sudoare. „Mie n-o să mi se întîmple aşa ceva, îşi promise el. Mai degrabă mor."

Autobuzul se apropie. Nerăbdător, ridică braţul ca să fie sigur că vehiculul opreşte. Era nerăbdător să înceapă misiunea de a o găsi pe Lacey Farrell. Atîta vreme cît era în viaţă, rămînea o ameninţare constantă pentru libertatea lui.

Cînd autobuzul se opri să se urce, simţi că îl loveşte ceva în picior, în spate. Se întoarse şi se trezi în faţa femeii care stătuse pe locul de lîngă el în avion. Valiza ei se răsturnase şi-l lovise peste picior.

Ochii li se întîlniră, iar el trase adînc aer în piept. Nu-i despărţeau decît cîţiva centimetri şi totuşi în expresia ei

nu era nici urmă de recunoaştere. Îi zîmbi scuzîndu-se.

Uşile autobuzului se deschiseră. Savarano urcă, ştiind că femeia asta neîndemînatică tocmai i-a confirmat că sub această deghizare se poate apropia de Farrell fără teama de a fi recunoscut. De data asta, nu va avea nici o şansă să-i scape. Era o greşeală pe care nu o va repeta.

30

După ce Millicent Royce acceptă să o supună la o perioadă de probă fără să o plătească, Lacey propuse să rămînă în continuare restul după-amiezei pentru a se familiariza cu dosarele din computer şi a parcurge poşta care se strînsese pe birou.

După patru luni de întrerupere, a fost o adevărată plăcere să stea din nou la birou, să vadă ofertele, să se familiarizeze cu preţurile caselor în zona de care se ocupa agenţia.

La ora trei, doamna Royce duse un potenţial cumpărător să vadă un apartament şi o rugă pe Lacey să răspundă la telefon. Primul apel fu cît pe ce să fie un dezastru. Răspunse *Royce Realty,* Lace...". Trînti receptorul şi rămase cu ochii holbaţi la telefon. Fusese pe punctul să-şi dea numele adevărat. Un moment mai tîr-

ziu, telefonul începu să sune din nou. Îl ridică. Probabil era aceeaşi persoană. Ce să spună? Vocea de la capătul celălalt al firului părea uşor iritată.

– Am impresia că s-a întrerupt, spuse ea în chip de scuză.

Timp de o oră telefonul a tot sunat, iar Lacey s-a ocupat atentă de fiecare apel. Destul de tîrziu, cînd notă de mesaj prin care cabinetul dentistului confirma programarea lui Millicent Royce pentru săptămîna următoare, îşi dădu seama că faptul că se află din nou în mediul ei ar putea fi o cursă. Ca o măsură de precauţie revăzu toate mesajele pe care le luase. O femeie telefonase să spună că soţul ei a fost transferat la Minneapolis şi că un prieten i-a sugerat să sune la agenţia *Royce* pentru a o ajuta să găsească un apartament.

Lacey i-a pus întrebările pe care i le-ar fi pus un adevărat agent imobiliar: ce preţ este dispusă să plătească? Cîte dormitoare? Dacă are pretenţii în ce priveşte limita de vechime a casei? Dacă amplasarea instituţiilor de învăţămînt este un factor? Răspunsurile le consemnase chiar în stenografia caracteristică unui agent imobiliar.

„Sînt mîndră de tine", îşi zise copiind pe o altă foaie de hîrtie mesajul femeii respective, atentă să nu fie prea evidente cunoştinţele ei în domeniu. La sfîrşitul mesajului adăugă: „Perspectivă potenţială bună datorită mutării imediate". Poate că şi asta părea prea în cunoştinţă de cauză, se gîndi ea, dar lăsă adnotarea cînd îşi ridică privirea şi o văzu pe Millicent că apare.

Doamna Royce arăta obosită şi fu evident încîntată să găsească mesajele şi să vadă cît de eficient se ocupase Lacey de poşta ei. Era aproape ora cinci.

– Atunci ne vedem dimineaţă, Alice? În vocea ei era o notă de speranţă.

– Absolut, zise ea. Dar am o întîlnire la prînz pe care nu o pot contramanda.

În drum spre oraş, Lacey simţi că o cuprinde disperarea. Ca de obicei, nu avea nici un plan pentru seară, iar gîndul de a se întoarce în apartament şi a pregăti încă o masă solitară îi trezea repulsie. „Am să mă duc la sala de gimnastică şi am să lucrez o vreme, hotărî ea. Poate că atunci am să fiu suficient de obosită ca să pot dormi." Cînd ajunse la sală, veni spre ea Ruth Wilcox.

– Ia ghiceşte? îi zise ea cu un ton conspirativ. Tom Lynch a fost de-a dreptul dezamăgit cînd a văzut că n-ai apărut după-amiază. M-a întrebat dacă nu cumva ai fost mai devreme. Alice, cred că te place.

Dacă aşa e, atunci place o persoană care nu există cu adevărat, se gîndi Lacey cu o umbră de amărăciune. Rămase la sală numai o jumătate de oră, apoi se duse acasă. Beculeţul robotului clipea. O sunase Tom la patru şi jumătate: „Credeam că o să te găsesc la gimnastică, Alice. Mi-a făcut plăcere seara de vineri. Dacă preiei mesajul pînă la şapte şi vrei să cinăm, sună-mă. Numărul meu este...".

Lacey opri robotul şi şterse mesajul fără să mai aştepte să-i audă numărul de telefon. Era mai uşor să

facă asta decît să petreacă încă o seară lîngă cineva de a cărui prezență s-ar fi bucurat în alte condiții.

Îşi pregăti un sandviş cu şuncă, salată verde şi roşii. Şi dintr-o dată îşi aminti – „asta mîncam şi în seara de dinainte să moară Isabelle Waring. Isabelle a telefonat, iar eu n-am vrut să ridic receptorul. Eram obosită şi nu doream să stau de vorbă cu ea."

Îşi aduse aminte că în mesajul pe care-l lăsase pe robot Isabelle i-a spus că a găsit jurnalul lui Heather şi că el exista ceva ce o face să creadă că ar putea avea dovada că moartea lui Heather nu fusese un accident.

„Dar în dimineața următoare, cînd m-a sunat la agenție, nu mi-a mai vorbit despre asta, îşi aminti Lacey. Iar cînd m-am dus cu Caldwell să vadă apartamentul, ea era în bibliotecă citind jurnalul. Şi cîteva ore mai tîrziu era moartă."

Imaginile care-i treceau prin minte amenințau să o facă să se înece în timp ce sfîrşea sandvişul: Isabelle în bibliotecă plîngînd în timp ce citea jurnalul: Isabelle implorînd-o, cu ultima suflare, să-i dea jurnalul tatălui lui Heather.

„Ce m-a deranjat? Era ceva în legătură cu biblioteca în după- amiaza aceea, ceva ce am remarcat în timp ce vorbeam cu Isabelle, aflată înăuntru. Ce oare?" Refăcu în minte după-amiaza respectivă, încercînd să-şi amintească imaginea care-i scăpa. În cele din urmă renunță. Pur şi simplu nu-şi putea aminti.

„Să renunțăm pentru moment, îşi zise ea. Mai tîrziu am să-mi pun memoria în poziția caută-şi-găseşte. În

definitiv, mintea este un computer, nu-i aşa?"

În noaptea aceea în visele ei apăru imaginea lui Isabelle ţinînd un creion verde în mînă şi plîngînd în timp ce citea jurnalul lui Heather în ultimele ceasuri ale vieţii ei.

31

După ce se cază la *Radisson Plaza Hotel,* Sandy Savarano petrecu restul primei sale zile în Minneapolis aplecat peste cartea de telefon şi făcînd o listă cu centrele de gimnastică din zona metropolitană.

Făcu o a doua listă cu agenţiile imobiliare, trecînd într-o coloană separată pe cele care se ocupau şi de vînzări. Ştia că Lacey Farrell va trebui să încerce să găsească o slujbă fără să beneficieze de referinţe şi existau puţine şanse ca aceste agenţii să angajeze pe cineva fără să aibă posibilitatea să-l verifice. O să înceapă să sune la celelalte a doua zi.

Planul lui era simplu. O să spună că face un studiu neoficial pentru Asociaţia Naţională a Agenţilor Imobiliari pentru că există dovezi tot mai numeroase că persoanele din grupa de vîrstă dintre douăzeci şi cinci şi treizeci de ani nu intră în domeniul afacerilor imobiliare. Studiul necesită răspuns la două întrebări: Agenţia a angajat pe cineva din această grupă de vîrstă ca agent,

secretar sau recepționer în ultimele şase luni, şi, dacă da, este bărbat sau femeie?

Ca să verifice sălile de gimnastică, avea însă nevoie de un alt plan. Întrebările astea nu i-ar fi de nici un folos acolo pentru că majoritatea celor care frecventează aceste săli sînt din respectiva grupă de vîrstă. Asta înseamnă că depistarea lui Farrell prin aceste centre va fi mai riscantă.

Practic o să se ducă la sălile de gimnastică, o să se prefacă că este interesat să le frecventeze, apoi o să arate fotografia lui Farrell. Era o fotografie mai veche, din anii de colegiu, dar încă semăna cu ea. O să susțină că este fiica lui şi că a părăsit căminul părintesc după o neînțelegere în familie. Încerca să o găsească pentru că mama ei este bolnavă şi este îngrijorată de ea.

Din fericire, nu erau multe săli de gimnastică în zona metropolitană, aşa că nu-i va lua prea multă vreme.

La ora cinci, Sandy era gata să iasă să facă o plimbare. Centrul comercial din apropiere era întunecat acum, vitrinele nemaifiind luminate.

Sandy ştia că putea ajunge pe jos pînă la Missisippi.

O luă spre dreapta şi porni spre fluviu, siluetă solitară care, pentru un observator întîmplător, părea un bărbat de circa şaizeci de ani care probabil n-ar trebui să umble singur prin noapte.

Observatorul întîmplător n-avea nici cea mai mică idee cît de mult greşea în îngrijorarea lui, deoarece în această plimbare, Sandy Savarano începu să simtă cu-

rioasa plăcută emoție care-l încerca ori de cîte ori pornea să vîneze o victimă şi adulmeca apropierea zonei în care se afla vînatul.

32

Marți dimineață, cînd sosi Millicent Royce, la ora nouă, Lacey aştepta în fața firmei *Royce Realty.*

– Salariul nu este chiar atît de bun, zise Millicent rîzînd.

– Doar am convenit, replică Lacey. Şi vă pot spune că-mi place slujba.

Doamna Royce descuie uşa şi le întîmpină căldura din interior.

– În primul rînd am să pun de cafea, zise ea. Cum îți place?

– Fără zahăr, vă rog.

– Regina, secretara mea care tocmai m-a părăsit ca să crească un copil, obişnuia să pună două linguriţe cu vîrf cu zahăr şi nu se îngrăşa nici măcar o uncie. Îi spuneam că este un motiv serios să urăşti pe cineva.

Lacey se gîndi la Janey Boyd, secretară la *Parker and Parker* care rontăia toată ziua prăjituri sau o ciocolată, dar continua să poarte măsura şase.

– Era o fată la fel la... se opri brusc. La cabinetul

doctorului, spuse, adăugînd iute: Nu a stat prea mult, ceea ce a fost foarte bine. Era un exemplu negativ.

Dacă Millicent Royce reținea lucrul ăsta şi propunea să sune o colegă pentru referințe personale! Fii atentă, îşi zise Lacey, fii atentă.

Exact în momentul acela sună primul telefon al zilei care fu o întrerupere salutară. La ora douăsprezece Lacey plecă să ia prînzul cu Kate Knowels.

– Mă întorc la două, promise ea, iar după această întîlnire am să-mi iau un sandviş la birou, aşa că dacă doriți să stabiliți întîlniri în oraş, am să fiu aici.

Ajunse la *Radisson* la douăsprezece douăzeci şi cinci şi o găsi pe Kate instalată la masă, mîncînd o chiflă.

– Pentru mine este şi micul dejun şi prînzul, îi spuse ea lui Lacey, aşa că am început. Sper că nu te deranjează.

– Deloc, spuse ea aşezîndu-se vizavi. Cum merge spectacolul?

– Grozav.

Comandară amîndouă omletă, salată şi cafea.

– Să nu mai pierdem vremea cu politeturile, zise Kate zîmbind. Trebuie să recunosc că sînt curioasă. Am vorbit cu Tom în dimineața asta şi i-am spus că o să luăm prînzul împreună. Mi- a spus că şi-ar fi dorit să fi putut să vină şi el cu noi şi ți-a transmis cele mai bune urări. Kate mai luă o chiflă. Tom mi-a zis că te-ai hotărît să te muți aici doar pentru că ai fost o dată în vizită, cînd

erai copil. Ce a făcut ca locul ăsta să-ți rămînă în minte şi în suflet?

Răspunde la întrebare cu o întrebare.

– Tu eşti tot timpul pe drumuri cu spectacolele. Nu-ți aminteşti de unele oraşe mai mult decît de altele?

– Oh, sigur. Cele bune, cum ar fi ăsta, iar altele nu atît de bune. Să-ți povestesc de cele nu atît de bune...

Lacey se relaxă în timp ce Kate îi spuse povestea ei, momentul fiind perfect. „Mulți oameni din lumea teatrului sînt aşa, îşi zise ea cu nostalgie. Tata avea acelaşi talent; putea să facă interesantă chiar şi o listă de cumpărături de la băcănie."

La cea de-a doua ceaşcă de cafea reuşi să îndrepte conversația spre prietenul pe nume Bill, pe care-l menționase Kate.

– Spuneai data trecută ceva despre un tip cu care ai ieşit, unul Bill nu mai ştiu cum.

– Bill Merrill. Drăguț băiat! Poate să fie Domnul Perfect, deşi după felul în care merg lucrurile s-ar putea să nu ştiu niciodată. Totuşi, continui să încerc. Ochii lui Kate începură să strălucească. Problema este că eu sînt foarte mult pe drumuri şi călătoreşte şi el tot timpul.

– Cu ce se ocupă?

– Este director de investiții şi se ocupă practic de China.

Să nu fie tocmai acum în China, se rugă Lacey.

– La ce bancă lucrează?

– La *Chase.*

Lacey învățase să urmărească licărul de curiozitate

care indica faptul că era studiată. Kate era deşteaptă. Simţise că se încearcă să i se smulgă informaţii. „Am obţinut ce-am vrut să ştiu, se gîndi Lacey. S-o lăsăm din nou pe Kate să vorbească."

– Cred că ar fi cel mai bine pentru tine să joci într-un spectacol de succes pe Broadway care să ţină capul de afiş zece ani, sugeră ea.

– Ba bine că nu, zise zîmbind Kate. Dar aşa ceva este imposibil. Mi-ar plăcea să pot rămîne la New York. În primul rînd, din cauza lui Bill, fireşte, dar este clar că în cîţiva ani şi Tom o să ajungă acolo. Se îndreaptă evident către succes şi New York-ul este locul unde va ateriza. Pentru mine ar fi grozav. Am copilărit împreună, aşa că am fost ca nişte fraţi, cei mai buni prieteni mai degrabă decît veri. Întotdeauna a fost alături de mine cînd am avut nevoie. Plus că Tom este exact tipul care pare să simtă cînd oamenii au nevoie de el.

„Mă întreb dacă de aceea m-a invitat săptămîna trecută în oraş şi m-a sunat aseară?" se gîndi Lacey. Făcu un semn să li se aducă nota.

– Trebuie să fug, îi explică ea iute. Este prima zi plină la slujbă.

Sună de la un telefon public din hol şi lăsă un mesaj pentru George Svenson. „Am informaţii noi privind cazul Heather Landi pe care trebuie să i le dau direct procurorului Baldwin".

După ce închise, traversă grăbită holul, conştientă că deja întîrziase. Nu trecu nici un minut, cînd o mînă cu

pete maronii, de bătrînețe, ridică receptorul, cald încă în urma atingerii ei.

Sandy Savarano nu dădea niciodată telefoane a căror urmă putea fi luată. Planul lui era de a da cinci telefoane de aici, apoi de a merge în altă parte de unde să dea alte cinci, pînă cînd va epuiza lista cu agențiile imobiliare.

Formă numărul şi cînd i se răspunse – *Downtown Realty,* îşi începu recitalul:

– N-o să vă răpesc mult din timpul dumneavoastră. Lucrez la Asociația Națională a Agenților Imobiliare. Facem un sondaj neoficial...

33

Aşa cum îi spusese detectivul Ed Sloane de la departamentul de poliție din New York, procurorul federal Gary Baldwin nu sporta deloc uşor prostia. S-a înfuriat de telefonul pe care i-l dăduse după-amiaza trecută Sloane, informîndu-l că mai multe pagini din copia lui Jimmy Landi după jurnalul fiicei lui dispărură după cît se pare în timp ce se afla în posesia poliției.

– Cum de-ai reuşit să nu-l pierzi pe tot? răcnise el. Aşa cum s-a întîmplat cu originalul!

Cînd Sloane îi telefonă din nou douăzeci şi patru de

ore mai tîrziu, îi dădu lui Baldwin un al doilea prilej să-şi verse nemulţumirea.

– Am pus oamenii noştri să cerceteze copia jurnalului pe care ne-aţi dat-o şi constatăm că lipsesc cîteva pagini care, evident, sînt importante dacă cineva şi-a asumat riscul de a le fura chiar de sub nasul vostru! Unde aţi pus jurnalul cînd l-aţi primit? La avizier? Unde aţi lăsat copia? Pe stradă? N-aţi pus şi un bilet pe ea? „Dovadă într-un caz de crimă. Puteţi să o luaţi fără nici o jenă?"

Ascultînd tirada, detectivul Ed Sloane se gîndea la ce-ar vrea să-i zică el procurorului! Şi el era furios că originalul, precum şi alte cîteva foi poate, dispăruseră din fişierul său încuiat, aflat în biroul brigăzii.

Evindet, era vina lui. Ţinea cheile de la cutie şi de la fişet în buzunarul hainei pe care întotdeauna o scotea şi o punea pe scaun, aşa că practic oricine putea să i le ia din buzunar, să facă duplicate, apoi să i le pună la loc înaintea ca el să le observe lipsa.

După ce dispăruse originalul, încuietoarea fusese schimbată. Dar el nu-şi schimbase obiceiul de a uita să ia cheile din buzunarul hainei pe care o aşeza pe spătarul scaunului.

Se concentră din nou asupra conversaţiei. Baldwin rămăsese în sfîrşit aproape fără suflu, aşa că Sloane profită de prilej ca să spună şi el un cuvînt.

– Domnule, v-am raportat lucrul ăsta ieri pentru că trebuia să ştiţi. Acum vă sun pentru că, sincer, nu sînt sigur că Jimmy Landi este un martor de încredere în cazul de faţă. Ieri a recunoscut că de-abia şi-a aruncat

privirea peste jurnal cînd i l-a dat domişoara Farrell. Plus că nu l-a avut decît o zi sau două.

– Oh, jurnalul nu este chiar atît de voluminos, se răsti Baldwin. Poate fi citit cu atenție doar în cîteva ore.

– Dar el nu a făcut-o, şi asta este problema, zise emfatic Sloane, mulțumindu-i printr-un gest al mîinii lui Nick Mars, care-i pusese pe birou o ceaşcă cu cafea. De asemenea, amenință să se dovedească dificil, spunînd că are de gînd să-şi angajeze propriul detectiv. Iar partenerul lui Landi, Steve Abbott, a venit şi el la întîlnire şi l-a susținut pe Landi.

– Nu-l condamn pe Landi, izbucni din nou Baldwin. Iar intervenția unui alt investigator în acest caz ar putea fi o idee bună, mai ales avînd în vedere că se pare că voi nu ajungeți la nici un rezultat.

– Ştiți că nu este aşa. N-ar face decît să ne stea în cale. Dar se pare că n-o să se întîmple totuşi. Tocmai m-a sunat Abbott. Într-un fel, s-a scuzat. Mi-a spus că, gîndindu-se mai bine, s-ar putea ca Landi să greşească în legătură cu paginile care crede că lipsesc. A spus că în seara în care Jimmy a primit jurnalul de la Lacey Farrell, i-a fost foarte greu să-l citească, aşa că l-a lăsat deoparte. Iar în seara următoare s-a îmbătat mai întîi înainte să se apuce de el. Apoi, o zi mai tîrziu, i-am luat noi copia.

– S-ar putea să greşească în legătură cu foile lipsă, dar noi n-o să ştim niciodată, nu? replică Baldwin cu o voce de gheață. Şi chiar dacă greşete în legătură cu paginile neliniate, originalul jurnalului a fost furat clar cînd

se afla în posesia voastră, ceea ce înseamnă că aveți pe cineva acolo, la circumscripție, care lucrează pentru ambele părți. Vă sugerez să faceți puțină curățenie pe acolo.

– Ne ocupăm de asta. Ed Sloane nu consideră necesar să-i spună lui Baldwin că a început să întindă curse pentru vinovat vorbind criptic prin sediul poliției despre o nouă dovadă în cazul Waring depozitată în fișetul său.

– Ține-mă la curent, încheie Baldwin conversația. Și încearcă să nu mai pierzi nici o altă dovadă care ar putea apărea în acest caz. Crezi că ai să poți să faci asta?

– Da, am s-o fac. Și, dacă-mi amintesc eu bine, domnule, noi am fost cei care am găsit și am identificat amprenta lui Savarano pe ușa apartamentului lui Farrell după ce s-a pătruns în el, replică el înțepat. Și cred că investigatorii dumneavoastră au fost cei care au certificat că el este mort.

Faptul că i se închise telefonul la celălalt capăt al firului îi dovedi detectivului Sloane că reușise să-i transmită susceptibiliului Baldwin mesajul său. Un punct pentru băieții buni, se gîndi el.

Dar era o victorie amăgitoare, iar el știa lucrul ăsta.

În tot restul după-amiezei, personalul lui Gary Baldwin a trebuit să suporte revărsarea frustrării lui din cauza anchetei aflate în impas. Apoi starea de spirit i se schimbă brusc cînd fu anunțat că martorul aflat sub protecție,

Lacey Farrell, are noi informații pentru el.

– Am să aştept cît va fi nevoie, dar vezi că apelul ei să ajungă la mine în seara asta, îi spuse lui George Svenson, aflat la Minneapolis.

După convorbire, Svenson se îndreptă spre apartamentul lui Lacey şi o aşteptă în maşină. Cînd sosi de la slujbă n-o lăsă nici măcar să intre în casă.

– Tipul arde de nerăbdare să vorbească cu tine, îi spuse el, aşa că o facem chiar acum.

Plecară cu maşina lui. Svenson era un om tăcut de la natură şi nu părea să considere necesar să vorbească banalități. În cursul perioadei de îndoctrinare la baza sigură din Washington, Lacey înțelesese că inspectorii federali detestau programul de protecție a martorilor, că nu le făcea nici o plăcere să se ocupe de persoanele plasate sub acest program. Considerau că, în esență, erau blocați cu un fel de baby-sitting.

Din prima zi la Minneapolis, Lacey hotărîse că, deşi nu era deloc plăcut să depinzi de un străin, n-o să-i dea nici un motiv să o considere mai mult decît o pacoste minimă. În cele patru luni de cînd se afla acolo, singura cerere extraordinară pe care i-o adresase lui Svenson fusese permisiunea de a-şi cumpăra mobila de la garajul unde se făcuseră soldări mai degrabă decît de la magazin.

Lacey avea acum sentimentul că cîştigase respectul tacit al lui Svenson. Conducînd prin traficul aglomerat al serii, o întrebă de noua ei slujbă.

– Îmi place. Mă simt ca o ființă întreagă cînd lucrez.

Luă mormăitul lui drept un semn de aprobare.

Svenson era singura persoană din tot oraşul căreia i-ar fi putut povesti cum era pe punctul să izbucnească în lacrimi cînd Millicent Royce îi arătase fotografia unei nepoţele de cinci ani îmbrăcată în costum de baie. I-o amintise în asemenea măsură pe Bonnie, încît fusese copleşită de dorul de casă. Dar, fireşte, n-o să-i spună.

Privind fotografia unui copil de vîrsta lui Bonnie, i se făcuse din nou dor de nepoata ei, care nu se afla decît la o depărtare de trei ore de zbor. „Am să-i dau procurorul informaţia care m-ar putea ajuta să ajung în curînd acasă, îşi zise ea. Vreau să mă duc acasă. Trebuie să mă duc acasă!"

Pentru telefonul din seara asta pregătiseră o linie sigură într-o cameră de hotel. Înainte de a-i face legătura, Svenson îi spusese că o va aştepta în holul hotelului.

Lacey auzi cum receptorul de la celălalt capăt al firului fu ridicat de la primul apel; îl auzi chiar pe Gary Baldwin identificîndu-se. Svenson îi întinse receptorul.

– Succes, murmură el cînd ieşi.

– Domnule Baldwin, vă mulţumesc că aţi luat atît de repede legătura cu mine. Am o informaţie care, cred eu, s-ar putea să fie foarte importantă.

– Sper, domnişoară Farrell. Despre ce este vorba?

Lacey simţi un uşor resentiment şi iritare. „Ce l-ar fi costat dacă m-ar fi întrebat ce mai fac, se gîndi ea. Ce l-ar fi costat să fie civilizat? Nu mă aflu aici pentru că

vreau eu. Sînt aici pentru că voi nu sînteți în stare să prindeți un ucigaş. Nu este vina mea că sînt martor într-un caz de crimă!"

– Este vorba – începu ea rostind în mod deliberat rar cuvintele, ca şi cum s-ar putea ca el să nu înțeleagă ce spune – despre faptul că am aflat că Rick Parker – vi-l amintți? este unul din Parkeri, de la firma *Parker and Parker* la care am lucrat – se afla la aceeaşi cabană de schi cu Heather Landi numai cu cîteva ore înainte ca aceasta să moară, iar ea a părut înspăimîntată, sau cel puțin foarte agitată, cînd l-a văzut.

Urmă o pauză lungă, după care Baldwin întrebă:

– Cum ați putut afla această informație în Minnesota, domnişoară Farrell?

Lacey îşi dădu brusc seama că nu se gîndise la consecințele acestei dezvăluiri înainte de convorbire. Nu spusese nimănui că făcuse şi pentru ea o copie a jurnalului lui Heather înainte de a i-l da detectivului Sloane. Fusese deja amenințată că va fi pusă sub acuzare pentru că luase orginalul din camera lui Isabelle. Ştia că n-or să creadă niciodată că făcuse această copie numai pentru a-şi respecta promisiunea dată lui Isabelle că o să-l citească.

– Am întrebat cum ați obținut această informație, domnişoară Farrell, repetă Baldwin, vocea lui amintindu-i de o profesoară deosebit de severă pe care o avusese la şcoală.

Lacey vorbi cu grijă, ca şi cum şi-ar fi croit drum pe un teren minat.

– Mi-am făcut cîțiva prieteni aici, domnule Baldwin. Unul dintre ei m-a invitat la o petrecere dată pentru membrii trupei care a prezentat spectacolul *The King and I*. Am stat de vorbă cu Kate Knowles, una dintre actrițe, şi...

– Şi pur şi simplu s-a întîmplat să explicați că Rick Parker se afla în cabana din Vermont doar cu cîteva ore înainte ca Heather Landi să moară. Asta vreți să-mi spuneți, domnişoară Farrell?

– Domnule Baldwin, sînteți amabil să-mi spuneți ce vreți să sugerați? întrebă Lacey, ştiind că începuse să ridice vocea. Nu ştiu cît cunoaşteți despre trecutul meu, dar tata a fost muzician pe Broadway. Am văzut, şi mi-a făcut mare plăcere, numeroase musicaluri. Cunosc teatrul muzical şi cunosc oamenii din acest domeniu. Cînd am vorbit cu Kate Knowles, mi-am amintit că jucase într-un remake după *The Boy Friend* care a fost prezentat timp de doi ani pe Broadway. Am vorbit despre el. Văzusem acest spectacol, cu Heather Landi în rolul principal.

– Nu ne-ați spus niciodată că o cunoaşteți pe Heather Landi, o întrerupse Baldwin.

– Nu era nimic de spus, protestă ea. Detectivul Sloane m-a întrebat dacă am cunoscut-o pe Heather Landi. Răspunsul pe care i l-am dat, şi care se întîmplă să fie adevărul, este că nu, n-am cunoscut-o. La fel ca sute, sau poate mii de alți oameni care merg la teatru, am văzut-o şi eu jucînd într-un musical. Dacă îl văd pe Robert de Niro într-un film, diseară, ar trebui să spun că

l-am cunoscut?

– Perfect, domnişoară Farrell, aveţi dreptate, zise fără pic de umor în voce. Deci aţi vorbit despre *The Boy Friend*. Şi după aceea?

Lacey strîngea cît putea receptorul în mîna dreaptă, zicîndu-şi că trebuie să rămînă calmă.

– Întrucît jucase şi Kate, mi s-a părut evident că trebuie să o fi cunoscut pe Heather Landi. Aşa că am întrebat-o şi am determinat-o să vorbească despre ea. Mi-a spus fără să o întreb că Isabelle Waring a abordat pe toată lumea care a jucat în spectacol întrebîndu-i dacă au avut impresia că Heather părea tulburată de ceva în ultimele zile înainte de a muri, şi, dacă da, dacă au vreo idee care ar fi putut fi cauza.

– Deştept din partea dumneavoastră, se îndulci Baldwin. Ce a spus?

– A spus acelaşi lucru pe care presupun că Isabelle l-a auzit de la toţi prietenii lui Heather. Da, Heather era tulburată. Nu, nu a spus nimănui de ce. Dar apoi – şi acesta este motivul pentru care v-am sunat –, Kate mi-a spus că se gîndeşte să o sune pe mama lui Heather să-i spună un lucru pe care şi l-a amintit. Fireşte, ea a fost pe drumuri cu compania, şi nu ştia că Isabelle a murit.

Din nou Kate vorbi clar şi rar.

– Kate Knowles are un prieten, care locuieşte la New York. Îl chemă Bill Merrill. Este director pentru investiţii la *Chase*. După cît se pare este un prieten al lui Rick Parker, sau cel puţin îl cunoaşte. Bill i-a spus lui Kate că stătea de vorbă cu Heather la barul cabanei de schi din

Stowe în după-amiaza de dinaintea morții ei. Cînd a intrat Rick, ea a întrerupt după cît se pare conversația şi a părăsit aproape imediat barul.

– Este sigur că era în după-amiaza dinaintea morții lui Heather?

– Aşa spune Kate. Ea a înțeles că Heather a fost foarte tulburată cînd l-a văzut pe Rick. Am întrebat-o dacă are vreo idee în legătură cu motivul care să o determine pe Heather să aibă o asemenea reacție şi Kate mi-a spus că, după cît se pare, Rick i-a făcut o măgărie lui Heather cînd a venit prima oară la New York, acum patru ani.

– Domnişoară Farrell, permiteți-mi să vă întreb ceva. Ați lucrat pentru *Parker and Parker* timp de opt ani. Cu Rick Parker. Aşa este?

– Da, dar Rick Parker a fost la biroul din West Side pînă acum trei ani.

– Înțeleg. Şi în toată vremea asta, de cînd s-a întîmplat ce s-a întîmplat cu Isabelle, nu v-a spus niciodată că a cunoscut-o pe Heather Landi?

– Nu, nu a făcut-o. Pot să vă reamitesc, domnule Baldwin, că mă aflu unde sînt pentru că Rick Parker mi-a dat numele lui Curtis Caldwll care se presupunea că este de la o prestigioasă firmă de avocați? Rick a fost singurul om de la firmă care a vorbit, sau se presupune că a vorbit, cu acel bărbat care s-a dovedit a fi ucigaşul lui Isabelle Waring. N-ar fi fost firesc ca în săptămînile în care eu m-am ocupat de acest apartament şi-i povesteam lui Rick despre Isabelle Waring şi despre obsesia

pe care o avea în legătură cu moartea fiicei ei, să-mi fi spus că o cunoscuse pe Heather? Eu categoric cred că aşa ar fi trebuit.

„Am dat jurnalul poliției a doua zi după moartea lui Isabelle, îşi zise Lacey. Le-am spus atunci că i-am dat o copie şi lui Jimmy Landi, aşa cum promisesem. Să fi spus ceva despre faptul că Isabelle mi-a cerut să-l citesc şi eu? Sau să fi spus că mi-am aruncat o privire prin el? Îşi frecă fruntea cu dosul palmei, încercînd să-şi amintească. Să nu mă întrebe cu cine am fost la spectacol, îşi zise ea. Numele lui Tom Lynch este în jurnal şi cu siguranță or să-l recunoască. N-o să le trebuiască multă vreme ca să afle că n-a fost o simplă coincidență."

– Deci, interveni Baldwin, dumneavoastră spuneți că bărbatul care l-a văzut pe Rick Parker la Stowe este un director de investiții pe nume Bill Merrill, care lucrează la *Chase.*

– Da.

– Toate aceste informații v-au fost oferite voluntar la această întîlnire, întîmplătoare, cu domnişoara Knowles?

Lacey ajunse la capătul răbdării.

– Domnule Baldwin, în efortul de a obține această informație pentru dumneavoastră am manipulat în aşa fel lucrurile încît am aranjat un prînz cu o foarte drăguță şi talentată actriță pe care m-aş bucura să o am ca prietenă. Am mințit-o aşa cum sînt nevoită să fac cu orice persoană pe care o cunosc în Minneapolis, cu excepția lui George Svenson, fireşte. Este în intersul meu să prind orice informație de natură să-mi ofere şansa de

a deveni din nou o ființă umană normală, demnă de încredere. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş fi mult mai interesat să cercetez legătura dintre Rick Parker şi Heather Landi, decît să mă port ca şi cum eu aş fi pus ceva la cale.

– N-am sugerat nimic de genul ăsta, domnişoară Farrell. O să dăm curs imediat acestei informații. Totuşi, trebuie să recunoaşteți că nu sînt mulți martorii incluşi în programul de protecție care reuşesc să dea peste prietenul unei femei moarte, uciderea mamei acesteia fiind însăşi cauza pentru care martorul se află sub protecția acestui program.

– Dar nici nu sînt multe mamele ucise din cauza faptului că nu sînt convinse că moartea fiicei lor a fost un accident.

– O să cercetăm, domnişoară Farrell. Sînt sigur că vi s-a mai spus deja, dar este foarte important. Insist să fiți extrem de prudentă şi să nu coborîți garda. Spuneți că aveți prieteni noi, ceea ce este bine, dar aveți grijă ce le spuneți. Întotdeauna, dar întotdeauna fiți prudentă! Dacă măcar o singură persoană ştie unde puteți fi găsită, va trebui să vă mutăm.

– Nu vă faceți probleme în legătură cu mine, domnule Baldwin, zise Lacey şi cu o strîngere de inimă îşi aduse din nou aminte că-i spusese mamei ei că se află la Minneapolis.

După ce închise telefonul şi porni să iasă din cameră, se simți ca şi cum greutatea întregii lumi se afla pe umerii ei. Practic, Baldwin nu dădea importanță infor-

maţiei pe care i-o oferise. El părea să nu creadă că există vreo semnificaţie în faptul că a existat o legătură între Rick Parker şi Heather Landi.

Lacey n-avea de unde să ştie că în momentul în care a pus receptorul jos, procurorul federal Gary Baldwin le-a spus colaboratorilor săi care urmăriseră convorbirea:

– Prima breşă reală! Parker este vîrît pînă-n gît în treaba asta! Făcu o pauză, după care adăugă: Iar Lacey Farrell ştie mai mult decît spune.

34

„Poate că m-am înşelat în ce o priveşte pe Alice, îşi zise Tom în timp ce făcea duş după programul de la centrul de gimnastică. Poate că s-a supărat că n-am stat lîngă ea la petrecere." Pentru că a doua zi consecutiv nu venise la gimnastică şi nici nu-i răspunsese la mesajul lăsat pe robot.

Dar Kate îl sunase să-i spună de prînzul cu Alice, şi Alice fusese cea care o invitase, aşa că măcar plăcea pe cineva din familie, se gîndi el.

Dar de ce nu l-o fi sunat, pentru a-i spune că nu a putut sau că nu a primit mesajul la timp pentru a lua cina împreună? Ieşi din duş şi se şterse energic. Pe de altă

parte, Kate îi spusese că Alice începuse să lucreze. Poate că de aceea nu-l sunase, decise el.

Sau poate că există un alt tip?

Sau poate că este bolnavă?

Ştiind că lui Ruth Wilcox nu-i scapă nimic, Tom trecu pe la ea.

– Din nou astăzi nici urmă de Alice Carroll, zise încercînd să pară dezinvolt. Sau poate că acum vine la alte ore?

Văzu licărul de curiozitate din privirea lui Ruth.

– De fapt, tocmai voiam să o sun să întreb dacă nu i s-a întîmplat ceva, răspunse ea. A fost atît de punctuală, venind timp de două săptămîni în fiecare zi, încît pot să-mi închipui că s-o fi întîmplat ceva. Apoi zîmbi uşor. De ce n-aş suna-o chiar acum? Dacă răspunde, să-i spun că o cauți şi să ți-o dau?

Oh, Dumnezeule! se gîndi mîhnit Tom. O să vuiască tot centrul că este ceva între el şi Alice. „Dar nu uita că tu ai început", îşi zise el.

– Eşti o adevărată Dolly Levi, Ruth. Sigur, dacă răspunde, dă-mi-o.

– Păcat, spuse Ruth după patru apeluri. Probabil că este în oraş, dar robotul merge. O să-i las un mesaj. Mesajul ei fu că un anumit gentleman foarte atrăgător se întreabă unde se ascunde Alice.

„Ei bine, cel puțin asta o să-i spună ceva, se gîndi Tom. Dacă nu este interesată să iasă cu mine, aş vrea să ştiu. Mă întreb dacă n-o exista vreo problemă în viața ei."

Cînd ieşi în stradă, rămase pe loc cîteva minute întrebîndu-se ce vrea să facă. Dacă ar fi dat peste Alice la sala de gimnastică, ar fi invitat-o la cină sau la un film, sau cel puţin ăsta fusese planul lui. Filmul, care luase premiul Festivalului de la Cannes, rula în centru.

Ştia că s-ar putea duce singur, dar pur şi simplu nu-i venea.

I se făcu frig, stînd acolo pe trotuar, încercînd să se hotărască. În cele din urmă ridică din umeri şi spuse cu voce tare: „De ce nu?". O să se ducă la Alice. Dacă are noroc, o să fie acasă şi o s-o întrebe dacă vrea să meargă la cinema cu el.

Încercă din maşină din nou numărul ei de telefon şi îi răspunse tot robotul. Încă nu ajunsese acasă. Parcă lîngă clădirea în care locuia ea şi o cercetă cu privirea, amintindu-şi că Alice locuia la etajul al patrulea, iar ferestrele ei dădeau direct deasupra intrării principale.

Ferestrele erau întunecate. „Am să aştept puţin, decise el, şi dacă nu apare am să mă duc să-mi iau ceva de mîncare şi am să sar peste film."

Trecuseră patruzeci de minute. Era pe punctul să plece, cînd apăru o maşină care opri în aleea semicirculară. Se deschise portiera şi coborî Alice intrînd hotărîtă în clădire.

Cîteva clipe maşina fu luminată de becul din stradă. Tom văzu că era un *Plymouth* verde-închis; părea să fie vechi de vreo cinci sau şase ani. Îl zări pe cel de la volan şi fu încîntat să constate că era un bărbat mai în vîrstă. Categoric, ar fi un partener romantic puţin probabil pentru Alice. Interfonul era în hol. Tom apăsă pe 4F.

Cînd răspunse Alice, se gîndi evident că era bărbatul care tocmai o adusese acasă.

– Domnul Svenson?

– Nu, Alice, este domnul Lynch, zise Tom simulînd o voce foarte ceremonioasă. Pot să urc?

Cînd Lacey deschise uşa, Tom îşi dădu seama că arăta obosită. Era palidă, faţa ei era de un alb aproape de alabastru. Pupilele ochilor i se părură enorme. Nu-şi irosi vremea cu introduceri.

– Evident, ceva nu este deloc în regulă, zise el cu îngrijorare în glas. Ce este, Alice?

La vederea siluetei înalte, solide, care umplea cadrul uşii, a îngrijorării din privirea lui, din întreaga lui expresie, şi dîndu-şi seama că o invitase să iasă în oraş, iar ea îi ignorase telefonul, Lacey fu pe punctul de a ceda.

Faptul că-i spuse Alice o făcu să-şi recapete controlul, cel puţin un control modic. În cele douăzeci de minute cît durase drumul pînă acasă, se descărcase asupra lui George Svenson.

– Care-i problema cu Baldwin ăsta? Eu îi dau informaţii care trebuie să fie utile în cazul ăsta, iar el mă tratează ca şi cum aş fi un criminal! Pur şi simplu m-a concediat, ca şi cum aş fi un copil. Aş pleca imediat acasă şi m-aş plimba pe Fifth Avenue cu o pancartă pe piept pe care aş scrie „Rick Parker este un ticălos, care trebuie să-i fi făcut ceva îngrozitor lui Heaher Landi cînd nu avea decît douzeci şi unu de ani şi de-abia sosise la New York, pentru că patru ani mai tîrziu ea era încă evident înspăimîntată de el. Cine ştie ceva, vă rog să

vină şi să spună!"

– Ia-o uşor, Alice, linişteşte-te, îi zisese Svenson. Şi adevărul era că avea o voce care putea să liniştească şi o leoaică, darămite pe Lacey. Ţinea de slujba lui, fireşte!

Pe drum spre casă o cuprinse o altă teamă. Dacă Baldwin sau cineva din personalul său încearcă să vorbească cu mama ei sau cu Kit pentru a se asigura că nu le spusese unde se află! O să vadă prin mama ca prin sticlă, şi asta imediat, se gîndi ea. Niciodată nu va fi în stare să-i păcălească. „Spre deosebire de mine, ea n-a învăţat niciodată să fie o mincinoasă desăvîrşită. Dacă Baldwin o să creadă că mama ştie, o să mă ducă în altă parte. N-aş mai putea trece prin toată treaba asta încă o dată!"

În definitiv, aici, în Minneapolis, avea un fel de slujbă şi cel puţin începuturile a ceva care să semene a viaţă personală.

– Alice, nu m-ai invitat să intru. Chiar dacă n-o faci, eu n-am nici o intenţie să plec.

Şi aici l-a cunoscut pe Tom Lynch!

– Te rog, intră, zise Lacey încercînd să zîmbească. Mă bucur că te văd Tom. Tocmai eram pe punctul să-mi pun un foarte necesar pahar cu vin. Vrei şi tu?

– Aş fi bucuros. Tom îşi scoase haina şi o aruncă pe un scaun. Ce-ai zice să fac eu onorurile? Vinul este în frigider?

– Nu, de fapt este în pivniţă, glumi ea. Bucătăria micuţului apartament consta dintr-o plită şi un cuptor foarte mici, o chiuvetă în miniatură şi un frigider de mărimea

unui băruleț.

– Pot să aprind un foc în această cameră uriaşă? întrebă el ridicînd dintr-o sprînceană.

– Ar fi foarte drăguț, din partea ta. Eu am să aştept pe verandă.

Lacey deschise dulapul şi puse nişte alune într-un bol. Cu două minute în urmă era pe punctul de a ceda nervos, iar acum glumea. Evident, prezența lui Tom a schimbat lucrurile.

Se aşeză într-un colț al canapelei; Tom se aşeză pe scaun şi-şi întinse picioarele cît erau de lungi. Ridică paharul spre ea toastînd:

– Este bine să fii cu tine, Alice. Apoi deveni serios. Trebuie să-ți pun o întrebare şi te rog să fii sinceră. Există un bărbat în viața ta?

„Da, există se gîndi Lacey, dar nu în felul în care crezi tu. Bărbatul din viața mea este un ucigaş care mă urmăreşte."

– Există cineva, Alice? o întrebă încă o dată.

Lacey se uită îndelung la el. „Te-aş putea iubi, îşi zise ea. Poate că deja am început să te iubesc." Îşi aminti de gloanțele care-i şuierau pe lîngă cap, de sîngele care țîşnea din urmărul lui Bonnie.

„Nu, nu pot să risc. Sînt un paria, îşi zise ea. Dacă Caldwell sau cum l-o fi chemînd află că sînt aici, va veni după mine. Nu pot să-l expun pe Tom la un asemenea pericol."

– Da, mă tem că este cineva în viața mea, îi spuse făcînd eforturi să nu-i tremure vocea.

Zece minute mai tîrziu, Tom plecă.

35

Rick Parker dusese peste o duzină de potențiali cumpărători să vadă apartamentul Waring. De cîteva ori părea că este pe punctul de a perfecta vînzarea, dar de fiecare dată potențialul cumpărător s-a retras în ultimul minut. Acum avea o altă posibilitate serioasă, Shirley Forbes, o femeie divorțată, de vreo cincizeci de ani. Fusese să vadă casa de trei ori şi aranjase să se întîlnească cu ea din nou la zece şi jumătate.

În dimineața asta, cînd se apropie de uşa biroului său, auzi telefonul sunînd. Era detectivul Ed Sloane.

– Rick, n-am mai vorbit de vreo două săptămîni, spuse Sloane. Cred că ar fi bine să treci astăzi pe aici. Vreau să văd dacă între timp ți s-a mai îmbunătăți memoria.

– N-am ce să-mi amintesc, se răsti Rick.

– O, ba da, ai. La ora douăsprezece. Să fii aici.

Rick tresări cînd Sloane întrerupse brusc legătura. Se lăsă să cadă pe scaun şi-şi frecă fruntea, care se acoperea tot mai mult cu broboane reci de sudoare. Din cauza pulsațiilor sălbatice pe care le simțea în cap, parcă țeasta-i era pe punctul de a exploda.

„Beau prea mult, îşi zise el. Trebuie să o las mai moale." Noaptea trecută făcuse un tur al barurilor favorite. Se întîmplase oare ceva? se întrebă Rick. Îşi aminti vag

că la sfîrşit ajunsese la restaurantul lui Landi pentru un ultim păhărel, deşi acesta nu era în circuitul său obişnuit. A vrut să vadă portretele lui Heather din picturile murale.

„Uitasem că fuseseră şterse, se gîndi el. Să fi făcut vreo prostie cît am fost acolo? I-oi fi zis ceva lui Jimmy despre picturi? Am spus ceva despre Heather?" Ultimul lucru de care avea nevoie în dimineaţa asta era să se întoarcă în apartamentul lui Heather înainte de a fi nevoit să se ducă să vorbească cu Sloane, dar n-avea nici o posibilitate să amîne întîlnirea. Shirley Forbes îi spusese în mod expres că vine de la doctor. Ştia că atît mai trebuia să afle tatăl său, că lăsase să-i scape printre degete o altă potenţială vînzare a acestui apartament.

– Rick!

Ridică privirea ca să-l vadă pe R.J. Parker Sr. în faţa biroului încruntîndu-se la el.

– Am fost la Landi să iau cina aseară, spuse tatăl lui. Jimmy vrea ca apartamentul ăla să fie vîndut. I-am spus că ai pe cineva azi dimineaţă care este foarte interesat. M-a anunţat că l-ar da bucuros cu o sută de mii ieftin decît preţul cerut, numai să scape de el.

– Tocmai plec să mă întîlnesc cu doamna Forbes, tată.

Dumnezeule! – se gîndi el R.J. a fost la Landi aseară. Aş fi putut să dau peste el! Însăşi ideea unei asemenea întîlniri dezastruoase îi acceleră pulsaţiile pe care le simţea în creier.

– Rick, interveni tatăl lui, nu trebuie să-ţi mai spun că, cu cît scăpăm mai repede de locul ăsta, cu atît sînt mai puţine şansele ca Jimmy să afle...

– Ştiu, tată, ştiu. Trebuie să plec, zise împingînd scaunul în spate.

– Îmi pare rău. Este exact ceea ce doresc, dar ştiu că n-am să am un moment de linişte singură aici. Am să mă gîndesc tot timpul la felul în care a murit sărmana femeie, prinsă în capcană, fără apărare.

Shirley Forbes îşi anunţă decizia în timp ce era cu Rick în dormitorul unde murise Isabelle Waring. Totul în apartament fusese lăsat intact. Forbes se uită în jur.

– Am văzut toate relatările din ziare referitoare la crimă pe Internet, zise ea, vorbind mai încet, ca şi cum i-ar fi mărturisit un secret. Din cîte am înţeles, doamna Waring şedea rezemată chiar de această tăblie. Cu ochii nefireşti de mari în spatele lentilelor exagerat de groase, doamna Forbes arătă spre pat. Am citit totul despre asta. Se odihnea chiar aici, în propriul ei dormitor, iar cineva a intrat şi a împuşcat-o. Poliţia crede că a încercat să fugă, dar ucigaşul i-a blocat uşa, aşa că s-a dat înapoi spre pat şi a ridicat mîinile în sus ca să se apere. De aceea era atît de plină de sînge pe mîini. Şi apoi a venit agentul imobiliar, exact la timp ca să o audă cum implora să fie lăsată în viaţă. Gîndeşte-te numai, ar fi putut fi ucis şi agentul, ceea ce ar fi însemnat două crime în acest apartament.

Rick se întoarse brusc.

– În regulă. Aţi luat o hotărîre, aşa că haideţi să plecăm.

Femeia îl urmă traversînd livingul şi coborînd scările.

– Mi-e teamă că v-am supărat, domnul Parker. Îmi pare foarte rău. Aţi cunoscut-o pe Heather Landi sau de

doamna Waring?

Lui Rick îi venea să-i smulgă ochelarii ăia idioți de la ochi şi să-i calce în picioare. Îi venea să o dea de-a berbeleacul pe scări pe femeia asta stupidă, care nu venise decît să se uite şi să-i irosească lui timpul. Probabil că alesese locul ăsta numai din cauza crimei. N-avea nici un fel de intenție să cumpere.

Avea şi alte apartamente pe care i le-ar fi putut oferi, dar să le ia dracu', îşi zise el. Îl cruță să se mai obosească să o dea afară, luîndu-i-o ea înainte.

– Acum chiar trebuie să mă grăbesc. Am să vă sun în cîteva zile ca să văd dacă apare altceva.

Şi a plecat. Rick intră în debara, deschise dulapul de rufe şi extrase o sticlă de băutură dintr-un ascunziş. O luă în bucătărie, scoase un pahar şi-l umplu pe jumătate cu vodcă. Sorbind lung, se aşeză pe un scaun la bufetul care separa bucătăria de sufragerie.

Atenția îi fu atrasă de o mică lampă de la capătul bufetului. Avea suportul în formă de ceainic. Îşi amintea foarte bine de ea.

– Este lampa mea norocoasă, lampa lui Aladin, îi spusese Heather într-o zi cînd o zărise într-un magazin de second hand pe strada 80, în Cartierul de Vest. Am să pun mîna pe ea ca să am noroc. Apoi, ridicînd-o sus, închisese ochii şi începuse să incanteze cu o voce sumbră: „Spirite atotputernic, îndeplineşte-mi dorința. Fă în aşa fel încît să obțin rolul pentru care mă prezint la audiție. Pune numele meu sus, în lumina reflectoarelor". Apoi, cu voce îngrijorată, adăugase „Şi nu-l lăsa pe Baba să se supere prea tare pe mine că am cumpărat un

apartament fără permisiunea lui".

Se întoarse apoi spre el încruntată şi-i spuse: „Sînt banii mei, sau cel puțin mi-a zis că-i pot folosi aşa cum vreau eu, dar în acelaşi timp ştiu că ține să aibă un cuvînt de spus cînd este vorba de casa în care o să locuiesc aici. Este şi aşa destul de îngrijorat de hotărîrea mea de a părăsi colegiul mai devreme şi a mă muta aici singură".

Apoi îi zîmbise din nou – avea un zîmbet minunat, îşi aminti Rick – şi pusese încă o dată mîna pe lampă. «Dar poate că n-o să se supere. Pun pariu că descoperirea acestei lămpi „magice" este un semn că totul va fi bine.»

Rick privi lampa. Se întinse şi o luă în mînă.

Săptămîna următoare, Heather îl rugase să anuleze vînzarea şi să-i returneze depozitul pe care-l depusese. „I-am spus mamei că am văzut un apartament care-mi place. Ea a fost foarte tulburată. Mi-a spus că tatăl meu, ca să-mi facă o surpriză, îmi cumpărase deja un apartament pe East Seventieth, colț cu Fifth Avenue. Nu pot să-i spun că eu mi-am cumpărat altul fără permisiunea lui. Pur şi simplu nu-l cunoşti, Rick", îl implorase ea. „Rick, te rog, agenția este proprietatea familiei tale, mă poți ajuta". Rick ținti peretele de deasupra chiuvetei şi aruncă lampa cu toată forța de care era capabil.

Spiritul din lampă îi dăduse lui Heather rolul din spectacol. După aceea nu prea i-a mai fost de mare ajutor.

Detectivul sub acoperie Betty Ponds, femeia care se prezentase lui Rick sub numele de Shirley Forbes, raporta detectivului Sloane la circumscripția de poliție.

– Parker este atît de nervos încît poate ceda în orice moment, spuse ea. Ar fi trebuit să-i vezi privirea cînd i-am descris cum a murit Isabelle Waring. Rick Parker este speriat.

– Are şi de ce, îi spuse Sloane. Federalii tocmai stau de vorbă cu un tip care poate spune că Parker s-a aflat la Stowe în după-amiaza de dinaintea morţii lui Heather Landi.

– La ce oră îl aşteptaţi? întrebă Ponds.

– La prînz.

– Păi este aproape prînzul. Eu o şterg. Nu vreau să mă vadă.

S-a făcut douăsprezece şi un sfert, douăsprezece şi jumătate. La ora unu, Sloane telefonă la *Parker and Parker.* I se spuse că Rick nu s-a întors la birou de cînd plecase pentru întîlnirea de la zece şi jumătate.

A doua zi dimineaţa, era clar că Rick Parker, de bună voie sau silit, dispăruse.

36

Lui Lacey îi era clar că nu mai putea merge la centrul de gimnastică *Twin Cities* pentru că ar continua să dea nas în nas cu Tom Lynch. Deşi îi spusese că există altcineva în viaţa ei, era sigură că dacă se văd zi de zi la

sală, or să sfîrşească în mod inevitabil să iasă împreună, şi pur şi simplu nu mai putea suporta plasa de minciuni şi născociri pe care era nevoită să o țească în permanență.

Nu exista nici o îndoială că-l plăcea şi că voia să-l cunoască. Şe imagina stînd la masă vizavi de el, cu o farfurie de paste şi un pahar de vin roşu în față, povestindu-i despre mama şi tatăl ei, despre Kit, Jay şi copii.

Dar nu mai suporta istoriile despre o mamă care se presupunea că locuieşte în Anglia, despre şcoala la care nu fusese niciodată şi despre inexistentul ei prieten.

Kate Knowles spusese că Tom iubeşte New York-ul şi că acolo va ajunge în cele din urmă. Cît de bine cunoaşte el oraşul? Se gîndi ce grozav ar fi să-l ducă într-unul din turnurile Jack Farrell, să-i arate tot oraşul.

În zilele care urmară imediat după vizita lui Tom, Lacey constată că, în momentul în care reuşea în sfîrşit să adoarmă şi ea, avea vise vagi despre el. În visele astea, suna cineva la uşă iar ea deschidea şi el spunea exact aşa cum vorbise la interfon în seara aceea: „Nu, Alice, este domnul Lynch".

Dar în cea de-a treia noapte visul se schimbă. De data asta, cînd Tom venea pe coridor spre ea, se deschise uşa liftului şi ieşi Curtis Caldwell cu pistolul în mînă, ațintit spre spatele lui.

În noaptea aceea Lacey se trezi țipînd, încercînd să-l avertizeze pe Tom, încercînd să-l tragă în apartament, să zăvorască uşa în aşa fel încît să fie în

securitate înăuntru.

Dată fiind starea ei generală de deprimare, slujba la Millicent Royce era de-a dreptul salvatoare. La invitația lui Millicent, Lacey mersese cu ea la cîteva întîlniri pentru vînzări, fie pentru a arăta case unor potențiali clienți, fie pentru a obține noi oferte.

– Va fi mult mai interesant pentru tine cînd o să ajungi să cunoşti bine zona, îi spuse doamna Royce. Ai auzit vreodată că vînzarea unei proprietăți este o chestiune de amplasare?

Amplasare, amplasare, amplasare. În Manhattan, o vedere spre parc sau spre fluviu ridica în mod spectaculos prețul unui apartament. Lacey se trezi tînjind să-i povestească lui Millicent despre unii dintre clienții ei excentrici cu care avusese de a face de-a lungul anilor.

Cel mai greu îi era serile. Erau lungi şi goale. Joi seara se hotărî să meargă la un film. Sala era pe jumătate goală, cu rînduri întregi de locuri neocupate, dar exact cînd începu filmul, pe culoarul dintre scaune apăru un bărbat, trecu de rîndul pe care şedea ea, se întoarse, privi în jur şi se aşeză chiar în spatele ei.

În semiîntunericul din sală nu putea spune decît că era de înălțime medie şi subțire. Inima începu să-i bată cu putere.

În timp ce pe ecran era prezentată distribuția, Lacey auzi cum scîrțîie scaunul din spatele ei, omul aşezîndu-se mai bine, simți mirosul floricelelor din punga pe care o avea cu el. Apoi, brusc, o mînă o bătu pe umăr. Aproape paralizată de frică, îi trebui un efort supranatural să în-

toarcă încet capul şi să se uite la el.

Tipul ţinea ridicată o mănuşă.

– Este a dumneavoastră doamnă? o întrebă. Era sub scaunul dumneavoastră.

Lacey nu rămase să vadă filmul. Îi era imposibil să se concentreze la ce se petrecea pe ecran.

Vineri dimineaţa, Millicent o întrebă ce planuri are pentru weekend.

– O să caut o sală sau un club de gimnastică. Cel la care mergeam este bun, dar nu are teren de squash şi-i simt într- adevăr lipsa.

„Fireşte, nu ăsta este motivul real pentru care nu mă mai duc la Centrul de gimnastică *Twin Cities,*" se gîndi ea, totuşi nu este un răspuns complet necinstit.

– Am auzit că este un club nou în Edina despre care se spune că are un teren mare de squash, îi spuse Millicent. Lasă-mă să mă interesez.

În cîteva minute se întoarse la biroul lui Lacey cu zîmbetul cuiva care-şi îndeplinea obiectivul propus.

– Am avut dreptate. Şi pentru că de-abia au deschis, fac o reducere dacă te înscrii acum.

Cînd Millicent plecă, mai tîrziu, la una din întîlnirile ei, îl sună pe George Svenson. Avea pentru el două cereri: Voia să vorbească din nou cu procurorul Gary Baldwin.

– Am dreptul să ştiu ce se întîmplă, îi spuse ea. Şi apoi adăugă: Lumea a început să devină prea curioasă la Centrul de gimnastică *Twin Cities.* Mă tem că trebuie să-ţi cer să-mi avansezi taxa de înscriere la un alt club.

„Cerşetoareo, îşi zise ea disperată aşteptîndu-i răspunsul. Nu sînt numai mincinoasă, ci şi cerşetoare!"

Dar Svenson nu ezită.

– Perfect. Schimbarea o să-ți facă bine.

37

Lottie Hoffman citea ziarele new-yorkeze în fiecare dimineață la micul ei dejun solitar. Timp de patruzeci şi cinci de ani, pînă acum ceva mai mult de un an, le citea împreună cu Max. Lui Lottie încă nu-i venea să creadă că, în acea zi de început de decembrie, Max ieşise să-şi facă plimbarea lui obişnuită de dimineață şi nu se mai întorsese niciodată.

Îi reține atenția un articol pe pagina a treia din *Daily News:* Richard J. Parker Jr., căutat pentru a fi anchetat în legătură cu uciderea lui Isabelle Waring, dispăruse. Ce se întîmplase cu el? se întrebă ea nervoasă.

Lottie se ridică şi se duse la biroul din living. Din sertarul de la mijloc scoase scrisoarea pe care Isabelle Waring i-o trimisese lui Max chiar cu o zi înainte de a fi ucisă. O citi încă o dată.

Dragă Max,

Am încercat să-ți telefonez astăzi, dar numărul tău nu este înregistrat, şi de aceea îți scriu. Sînt sigură că trebuie să fi auzit că Heather a murit într-un accident în

decembrie. Moartea ei a fost, firește, o mare pierdere pentru mine, dar circumstanțele în care a murit au fost deosebit de tulburătoare.

Făcînd curățenie în apartamentul ei, am dat peste jurnalul ei și se referă la intenția de a se întîlni cu tine pentru a lua prînzul împreună. Asta se întîmpla cu numai cinci zile înainte de moartea ei. După aceea, nu mai face nici o referire la tine sau la prînzul luat împreună. În schimb, următoarele două însemnări făcute în jurnal denotă că era evident tulburată, deși nu există nici un indiciu referitor la ce ar fi putut-o necăji.

Max, tu ai lucrat la restaurantul lui Jimmy în primii cincisprezece ani de viață ai lui Heather. Ai fost cel mai bun șef de sală pe care l-a avut vreodată și știu cît de mult regretă că l-ai părăsit. Îți aduci aminte cînd Heather avea doi anișori, iar tu făceai tot felul de giumbușlucuri ca să o faci să stea nemișcată pentru pictorul care îi făcea portretul pe picturile murale? Heather te-a iubit și a avut încredere în tine și sper să- ți fi făcut confidențe cînd v-ați întîlnit.

În orice caz, vrei să mă suni? Stau în apartamentul lui Heather. Numărul este 555=2437.

Lottie puse scrisoarea înapoi în sertar și se întoarse la masă. Luă ceașca de cafea și-și dădu seama că mîna dreaptă îi tremură atît de tare încît fu nevoită să o apuce și cu stînga. Din dimineața aceea îngrozitoare cînd a răspuns la sonerie și a deschis ușa ca să găsească în fața ei un polițist... ei bine, din acea îngrozitoare dimineață a început să simtă fiecare din cei șaptezeci și

patru de ani pe care-i avea.

Se întoarse cu gîndul la momentele acelea. A sunat-o pe Isabelle Waring, îşi aminti nervoasă. A fost foarte şocată cînd i-a spus că Max fusese ucis de un şofer care a fugit de la locul faptei cu două zile înainte de moartea lui Heather. Atunci, încă mai credea că moartea lui fusese un accident.

Îşi aduse aminte că Isabelle o întrebase dacă avea vreo idee în legătură cu ce vorbiseră Max şi Heather.

Max spunea întotdeauna că în domeniul în care lucrează el auzi multe, dar înveţi să-ţi ţii gura închisă. Lottie clătină din cap. Ei bine, trebuie să fi încălcat această regulă cînd a vorbit cu Heather, îşi zise ea, iar acum ştia că asta l-a costat viaţa.

Încercase să o ajute pe Isabelle. „I-am spus ce am ştiut, îşi zise ea. I-am spus că n-am cunoscut-o niciodată pe Heather, deşi am fost cu grupul să văd spectacolul *The Boy Friend* cînd a jucat ea." Apoi, curînd după aceea, Lottie ieşise cu acelaşi grup la Mohonk Mountain House, staţiunea din Catskills. O văzuse acolo pe Heather pentru a doua – şi ultima – oară. „Mă plimbam, îşi amintea ea, şi am văzut un cuplu în costume de schi, ţinîndu-se pe după mijloc. Se vedea că erau îndrăgostiţi pînă peste urechi, ca doi porumbei. Am recunoscut-o pe Heather, dar nu şi pe tipul cu care ea." În seara aceea îi spusese lui Max despre asta.

«L-am întrebat despre prietenul lui Heather, îşi aminti ea. Cînd i l-am descris, Max a ştiut despre cine vorbeam şi a fost teribil de tulburat. Mi-a spus că tot ce ştia el

despre bărbatul acela ar face să mi se ridice părul în cap. Max a spus că omul a fost foarte prudent, că nu exista nici cea mai mică suspiciune împotriva lui, dar ştia sigur că este un gangster şi un traficant de droguri.

Max nu mi-a spus numele bărbatului, îşi zise Lottie, iar cînd să i-l descriu lui Isabelle în seara aceea, cînd am sunat-o, ea a spus: „Aud pe cineva jos. Trebuie să fie agentul imobiliar. Dă- mi numărul tău. Te sun eu imediat".»

De abia mai tîrziu a înţeles ce trebuia să se fi întîmplat. Cel care a pătruns în apartament în momentul în care ea vorbea la telefon cu Isabelle Waring trebuie să fi fost ucigaşul. Isabelle a murit pentru că n-a încetat să caute motivul pentru care a murit Heather.

Iar acum Lottie era convinsă că Max este mort pentru că o avertizase pe Heather în legătură cu bărbatul cu care se vedea.

„Iar dacă l-aş vedea pe omul ăsta, l-aş putea identifica, îşi zise ea, dar slavă Domnului că nimeni nu ştie lucrul ăsta.

Dacă era sigură de ceva, atunci era sigură de faptul că, indiferent ce-i spusese Max lui Heather cînd o avertizase, el n-o implicase pe Lottie. Ştia că Max n-ar fi pus-o niciodată în pericol.

Şi dacă vine poliţia la ea, se întrebă brusc. Oare ce şi-ar dori Max să facă?

Răspunsul fu foarte liniştitor şi îi veni ca şi cum el ar fi stat la masă, vizavi de ea. „Să nu faci absolut nimic, Lottie", o avertiză el. „Să-ţi ţii gura".

38

Sandy Savarano constată că toată această căutare îi ia mai mult timp decît se aşteptase. Unele agenţii imobiliare îi răspundeau cu solicitudine. Cele care-i spuneau că au angajat tinere între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani trebuiau verificate, ceea ce însemna supraveghere la faţa locului. Alte agenţii refuzau să-i dea informaţii la telefon, ceea ce însemna că şi ele trebuiau supravegheate.

Dimineţile se ocupa de agenţii, acordînd cea mai mare atenţie celor mici. De obicei erau birouri la stradă, iar el se putea plimba în sus şi în jos, aruncînd priviri înăuntru ca să vadă ce se petrece. Unele erau operate în mod evident de cîte două persoane. Cele care se dovedeau a fi mai complexe, mai prospere, îi reţineau mai puţin atenţia. Asemenea agenţii nu erau genul care să angajeze pe cineva fără o verificare temeinică.

Sfîrşitul după-amiezelor şi-l petrecea ocupîndu-se de sălile de gimnastică şi cluburile de întreţinere fizică. Înainte de a intra într-unul din ele, parca o vreme în apropiere, urmărind oamenii care intrau şi ieşeau.

Sandy nu avea nici cea mai mică îndoială că, în cele din urmă, o s-o găsească pe Lacey Farrell. Felul de

slujbă pe care probabil îl căutase şi genul de petrecere a timpului liber pe care se baza îi erau mai mult decît suficiente pentru a-l conduce la ea. O persoană nu-şi schimbă obiceiurile doar pentru că şi-a schimbat numele. O s-o găsească. Era doar o chestiune de timp.

Lui Sandy îi făcea plăcere să se gîndească la Junior, un informator a FBI pe care-l depistase la Dallas. Singurul indiciu pe care-l avea fusese că omul era ahtiat după *sushi*, un fel de mîncre japoneză. Problema era că *sushi* era foarte la modă şi în ultima vreme o mulţime de restaurante japoneze se deschiseseră la Dallas. Sandy parcase lîngă restaurantul *Sushi Zen*, iar Junior tocmai ieşea.

Lui Sandy îi plăcea să-şi amintească expresia de pe faţa lui Junior cînd şi-a dat seama că geamul fumuriu al maşinii este coborît şi a înţeles ce urma să se întîmple. Primul glonţ îl trăsese în burtă. Sandy voia să trezească toţi peştii ăia cruzi pe care-i mîncase. Cel de-al doilea direct în inimă. Iar al treilea – în cap.

Vineri, spre sfîrşitul dimineţii, Sandy se duse să verifice firma *Royce Realty* din Edina. Femeia cu care vorbise la telefon i se păruse genul de profesoară severă, pedantă. Îi răspunse la primele întrebări destul de amabil. Da, lucrase o tînără pentru ea, o tînără de douăzeci şi şase de ani care intenţiona să dea testul pentru a fi confirmată la firmă, dar o părăsise pentru a-şi creşte copilul.

Sandy întrebase dacă tînăra fusese înlocuită.

Pauza care urmă îi trezi curiozitatea. Asta nu însemna nici negare, nici confirmare.

– Am în vedere un candidat, îi spuse în cele din urmă doamna Royce. Şi da, se încadra în categoria de vîrstă de douăzeci şi cinci – treizeci şi cinci de ani.

Cînd ajunse la Edina, trase maşina în parcarea supermagazinului, vizavi de biroul firmei *Royce*. Rămase înăuntru vreo douăzeci de minute, studiind detaliile locului. Lîngă agenţie era un magazin de delicatese, unde intra şi ieşea destulă lume. Ceva mai jos era de asemenea un alt magazin, şi acela destul de aglomerat. Nu văzu totuşi pe nimeni intrînd sau ieşind de la *Royce Realty*.

În cele din urmă coborî din maşină, traversă strada şi trecu pe lîngă agenţie privind ca din întîmplare înăuntru. Apoi se opri ca pentru a examina conţinutul unei reclame expuse în vitrina agenţiei.

Văzu că în camera de primire era un birou. Hîrtiile frumos aranjate sugerau că de obicei era ocupat. Şi, privind mai în spate, văzu o femeie corpolentă cu părul argintiu stînd la o masă într-un birou particular.

Sandy se hotărî să intre.

Millicent Royce îşi ridică privirea cînd clopoţelul de la uşă îi anunţă intrarea vizitatorului. Văzu un bărbat cu părul albit, îmbrăcat conservator, care, după aprecierea ei, se apropia cam de şaizeci de ani. Se ridică să-l întîmpine.

Povestea lui fu simplă şi directă. Este Paul Gilbert şi vizitează Minneapolis cu afaceri pentru cei 3M – „Asta înseamnă Minnesota, Mining and Manufacturing", îi explică el cu un zîmbet de scuză.

– Soțul meu a lucrat acolo toată viața lui, îi răspunse Millicent, fără să prea înțeleagă de ce ar trebui să o irite faptul că străinul crede că ea n-ar înțelege ce înseamnă cei 3M.

– Soțul fiicei mele este transferat aici, iar ei i s-a spus că Edina este un loc încîntător pentru a se instala aici. Ea este însărcinată, așa că m-am gîndit că aș putea să caut eu o casă pentru că tot sînt aici.

Millicent Royce lăsă deoparte orice sentiment de iritare.

– Ce tată bun sînteți! exclamă ea. Acum permiteți-mi să vă pun doar cîteva întrebări, ca să am o idee de ceea ce și-ar dori fiica dumneavoastră.

Sandy dădu clar și fără grabă răspunsurile corespunzătoare în ce privește numele presupusei lui fiice, adresa și necesitățile familiei, care includeau „o grădiniță pentru copilul ei de patru ani, o curte destul de mare în spate și o bucătărie mare – îi place să gătească". Plecă după o jumătate de oră cu cartea de vizită a lui Millicent Royce în buzunar și cu promisiunea ei de a-i găsi exact casa care-i trebuie. De fapt, îi spusese că are la vînzare una care ar putea fi perfectă.

Sandy traversă strada și se instală din nou în mașină, cu ochii ațintiți spre intrarea în biroul firmei. Dacă folosește cineva biroul din camera de primire, atunci probabil că este plecată să ia prînzul, își închipui el, și o să se întoarcă curînd.

Zece minute mai tîrziu, o blondă între douăzeci și treizeci de ani intră în agenție. Clientă sau secretară? se întrebă Sandy. Ieși din mașină și traversă din nou strada,

avînd grijă să nu fie văzut de nimeni din interiorul biroului firmei *Royce*. Rămase cîteva minute în fața vitrinei magazinului de delicatese, citind o ofertă. Cu colțul ochiului privea din cînd în cînd în biroul agenției imobiliare.

Tînăra se aşezase la biroul din camera de primire şi vorbea plină de însufleţire cu doamna Royce.

Din nefericire pentru el, Sandy nu putea citi cuvintele de pe buze. Dacă ar fi putut, ar fi aflat că Regina spunea: „Millicent, nu ai nici cea mai mică idee cît de bine este să stai la biroul ăsta în comparație cu creşterea unui copil cu colici! Şi trebuie să recunosc că secretara ta cea nouă ține lucrurile într-o ordine mult mai mare decît mine!" Nervos că şi-a pierdut atîta timp, Sandy se întoarse grăbit la maşină şi plecă. Alt ghinion, îşi zise el. Întrucît existau şi alte posibilități în zonă, hotărî să continue verificarea agențiilor din suburbii. Voia totuşi să fie înapoi în Minneapolis pînă spre sfîrşitu după-amiezei, cînd era momentul propice să se ocupe de cluburile de întreținere a condiției fizice.

Următorul club de pe lista lui era centrul *Twin Cities Gym*, de pe Hennepin Avenue.

39

– Haide, Bonnie, nu te purta aşa. Ştiu că o faci numai ca să o superi pe Jane, zise convingător Kit. Eu, tati şi buni ne ducem doar să luăm cina la New York. N-o să întîrziem, îți promit. Dar acum mami trebuie să se

îmbrace. Cu inima strînsă privi feţişoara trasă a copilei. Nu uita, bunica a promis că săptămîna viitoare, cînd o să sune Lacey, ai să poţi să vorbeşti şi tu cu ea.

Jay îşi punea cravata. Kit îi întîlni ochii peste capul lui Bonnie. Îl imploră din priviri să născocească şi el ceva să-i spună fiicei lor.

– Am o veste pentru Bonnie, zise el vesel. Cine vrea să o audă?

Bonnie nici nu-şi ridică privirea.

– Eu vreau, se oferi Kit.

– Cînd se întoarce Lacey acasă, am de gînd să le trimit pe ea şi pe Bonnie – doar pe ele două – la *Disney World*. Ce zici de asta?

– Dar cînd vine Lacey acasă? întrebă copila în şoaptă.

– Foarte curînd, spuse convinsă Kit.

– La timp ca să fie aici pentru ziua mea de naştere? Se simţea o undă de speranţă în glasul firav al fetiţei.

Bonnie împlinea cinci ani la 1 martie.

– Da, la timp pentru ziua ta de naştere, promise Jay. Acum coboară, iubito. Jane vrea să o ajuţi să faceţi prăjiturele.

– Nu mai este chiar atît de mult pînă la ziua mea de naştere, spuse Bonnie mult mai fericită şi o luă din loc.

Kit aşteptă pînă o auzi coborînd scările.

– Jay, cum ai putut...?

– Kit, ştiu că a fost o greşeală, dar trebuie să spun ceva ca să o înveselesc. Nu puteam să întîrziem la cina asta. Nu cred că înţelegi cît am asudat ca să obţin

această comandă pentru cazinoul lui Jimmy Landi. Multă vreme n-am avut nici un fel de acces la el. Am obținut cîteva dintre cele mai mari comenzi. Acum, că lucrez din nou cu ei, nu-mi pot permite să iasă ceva cum nu trebuie. Îşi puse haina. Şi, Kit, să ştii că Jimmy tocmai a aflat de la un detectiv particular pe care l-a angajat că Lacey este cumnata mea. De fapt, Alex mi-a spus că tocmai de aceea l-a sunat Landi ca să aranjeze cina asta.

– De ce Alex?

– Pentru că a aflat, de asemenea, că Alex iese cu mama ta.

– Şi ce altceva mai ştie despre noi? întrebă furioasă Kit. Ştie că sora mea ar fi putut fi ucisă dacă ar fi ajuns în apartamentul ăla cu cinci minute mai devreme? Sau cînd s-a tras asupra ei în uşa noastră? Ştie că fetița noastră se reface de pe urma rănii provocate de un glonț şi că se află sub tratament pentru depresie?

Jay Taylor îi înconjură umerii cu brațul.

– Kit, te rog! Totul va fi bine, îți promit. Dar trebuie să mergem. Nu uita, trebuie să trecem să o luăm şi pe mama ta.

Mona Farrell luase telefonul cu ea la fereastră. Cînd văzu maşina spuse:

– Au venit, Lacey. Trebuie să plec.

Vorbeau de aproape patruzeci de minute. Lacey ştia că inspectorul George Svenson trebuie să-şi fi pierdut răbdarea, dar în seara asta aproape că nu-i venea să

întrerupă legătura. Fusese o zi atît de lungă şi o aştepta un weekend fără sfîrşit.

Vinerea trecută la ora asta aştepta cu nerăbdare întîlnirea cu Tom Lynch. De data asta nu avea ce să aştepte.

Cînd întrebase despre Bonnie, şi-a dat seama din asigurările mult prea insistente ale mamei ei că Bonnie nu este încă bine.

Şi mai puţin liniştitoare fusese vestea că mama, Kit şi Jay iau în seara aceea masa cu Jimmy Landi, la restaurantul lui Alex Carbine. Înainte să-i spună la revedere, Lacey o avertiză:

– Mamă, pentru Dumnezeu, ai grijă să nu spui nimănui unde sînt. Trebuie să-mi juri...

– Lacey, nu crezi că înţeleg pericolul în care te-aş pune? Nu fi îngrijorată. Nimeni n-o să afle nimic de la mine.

– Îmi pare rău, mamă, numai că...

– Este în regulă, draga mea. Acum chiar trebuie să plec. Nu pot să-i las să mă aştepte. Ce faci în seara asta?

– M-am înscris la un club nou de gimnastică. Are un teren grozav pentru squash. Trebuie să fie foarte bine.

– Oh, ştiu cît de mult îţi place să joci squash. Mona Farrell fu aproape topită cînd murmură: Te iubesc şi mi-e dor de tine, scumpo. La revedere.

Porni grăbită spre maşină, gîndindu-se că măcar le poate spune lui Kit şi lui Jay ce face Lacey ca să se recreeze.

40

Pentru vineri seara, Tom Lynch proiecta să meargă cu verişoara lui Kate să bea ceva după spectacol. Turneul ei la Minneapolis lua sfîrşit şi voia să-şi ia rămas bun. Spera de asemenea că poate Kate o să-i mai ridice întrucîtva moralul.

De cînd Alice Carroll îi spusese că exista un alt bărbat în viaţa ei, fusese foarte deprimat şi drept rezultat totul i se părea că merge anapoda. Producătorul programului său de radio îi spusese de cîteva ori să aibă grijă cum se prezintă pe post şi pînă şi el îşi dăduse seama că făcuse de-a dreptul anost în cursul cîtorva interviuri.

Sîmbătă seara, la *Orpheum* urma să aibă loc o nouă premieră, cu *Show Boat,* şi pe Tom îl mîncau degetele să formeze numărul lui Alice ca să o invite să vadă spectacolul cu el. Se trezi chiar gîndindu-se ce-i va spune: „De data asta poţi să iei tu felia suplimentară de pizza".

Vineri seara se decise să se ducă la sala de gimnastică şi să lucreze o vreme. Nu se întîlnea cu Kate decît la ora unsprezece şi n-avea ce să facă pînă atunci cu timpul lui.

Recunoscu în sinea lui că, practic, nutrea în secret speranța că s-ar putea ca şi Alice să vină la sală, că vor vorbi şi că ea va admite că are îndoieli serioase în legătură cu bărbatul ăsta din viața ei.

Cînd ieşi de la vestiarul bărbaților, Tom privi în jur, dar era clar că Alice Carroll nu era acolo şi, de fapt, ştia deja că nu fusese toată săptămîna.

Prin geamul care înconjura biroul administratorului, o văzu pe Ruth Wilcox cufundată într-o conversație cu un bărbat cu părul alb. Cînd privi el, Ruth dădu de cîteva ori din cap şi Tom avu impresia că observă o uşoară expresie de dezgust pe fața ei.

Ce vrea tipul, vreo reducere? – se întrebă Tom. Ştia că ar fi trebuit să înceapă să alerge, dar trebuia să o întrebe de Ruth dacă a aflat ceva de Alice.

– Am veşti pentru tine, Tom! îi mărturisi ea. Închide uşa. Nu vreau să audă nimeni ce am să-ți spun.

Tom era sigur că veştile erau legate de Alice şi de omul cu părul alb care tocmai plecase.

– Tipul ăla o căuta pe Alice, îi spuse ea cu agitație în glas. Este tatăl ei.

– Tatăl ei! Asta-i o nebunie. Alice mi-a spus că tatăl ei a murit acum cîțiva ani.

– Poate că asta ți-o fi spus, dar omul ăla este tatăl ei. Sau cel puțin aşa pretinde el. Mi-a arătat chiar poza ei şi m-a întrebat dacă am văzut-o.

Dintr-o dată instinctele de ziarist ale lui Tom se treziră.

– Şi ce i-ai spus? o întrebă prudent.

– Nu i-am spus nimic. De unde să ştiu că nu este vreun perceptor de impozite sau mai ştiu eu ce? I-am spus că nu sînt sigură. Apoi mi-a relatat că fiica şi soţia lui s-au certat îngrozitor şi că el ştia că fiica lui s-a mutat la Minneapolis acum patru luni. Soţia lui este foarte bolnavă şi este disperată să se împace cu ea înainte să moară.

– Mi se pare al dracului de cusut cu aţă albă, zise direct Tom. Sper că nu i-ai dat nici o informaţie.

– Nici vorbă, zise categorică Ruth. Tot ce i-am spus a fost să lase numele şi dacă o descopăr pe tînăra doamnă printre clienţii noştri am să-i cer să sune acasă.

– Nu ţi-a spus numele şi nici unde stă, nu?

– Nu, nu mi-a spus.

– Nu ţi s-a părut ciudat?

– Domnul mi-a zis că mi-ar fi recunoscător dacă nu i-aş spune fiicei lui că o caută. Nu vrea să dispară din nou. Mi-a părut foarte rău pentru el. Avea lacrimi în ochi.

„Dacă există un lucru pe care să-l ştiu despre Alice Carroll, se gîndi Tom, atunci ştiu că, indiferent de neînţelegerile pe care le-a avut, nu este genul care să întoarcă spatele unei mame bolnave pe moarte."

Şi atunci îi trecu prin minte o altă posibilitate, pe care o găsi ademenitoare. Dacă n-a spus adevărul în ce priveşte trecutul ei, este posibil ca bărbatul cu care a spus că are o legătură să nu existe. Şi deja se simţi mult mai bine.

41

Detectivul Sloane lucra în schimbul de dimineață, de la opt la patru dar vineri după-amiază, la ora cinci şi jumătate era încă la biroul său din sediul circumscripției 19 de poliție, cu dosarul lui Rick Parker întins pe masă. Era bucuros că era vineri. Spera că măcar în weekend să aibă şi el puțină liniște şi federaliii să-l lase în pace.

Ultimele două zile fuseseră îngrozitoare. De marți, de cînd Rick Parker nu apăruse la întîlnirea programată, relațiile spinoase dintre poliția din New York şi biroul procurorului federal deveniseră de-a dreptul ostile.

Sloane a făcut o criză pentru că numai cînd au apărut doi agenți federali la poliție, căutîndu-l pe Parker, Gary Baldwin a recunoscut în sfîrşit că aveau un martor potrivit căruia Rick Parker era la cabana de schi din Stowe în după-amiaza dinaintea morții lui Heather Landi.

Baldwin nu i-a spus nimic de această informație, se gîndi Sloane, dar cînd a aflat că fac presiuni asupra lui Parker a avut curajul să se plîngă procurorului de district.

Din fericire, procurorul de district a fost alături de el, îşi zise sumbru. Într-o confruntare directă, procurorul de district i-a amintit lui Baldwin că departamentul poliției

din New York are un caz de crimă nerezolvat, crimă care a avut loc în zona circumscripției numărul 19, şi era hotărît să-l soluționeze. De asemenea, a arătat clar că, dacă oficialitățile care se ocupă de aplicarea legilor federale doresc să coopereze şi să-şi împartă informațiile, foarte bine, dar să nu uite că poliția din New York, şi nu federalii, conduce acest caz.

Sloane îşi dorea din tot sufletul ca el să fie cel care să-l dscopere pe Rick Parker. Numai dacă nu era deja mort, fireşte, îşi zise el, ceea ce era foarte posibil.

Dacă nu, dispariția lui Rick era un indiciu sigur că se aflau pe pista cea bună. Asta punea categoric într-o lumină nouă faptul că nu-şi putuse explica niciodată cum de asasinul lui Isabelle Waring se putuse da cu atîta uşurință drept avocat la o firmă atît de prestigioasă care, absolut întîmplător, era un client important pentru *Parker and Parker.*

Acum ştiau că Parker fusese la cabana de schi şi că Heather Landi se speriase cînd îl văzuse acolo, cu numai cîteva ore înaintea morții ei.

În cele patru luni care trecuseră de la moartea lui Isabelle Waring, Sloane făcuse un amplu curriculum vitae al lui Rick Parker. Ştia despre el mai mult decît ştie el însuşi, îşi zise Sloane, frunzărind încă o dată dosarul gros.

Richard J. Parker Jr. Copil unic. Treizeci şi unu de ani. Dat afară din două prestigioase şcoli pentru deținere de droguri. Bănuit, dar fără să existe dovezi, că vinde droguri. A avut nevoie de şase ani ca să termine, în

sfîrşit, colegiul, la douăzeci şi trei de ani. Tatăl a plătit pagubele provocate la căminul studenţesc în cursul unei petreceri dezlănţuite.

În toţi anii de şcoală a fost plin de bani de cheltuială. Cînd a împlinit şaptesprezece ani a primit drept cadou un *Mercedes* decapotabil. La absolvirea colegiului, cadoul a fost un apartament în Central Park West.

Prima şi singura slujbă – la *Parker and Parker.* Cinci ani în birourile din West Side, strada 67, trei ani la sediul principal din cartierul de Est, strada 62.

Lui Sloane nu-i fusese greu să afle că Rick era disprețuit de colegii de la birourile din West Side. Cu cinci ani în urmă, tatăl lui a acceptat să rezolve pe cale amiabilă o plîngere de hărţuire sexuală împotriva lui Rick, făcută de o tînără secretară, mai degrabă decît să se ajungă la un scandal public. Ca urmare a acestui episod, Parker Sr. i-a tăiat subvenţiile fiului său.

Veniturile i-au fost înghețate, iar Rick a primit exact acelaşi salariu, plus comisioanele, ca şi colegii săi.

Papa trebuie să fi urmat un curs de dragoste dură, se gîndi Sloane cu o urmă de sarcasm. Totuşi, şi în acest scenariu, exista o problemă: dragostea dură nu întreţine obiceiul de a consuma cocaină. Se uită din nou prin dosar. De unde ia Rick banii pentru droguri şi, dacă e încă în viaţă, cine plăteşte pentru el să se ascundă?

Sloane mai luă o ţigară din pachetul nelipsit din buzunarul de la piept al cămăşii.

Curriculum vitae al lui Richard J. Parker Jr. dezvăluia un model care se repeta cu consecvenţă. În pofida

tuturor scandalurilor şi încurcăturilor sale, Parker Sr. intervenea întotdeauna cînd fiul lui era într-un pericol real.

Ca acum.

Ed Sloane trase o înjurătură şi se ridică. Teoretic era liber în weekend, iar soţia lui avea planuri mari pentru el – să-l pună să curețe garajul. Dar ştia că planurile trebuiau schimbate; garajul va trebui să mai aştepte. O să se ducă în Greenwicht, Connecticut, ca să setea puţin de vorbă cu R.J. Parker Sr. Da, categoric era momentul să viziteze proprietatea impozantă unde fusese crescut Rick Parker şi unde i se dăduse tot ceea ce se putea cumpăra cu bani.

42

În serile de vineri traficul dinspre New Jersey spre New York era la fel de aglomerat ca din oricare altă direcţie. Era seara în care multă lume mergea la teatru sau venea să ia cina în oraş, iar Kit văzu încordarea de pe faţa soţului ei în timp ce străbăteau bară la bară podul George Washington. Se bucura că Jay nu-i zisese nimic mamei ei despre faptul că ar fi trebuit să plece mai devreme. Odată, Lacey o întrebase: „Cum poţi rezista cînd se răsteşte la tine pentru ceva ce nu este din vina ta?"

I-am spus atunci lui Lacey că lucrul ăsta nu o deranja. Jay este tipul care îşi face probleme din orice şi ăsta este modul lui de a-şi exprima îngrijorarea. Îl privi din nou. În momentul ăsta este îngrijorat pentru că o să întîrzie la o cină cu un client important, se gîndi ea. Ştiu că este îngrijorat de moarte de Bonnie, iar acum îşi face reproşuri că a promis ceva ce nu va putea să respecte.

Jay oftă adînc cînd ieşiră în sfîrşit de pe pod şi se înscriseră pe banda ce ducea spre autostrada West Side. Şi Kit fu uşurată să vadă că fluxul circulației devine fluid. Puse o mînă liniştitoare pe brațul soțului ei, apoi se întoarse spre bancheta din spate. Ca de obicei după ce vorbea cu Lacey, mama ei era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Cînd se urcase în maşină le spusese să nu vorbească despre asta acum.

– Cum stau lucrurile, mami? o întrebă Kit.

– Totul este în regulă, scumpo, zise Mona încercînd să zîmbească.

– I-ai explicat lui Lacey de ce n-am putut să vorbesc astă seară cu ea?

– I-am spus că mergem la New York şi că vrei să fii sigură că Bonnie mănîncă înainte să pleci. Categoric a înțeles.

– I-ai spus că ne întîlnim cu Jimmy Landi? o întrebă Jay.

– Da.

– Şi ce a zis?

– A zis... Mona Farrell se opri înainte să apuce să spună că Lacey a avertizat-o să nu spună nimănui unde

se află. Kit şi Jay nu ştiau că Lacey îi dezvăluise lucrul ăsta. A zis că este surprinsă, spuse ea simțindu-se stînjenită.

– Deci Alex te-a făcut şef de sală, Carlos? i se adresă Jimmy Landi fostului său angajat cînd se aşeză la masa rezervată la *Alex's Place.*

– Da, domnule Landi, zise Carlos cu un zîmbet larg.

– Dacă ai mai fi aşteptat puțin, te-ar fi promovat şi Jimmy, interveni Steve Abbott.

– Sau poate nu, spuse scurt Jimmy.

– Jimmy, este prima dată cînd vii aici, zise Alex Carbine. Ia spune-mi, ce părere ai.

Jimmy Landi privi în jur studiind sala îmbietoare, cu pereții de un verde-închis pe care străluceau picturi frumos colorate în rame aurii ornate.

– Parcă te-ai inspirat din *Russian Tea Room,* Alex, comentă el.

– Aşa am şi făcut, răspunse Carbine zîmbind încîntat. Aşa cum te-ai inspirat şi tu din *La Côte Basque* cînd ți-ai deschis localul. Acum, ia spuneți-mi ce vreți să beți? Eu zic să încercați vinul meu.

„Jimmy Landi nu este genul de om la care mă aşteptam", îşi zise Kit în timp ce sorbea dintr-un pahar cu chardonnay. Jay fusese foarte preocupat să nu-l facă să aştepte, dar n-a părut deloc deranjat că au sosit cu cîteva minute mai tîrziu. De fapt, cînd Jay s-a scuzat, Landi a spus: „La mine la restaurant îmi place ca oamenii să

întîrzie. Cei care aşteaptă mai iau o băutură, ceea ce ridică nota de plată".

În pofida veseliei lui aparente, Kit îşi dădu seama că Jimmy Landi era extrem de încordat. Era tras la faţă şi avea o paloare nesănătoasă. Poate doar din cauza suferinţei provocate de pierderea fiicei lui, îşi zise Kit. Lacey le spusese că mama lui Heather Landi fusese distrusă de moartea fiicei lor. Era de înţeles că şi tatăl să aibă aceeaşi reacţie. Cînd se făcură prezentările, Mona îi spuse lui Jimmy:

– Ştiu prin ce aţi trecut. Fiica mea...

Alex o întrerupsese ridicînd mîna.

– Să vorbim mai tîrziu despre asta, draga mea, nu? spusese calm.

Kit îl plăcu în mod instinctiv pe partenerul lui Jimmy, Steve Abbott. Alex le spusese că devenise un fel de fiu pentru Jimmy şi că erau foarte apropiaţi. Nu şi la înfăţişare, totuşi, îşi spuse Kit. Abbott arăta într-adevăr foarte bine.

Pe măsură ce trecea timpul, Kit îşi dădu seama că Steve şi Alex încearcă în mod deliberat să ţină conversaţia departe de Lacey sau Isabelle Waring. L-au pus pe Landi să le spună cîteva istorioare amuzante despre întîlnirea cu unii dintre clienţii săi celebri.

Landi era, de fapt, un narator de primă clasă, trăsătură pe care Kit o asocie cu înfăţişarea lui necizelată, de ţăran, ce îl făcea ciudat de atrăgător. De asemenea părea deosebit de cald şi plin de interes faţă de ei.

Pe de altă parte, cînd reamarcă un chelner care privea impertinent o femeie ce făcea evident puțin tapaj în legătură cu selecția la intrare, Jimmy se înnegri la față.

– Concediază-l, Alex, spuse el dur. Nu este bun şi n-o să fie niciodată.

Oho! – exclamă Kit. Este dur! Nu este de mirare că Jay se teme să nu-l calce pe bătătură.

În cele din urmă Jimmy fu cel care începu brusc să vorbească despre Lacey şi Isabelle Waring. Imediat ce li se aduse cafeaua, spuse:

– Doamnă Farrell, m-am întîlnit o dată cu fiica dumneavoastră. Încerca să respecte promisiunea făcută fostei mele soții de a-mi înmîna jurnalul fiicei mele.

– Ştiu, răspunse încet Mona.

– Nu a fost foarte drăguț din partea ei. Mi-a adus o copie a jurnalului în loc de original şi la acea vreme m-am gîndit că a fost impertinență să se decidă să dea originalul polițiştilor.

– La fel gîndiți şi acum? întrebă Mona, apoi nu aşteptă nici un răspuns. Domnule Landi, fiica mea a fost amenințată că va fi pusă sub acuzație pentru tăinuire de dovezi pentru că a încercat să îndeplinească ultima dorință a lui Isabelle Waring.

Sfinte Dumnezeule! îşi zise Kit. Mama este pe punctul de a exploda.

– Nu am aflat despre asta decît acum două zile, spuse brusc Landi. Am avut în cele din urmă atîta minte încît să angajez un detectiv particular cînd am văzut că sînt dus cu vorba de polițişti. El a fost cel care a des-

coperit că povestea pe care mi-au servit-o despre hoțul profesionist care a omorît-o neintenționat pe Isabelle nu era decît o minciună.

Kit văzu cum fața lui Landi deveni aproape stacojie. Evident, a remarcat şi Steve Abbott.

– Liniştește-te, Jimmy, îi ceru el. Ai să fii un pacient foarte dificil dacă ai să faci un atac de inimă.

Jimmy îi aruncă o privire aspră, apoi se întoarse din nou spre Mona.

– Exact asta obişnuia să-mi spună şi fiica mea. Bău restul de cafea din ceaşcă. Ştiu că fiica dumneavoastră se află inclusă într-un program de protecție a martorilor. Destul de greu pentru ea şi pentru voi toți.

– Da, aşa este, fu de acord Mona.

– Cum țineți legătura cu ea?

– Sună o dată pe săptămînă, zise Mona. De fapt motivul pentru care am întîrziat cîteva minute este că am vorbit cu ea pînă în momentul în care au venit Kit şi Jay să mă ia.

– Dumneavoastră nu o puteți suna? întrebă Jimmy.

– Categoric nu. Nu ştiu cum să ajung la ea.

– Vreau să vorbesc cu ea, spuse direct Jimmy. Spune-i asta. Tipul pe care l-am angajat susține că a petrecut mult timp cu Isabelle în zilele de dinainte de a fi ucisă. Am o mulțime de întrebări pe care vreau să i le pun.

– Domnule Landi, această cerere ar trebui făcută prin intermediul biroului procurorului federal, interveni Jay, rupînd tăcerea. Ei au vorbit cu noi înainte ca Lacey să fie inclusă în acest program.

– Ceea ce vreți să spuneți dumneavoastră este că probabil mă vor refuza, bombăni Jimmy. Ei bine, poate că există o altă cale. Puneți-i dumneavoastră această întrebare pentru mine. Întrebați-o dacă îşi aminteşte cumva dacă jurnalul lui Heather se termina cu două foi neliniate pe care ea-şi scrisese însemnările.

– De ce este lucrul ăsta atît de important, Jimmy? întrebă Alex Carbine.

– Pentru că dacă este aşa, asta înseamnă că nici una dintre dovezile predate acestei circumscripții de poliție nu se vor afla în siguranță; ori vor fi operate, modificate, ori vor dispărea. Şi am de gînd să fac ceva în legătură cu treaba asta.

Jimmy îi făcu semn lui Carlos, care stătea cu carafa cu cafea în spatele lui, că poate să plece. Apoi se ridică şi-i întinse mîna Monei.

– Ei bine, asta e. Îmi pare rău pentru dumneavoastră, doamnă Farrell. Îmi pare foarte rău pentru fiica dumneavoastră. Din ceea ce am auzit, s-a purtat foarte frumos cu Isabelle şi a încercat să-mi fie de folos şi mie. Îi datorez scuze. Cum se descurcă?

– Lacey este o luptătoare, răspunse Mona. Nu se plînge niciodată. De fapt, încearcă întotdeauna să-mi ridice moralul. Se întoarse spre Kit şi Jay. Am uitat să vă spun în maşină că Lacey tocmai s-a înscris la un club nou de întreținere a condiției fizice, unul care după cît se pare are un teren extraordinar pentru squash. Apoi adresîndu-se din nou lui Landi: A ținut întotdeana foarte mult la acest sport.

43

După ce încheie convorbirea cu mama ei şi puse receptorul în furcă, Lacey se întîlni cu George Svenson în holul hotelului şi se îndreptară în tăcere spre maşină.

Se gîndi ce să facă în restul serii care se întindea înaintea ei. De un lucru era sigură – pur şi simplu nu-şi putea petrece tot timpul ăsta liber singură într-un apartament gol. Dar ce să facă? Nu-i prea era foame şi nu-i plăcea deloc ideea să meargă singură la restaurant. După experienţa avută joi seara la cinema, nu mai suporta nici ideea de a fi singură într-o sală întunecată de cinematograf.

I-ar fi plăcut să vadă ultimul spectacol dat la Minneapolis cu *The King and I* dacă ar putea să găsească bilet, dar era sigură că uvertura ar da-o complet peste cap. Îi rămăsese în minte imaginea aceea de acum mulţi ani în urmă, cînd se uita în fosa orchestrei după tatăl ei.

„Tată, mi-e dor de tine", zise în gînd urcîndu-se în maşină. Dar o voce interioară îi replică imediat:

„Fii cinstită, Lacey, fata mea, nu din cauza mea suferi în momentul de faţă. Recunoaşte – ai întîlnit pe cineva pe care-l doreşti, dar foloseşti imaginea mea pentru a ţi-o scoate pe a lui din minte. Nu chipul meu te obsedează şi nu de imaginea mea vrei să fugi."

Svenson rămase tăcut tot drumul, lăsînd-o cu gîndurile ei. În cele din urmă îl întrebă dacă are vreo veste de la Gary Baldwin.

– Nu, n-am, Alice, îi răspunse el.

– Fii atunci amabil şi-i transmite Marelui nr. 1 că vreau să ştiu ce se întîmplă. I-am dat o informaţie importantă marţi seara. Măcar din simplă politeţe şi tot ar trebui să mă ţină şi pe mine la curent cu evoluţia evenimentelor. Nu cred că mai pot trăi aşa multă vreme.

Lacey îşi muşcă buza şi se lăsă pe spate. Ca întotdeauna cînd îşi vărsa furia pe Svenson se simţea stînjenită pentru purtarea ei copilărească. Era sigură că şi el voia să fie acasă cu soţia şi cele trei fiice ale lui, şi nu s-o tot tîrască pe ea prin moteluri şi hoteluri ca să vorbească la telefon.

– Ţi-am pus bani în cont, Alice. Poţi să te înscrii mîine la noul club.

Era modalitatea lui Svenson de a-i spune că înţelege cum se simte.

– Mulţumesc, murmură ea, după care îşi dădu seama că îi venea să urle „Te rog, doar o dată, spune-mi Lacey! Mă cheamă Lacey Farrell!".

Cînd ajunseră în faţa clădirii ei, coborî şi intră în hol, încă nehotărîtă în legătură cu ce să facă. Rămase multă vreme în faţa liftului apoi se răsuci pe călcîie. În loc să o ia pe scări, ieşi din nou afară şi de data asta se urcă în maşina ei. Merse o vreme fără nici un fel de ţintă, iar în cele din urmă se îndreptă spre Wayzata, unde fusese la petrecerea aceea după spectacol. Căută un mic restaurant pe lîngă care îşi aminti că trecuse în seara aceea şi

fu mîndră că, în pofida faptului că simțul ei de orientare lăsa de dorit, îl găsi cu uşurință.

Restaurantul pe care-l alesese ar fi putut să fie foarte bine pe West Fourth Street în Greenwicht Village, New York. De cum deschise uşa simți aroma pîinii cu usturoi. Erau vreo douăzeci de mese, toate acoperite cu fețe de masă în pătrățele alb cu roşu şi cu cîte o lumînare în mijloc. Lacey privi în jur. Locul era într-adevăr aglomerat.

– Se pare că totul este ocupat, îi spuse ea chelneriței care o întîmpină.

– Nu, practic tocmai a anulat cineva o rezervare. O conduse la o masă aşezată într-un colț, care nu era vizibilă de la uşă.

Aşteptînd să fie servită, Lacey începu să ciugulească din pîinea italienească crocantă şi să soarbă din vinul roşu. În jurul ei oamenii mîncau şi discutau, evident se bucurau de seara petrecută în oraş. Ea era singura clientă solitară.

Ce avea deosebit locul ăsta? se întrebă ea. De ce se simțea altfel aici?

Pentru început Lacey îşi dădu seama că pusese degetul pe ceva pe care fie că voia să-l evite, fie că nu voia să-l recunoască. Aici, în acest restaurant mic, unde putea să vadă pe oricine intră pe uşă fără ca ea să fie zărită imediat, se simțea mai sigură decît se simțise în tot cursul săptămînii.

Oare de ce? Pentru că i-am spus mamei unde mă duc, recunoscu jalnic în sinea ei.

Avertismentele pe care le primise la centrul de instruire îi răsunau ca un ecou în minte. Nu este vorba de

faptul că familia te-ar da cu bună ştiinţă de gol, i se spusese. Este vorba dre remarcile pe care le-ar putea face în mod inconştient şi care ţi- ar putea periclita siguranţa.

Îşi aminti cum tatăl ei glumea întotdeauna că dacă mama şi- ar scrie vreodată memoriile, ele ar trebui să se intituleze „Strict confidenţial" pentru mama nu putea ţine niciodată un secret.

Apoi se gîndi cît de şocată a părut mama ei cînd Lacey a avertizat-o să nu scape nimic în faţa lui Jimmy Landi în legătură cu locul unde se află. Poate că totul o să fie în ordine, se gîndi rugîndu-se ca mama ei să fi luat totul foarte în serios.

Mîncarea fu gustoasă şi delicioasă, dar sentimentul de securitate fu de scurtă durată, şi cînd părăsi restaurantul plecînd spre casă avu senzaţia că parcă ceva se strîngea în jurul ei.

Tom Lynch îi lăsase un mesaj: „Alice este aboslut necesar să te văd mîine. Te rog sună-mă". Şi lăsase numărul.

Dacă aş putea să-l sun, îşi zise ea.

Telefonase şi Ruth Wilcox: „Alice, îţi simţim lipsa. Te rog, treci pe aici în weekend. Vreau să vorbesc cu tine despre un domn care s-a interesat de persoana ta".

Ruth încă îi mai caută o pereche, îşi zise sec Lacey.

Se duse la culcare şi reuşi să adoarmă, dar aproape imediat avu un coşmar. Se făcea că îngenunchia lîngă trupul lui Isabelle. O mînă îi atinge umărul... Ridică privirea şi-l vede pe ucigaşul lui Isabelle, ţintuind-o cu ochii lui albaştri spălăciţi, cu pistolul îndreptat spre capul ei.

Se ridică în pat, încercînd să țipe. După asta n-a mai putut închide tot restul nopții nici măcar un ochi.

Dimineață devreme Lacey ieși să alerge, dar se trezi că nu poate rezista să nu arunce dese priviri înapoi peste umăr pentru a fi sigură că nu este urmărită. Dar se întoarse în apartament și încuie ușa după ea.

Nu era decît ora nouă dimineața și nu avea absolut nici un plan pentru tot restul zilei.

„Am să iau micul dejun și apoi am să încerc clubul cel nou, hotărî Lacey. Cel puțin avea ceva de făcut."

Ajunse la centrul de întreținere a condiției fizice din Edina la zece și un sfert și fu invitată să ia loc în biroul unde se făceau înscrierile. În timp ce căuta în geantă formularele completate, managerul încheia o convorbire telefonică spunînd:

– Da, într-adevăr, domnule. Sîntem un club nou și avem un teren minunat pentru squash. Veniți direct aici să aruncați o privire.

44

Sîmbătă dimineață detectivul Ed Sloane se îndrepta la volanul mașinii sale, de acasă de la el, în Riverdale, Bronx, spre Greenwich, Connecticut, la întîlnirea pe care isistase să o aibă cu Richard J. Parker Sr. Pe drum,

observă că zăpada, care cu numai cîteva zile în urmă fusese de un alb perfect, începuse să se topească, devenind un fel de zloată cenuşie. Cerul era acoperit şi stătea să plouă, deşi previziunile anunţau că ploaia se va transforma în lapoviţă, întrucît temperatura urma să scadă.

Era exact genul de zi urîtă de iarnă, în care oamenii deştepţi îşi pot permite să plece în sud, la fel ca păsările călătoare, îşi zise el.

Sau în Hawaii. Aceasta era călătoria pentru care făcea el economii. Plănuia ca, la a treizecea aniversare a căsniciei lor, pînă la care mai erau doi ani, să o ia pe Betty şi să o ducă în Hawaii. Şi-ar fi dorit să poată pleca chiar mîine. Sau, şi mai bine, astăzi!

Deşi avînd în vedere ce se petrece la circumscripţie ştia că nu şi-ar putea lua nici măcar o zi liberă. Pe Sloane îl obseda faptul că dovada care ar fi putut fi crucială pentru rezolvarea uciderii lui Isabelle Waring a fost pierdută. Şi aşa, se gîndi el, fusese destul de rău că Lacey Farrell luase originalul de la locul crimei. Era însă infinit mai rău faptul că cineva încă necunoscut – cel mai probabil „un poliţist rău" – a furat jurnalul din propriul lui fişet. Şi probabil a furat şi foile lipsă din copia pe care le-o dăduse Jimmy Landi, îşi zise el.

Ideea că ar putea să lucreze, să mănînce, să bea, cu un poliţist care lucrează pentru ambele părţi îi provoca un dezgust fizic.

Se gîndi la tot ce pusese în mişcare, în biroul brigăzii, în scopul prinderii celui care făcuse lucrul ăsta. Începuse să-şi facă un obicei din a-şi scoate cheile din

haină şi a le încuia în sertarul biroului.

– Al dracului să fiu dacă o să las să-mi mai dispară ceva din fişet, anunța el sumbru oricui se întîmpla să intre în biroul brigăzii. Cu ajutorul şefului său, lansase povestea că o dovadă încuiată în fişetul său s-ar putea să fie cheia soluționării uciderii lui Isabelle Waring. Descrierea acestei dovezi era în mod deliberat ambiguă.

O cameră de luat vederi era montată acum în plafon, îndreptată spre biroul său, iar de săptămîna următoare va reveni la obiceiul de a lăsa cheile în buzunarul hainei aşezate pe spătarul scaunului. Avea presimțirea că, cu genul de informație falsă pe care o lansase în jur, existau şanse să iasă ceva. Categoric în spatele furtului din sediul poliției se afla cel care o ucisese pe Isabelle Waring şi acum o să fie serios îngrijorat de potențiala dovadă nouă. Lui Sloane îi era totuşi greu să creadă că Sandy Savarano s-ar afla în spatele acestor furturi. El nu era decît un executant. Nu, îşi zise el, totul a fost pus la cale de cineva cu bani serioşi. Şi cînd va auzi de noua dovadă va comanda distrugerea ei.

Dilema lui Ed Sloane era că, cu cît dorea mai mult să-l demaşte pe polițistul rău, cu atît mai mult ştia că s-ar putea ca acesta să fie unul dintre tipii care, de-a lungul ultimilor douăzeci şi cinci de ani, l-a scos într-un moment sau altul din vreo ananghie. Ceea ce făcea ca lucrurile să nu fie deloc uşoare.

Reşedința Parker era situată pe Long Island Sound. Frumoasa casă din cărămidă de un roşu-deschis avea

cîte un turnuleț la fiecare colț şi era destul de veche încît să capete o patină discretă.

Sloane pătrunse prin porțile deschise şi opri maşina pe aleea semicirculară din fața intrării principale. Pornind pe aleea pietruită spre casă, aruncă priviri furişe la ferestre, aproape sperînd să-l surprindă pe Rick uitîndu-se la el.

Îi deschise o femeie foarte tînără în uniformă de fată în casă şi cînd îi dădu numele îi spuse că este aşteptat.

– Domnul Parker vă aşteaptă în birou, zise ea, iar în voce era o undă de intimitate. Ed avu senzația că ea tocmai părăsise biroul respectiv.

Urmînd-o printr-un hol mare, acoperit cu covoare, trecu în revistă, în minte, tot ce ştia despre Parker Sr. Auzise că avea reputația de a fi un afemeiat şi, uitîndu-se la atrăgătoarea femeie din fața lui, se întrebă dacă Parker era destul de nebun ca să încerce ceva chiar în casa lui.

S-ar putea să fie, hotărî Sloane cîteva momente mai tîrziu. Îl găsi pe Parker aşezat pe o canapea de piele, bînd cafea; lîngă ceaşca lui era o alta, pe jumătate plină.

Parker nici nu se ridică să-l întîmpine şi nici nu-i oferi o cafea.

– Ia loc, detectiv Sloane. Era în aceeaşi măsură o invitație, şi un ordin.

Sloane ştia că următorul lucru pe care-l va auzi va fi că Parker este foarte ocupat, aşa că nu va putea să-i acorde mai mult de cîteva minute.

Şi exact asta auzi.

Remarcînd că fata în casă se afla încă în cameră, Sloane se întoarse spre ea.

– Te poți întoarce de îndată ce am să plec eu, domnişoară, îi zise el sec.

– Cine crezi că... sări Parker, indignat, dar Sloane îl întrerupse scurt.

– Cred, domnule Parker, că ar trebui să ştiți, de la început, că nu sînt unul dintre lacheii dumneavoastră. Nu este vorba de vreo tranzacție imobiliară sau de cine ştie ce mare afacere. Mă aflu aici ca să vă vorbesc despre fiul dumneavoastră. Este foarte probabil să fie considerat suspectul numărul unu nu într-un caz, ci în două, de crimă. Se aplecă în față şi începu să bată cu degetele în măsuța de cafea pentru mai multă importanță. Isabelle Waring nu crezut că moartea fiicei sale a fost un accident. Dovezile arată că doamna Waring a fost omorîtă de un ucigaş profesionist, unul cunoscut nouă şi cunoscut de asemenea şi pentru faptul că a lucrat pentru un cartel al drogurilor. Apropo, acest din urmă lucru nu este de notorietate publică, încă, dar dumneavoastră vi-l spun. Ştiți, categoric, că fiul dumneavoastră a fost cel care a pregătit terenul ca ucigaşul să poată pătrunde în apartamentul lui Isabelle Waring. Fie şi numai lucrul ăsta face din el un instigator la crimă. Pe baza acestei acuzații se pregăteşte un mandat pentru arestarea lui.

Dar mai există o informație pe care ar trebui să o ştiți despre fiul dumneavoastră, sau poate că o ştiți deja. Rick s-a aflat la Stowe în după-amiaza de dinaintea morții lui Heather Landi şi avem un martor care poate

face depoziție că, la apariția lui, a părut înspăimîntată şi a părăsit imediat cabana. Sloane se opri şi privi la omul care şedea încordat vizavi de el.

Fața lui Parker era acoperită de pete roşii, dezvăluindu-i agitația dar vocea îi fu ca de gheață cînd spuse:

– Asta-i tot, detective?

– Nu chiar. Mîndria şi bucuria dumneavoastră, Richard J. Parker Jr., este şi un împătimit al drogurilor. După cît se pare, dumneavoastră ați încetat să-i mai achitați notele de plată, dar el continuă să-şi facă rost într-un fel de droguri. Există posibilitatea să datoreze cuiva o grămadă de bani. Sfatul meu este să-i angajați un avocat şi să-i spuneți să se predea. Altminteri ați putea fi pus sub acuzație chiar şi dumneavoastră.

– Eu nu ştiu unde este, replică scuipînd cuvintele.

Sloane se ridică.

– Eu cred că ştiți. Vă avertizez. Poate să fie într-un mare pericol. N-ar fi primul amestecat într-o asemenea treabă pînă peste cap şi care plăteşte dispărînd. Şi pentru totdeauna.

– Fiul meu se află într-o clinică pentru dezintoxicare de droguri din Harftod, spuse Priscilla Parker.

Detectivul Sloane se întoarse, uluit de intervenția neaşteptată. Priscilla Parker stătea în cadrul uşii.

– Eu l-am dus acolo miercurea trecută, continuă ea. Soțul meu este sincer cînd spune că nu ştie unde este fiul lui. Rick a venit la mine cerîndu-mi ajutorul. De altfel, tatăl lui era ocupat în ziua aceea. Ochii i se îndreptară spre cea de-a două ceaşcă de cafea, apoi ridică privirea spre soțul ei, cu o expresie evidentă de dispreț şi silă.

45

După ce-i dădu managerului de la clubul Edina formularele de înscriere completate şi cecul, Lacey se duse direct la terenul de squash şi începu să lovească mingea de zid. Îşi dădu repede seama că noaptea precedentă nedormită şi alergarea pe care o făcuse mai devreme o epuizaseră. Rata întruna mingiile întoarse şi apoi căzu, sucindu-şi rău glezna, totul în încercarea de a ajunge o minge pe care nu avea nici o şansă să o atingă. Era tipic pentru viaţa ei de acum.

Dezgustată de ea şi pe punctul de a izbucni în lacrimi, traversă şchiopătînd terenul şi-şi luă haina şi sacul de la vestiar.

Uşa biroului managerului era parţial deschisă. Înăuntru, un cuplu de tineri şedeau la birou, iar un bărbat cu părul alb aştepta să-i vorbească.

Lacey simţea cum glezna i se umfla. Se opri o secundă în faţa uşii deschise, gîndindu-se să întrebe dacă există bandaje elastice în trusa medicală a clubului. Se hotărî în schimb să se ducă direct acasă şi să-şi pună gheaţă pe gleznă.

În pofida faptului că dimineaţa îşi dorise atît de mult să plece de acasă, acum tot ce-şi dorea, îşi dădu ea

seama, era să fie înapoi între pereții apartamentului ei, cu ușa bine încuiată și blocată.

Dimineață, cînd ieșise să alerge, numai nori răzleți alergau pe cer, dar acum era tot acoperit, iar Lacey, îndreptîndu-se spre casă, era sigură că o să vină viscol.

Avea locul ei pentru parcarea mașinii, în spatele clădirii în care ședea. Trase mașina pe locul respectiv, opri motorul și rămase acolo cîteva momente. Viața ei era un dezastru total. Se afla aici, la sute de mile depărtare de familie, ducînd o existență care nu putea fi numită viață, singură și însingurată. Era prinsă într-o capcană a minciunilor, fiind nevoită să pretindă că este altcineva decît este ea de fapt – și de ce? De ce? Doar pentru că fusese martoră la o crimă. Uneori își dorea ca ucigașul să o fi văzut acolo, în debara. Nu voia deloc să moară, dar ar fi fost mai ușor decît să trăiască așa, gîndi disperată. „Trebuie să fac ceva în privința asta!"

Deschise portiera și coborî, avînd grijă să-și protejeze glezna dreaptă care-i pulsa dureros. Cînd se întoarse să încuie portiera, simți o mînă pe umăr.

Avu același sentiment pe care-l încerca în coșmarul care o obseda, viața desfășurîndu-i-se parcă cu încetinitorul în timp ce voia să țipe, dar fără să poată scoate nici un sunet. Se aplecă în față încercînd să se depărteze, dar o durere ascuțită în gleznă o făcu să se poticnească. Simți un braț în jurul ei, care o susținu cu fermitate. Apoi o voce familiară spuse cu regret:

– Alice, îmi pare rău! N-am vrut să te sperii. Iartă-mă!

Era Tom Lynch. Simțind că se prăbuşeşte de uşurare, Lacey se sprijini de el.

– Oh, Tom... Oh, Doamne...! N-am... n-am nimic, doar că... Cred că m-ai luat prin surprindere.

Începu să plîngă. Era atît de bine să-i simtă brațul ferm şi protector în jurul ei! Rămase cîteva momente fără să facă nici o mişcare, lăsîndu-se copleşită de sentimentul de uşurare. Apoi se îndreptă şi se întoarse cu fața spre el. Nu putea să-i facă asta, nu lui, nu ei!

– Îmi pare rău că te-ai deranjat să vii, Tom. Merg sus, zise ea încercînd să respire normal şi ştergîndu-şi lacrimile.

– Vin cu tine. Trebuie să vorbim.

– N-avem drespre ce să vorbim.

– O, ba da, avem! insistă el. Începînd cu faptul că tatăl tău te caută în tot Minneapolis-ul pentru că mama ta este pe moarte şi doreşte să se împace cu tine.

– Despre ce... tot... vorbeşti... acolo? Îşi simți buzele uscate, iar gîtul îi era atît de încordat, încît de-abia putea rosti cuvintele.

– Vorbesc despre faptul că Ruth Wilcox mi-a spus ieri după- amiază că a venit la sală un tip cu fotografia ta, interesîndu-se de tine şi pretinzînd că este tatăl tău.

„Este în Minneapolis! se gîndi ea. O să mă găsească!"

– Alice, uită-te la mine! Este adevărat? Te caută tatăl tău?

Clătină din cap, disperată să scape de el.

– Tom, te rog, pleacă!

– N-am să plec. Îi prinse fața în mîini, forțînd-o să se uite la el.

Îi văzu linia fermă a maxilarului, felul în care îi era încruntată fruntea de îngrijorare pentru ea, expresia din ochi.

Privirea cu care te uiți la cineva special. „Ei bine, n-am să las să ți se întîmple ceva din cauza asta", își promise ea.

„Dacă ucigașul lui Isabelle Waring ar fi fost în stare să-i smulgă lui Ruth Wilcox adresa mea, probabil că acum n-aș mai fi fost în viață", se gîndi Lacey. Pînă acum, toate bune. Dar unde o mai fi arătat fotografia ei?

– Alice, știu că ai probleme și, indiferent despre ce este vorba, am să fiu alături de tine. Dar nu mă mai poți ține în întuneric, fără să știu nimic, îi ceru Tom. Înțelegi lucrul ăsta?

Se uita la ea. Avu o senzație foarte stranie văzînd că bărbatul din fața ei nutrea în mod clar sentimente speciale pentru ea – dragoste? „Dar nu acum! Nu aici! Nu în această situație! Nu pot să-i fac asta", își zise ea.

O mașină intră în parcare. Instinctul îi spuse să-l tragă pe Tom în jos, să se ascundă cu el în spatele mașinii. „Trebuie să fug, își zise. Și trebuie să fac în așa fel, încît să-l îndepărtez pe Tom de mine." Cînd mașina se apropie, văzu că la volan era o femeie pe care o recunoscu, întrucît locuia în clădire. Dar în următoarea mașină putea să fie el!

Începu să ningă.

– Tom, te rog, pleacă! îl imploră ea. Trebuie să sun

acasă să vorbesc cu mama.

– Atunci povestea asta este adevărată!

Dădu din cap, avînd grijă să nu se uite la el.

– Trebuie să vorbesc cu ea. Să clarificăm unele lucruri. Pot să te sun mai tîrziu? În cele din urmă îşi ridică privirea spre el.

Ochii lui, îngrijoraţi şi întrebători, zăboviră pe faţa ei.

– Alice, ai să mă suni?

– Jur că am s-o fac!

– Dacă te pot ajuta, ştii...

– Nu, nu poţi, îl întrerupse ea.

– Vrei să-mi spui, cu sinceritate, doar un singur lucru?

– Fireşte.

– Există un alt bărbat în viaţa ta?

– Nu, nu există, răspunse ea privindu-l în ochi.

– Asta-i tot ce voiam să ştiu.

O altă maşină intră în parcare. „Pleacă de lîngă mine", strigă în minte.

– Tom, trebuie să sun acasă.

– Cel puţin lasă-mă să te conduc pînă la uşă, zise luîndu-o de braţ. După cîţiva paşi, el se opri. Şchiopătezi!

– Nu este nimic. M-am împiedicat, răspunse ea rugîndu-se la Dumnezeu să n-o trădeze durerea pe care o simţea cînd punea piciorul în pămînt.

Tom îi deschise uşa holului.

– Cînd o să am veşti de la tine?

– Cam într-o oră. Se uită din nou la el, forţîndu-se să zîmbească.

O sărută pe obraz.

– Sînt îngrijorat din cauza ta. Sînt îngrijorat pentru tine. Îi luă mîinile şi o privi direct în ochi. Dar am să aştept telefonul tău. Mi-ai dat o veste grozavă! Şi o nouă speranţă.

Lacey aşteptă în hol pînă cînd se îndepărtă BMW-ul lui. Apoi se grăbi spre lift.

Nici nu-şi scoase haina de pe ea; se îndreptă direct spre telefon şi sună la club. Îi răspunse vocea managerului care o rugă să aştepte puţin. După două minute, Lacey întrerupse nervoasă legătura.

Era sîmbătă. Exista şansa ca mama ei să fie acasă. Pentru prima dată de luni de zile, formă direct numărul familiar. Mama ei ridică receptorul la primul apel. Lacey ştia că nu are timp de pierdut.

– Mamă, cui i-ai spus că sînt aici?

– Lacey? N-am spus nimănui. De ce? În voce i se simţea îngrijorarea.

„N-ai spus nimănui în mod deliberat", se gîndi Lacey.

– Mamă, cina de aseară. Cine a fost acolo?

– Alex, Kit, Jay, Jimmy Landi şi partenerul lui, Steve Abbott şi eu. De ce?

– Ai spus ceva despre mine?

– Nimic important. Numai că te-ai înscris la un club nou, care are teren de squash. N-am spus nimic ce nu trebuia, nu-i aşa?

Dumnezeule! exclamă Lacey în gînd.

– Lacey, domnul Landi ţine foarte mult să vorbească cu tine. Mi-a cerut să te întreb dacă ultimele pagini din

jurnalul fiicei lui erau scrise pe nişte foi neliniate.

– De ce vrea să ştie asta? I-am dat o copie completă.

– Pentru că spune că dacă este aşa, cineva i-a furat foile respective din copia lui în timp ce aceasta se afla la poliţie şi au furat şi întreg originalul. Lacey, vrei să spui că acela care a încercat să te omoare ştie că eşti în Minneapolis?

– Mamă, nu mai pot să vorbesc. Te sun mai tîrziu.

Închise şi încercă din nou la clubul de gimnastică. De data asta n-a mai lăsat ca managerul să o treacă pe aşteptare.

– Alice Carroll la telefon. Nu...

– Oh, Alice! Te-a căutat tatăl tău. L-am dus la terenul de squash, gîndindu-mă că mai eşti încă acolo. Nu te-am văzut cînd ai plecat. Cineva ne-a spus că ţi-ai scrîntit glezna. Tatăl tău era foarte îngrijorat. I-am dat adresa ta. Am făcut bine, nu? A plecat acum două minute.

Lacey nu zăbovi decît atît cît să îndese jurnalul lui Heather în geantă înainte să o ia la fugă, sărind aproape într-un picior spre maşină. Se urcă şi porni spre aeroport. Vîntul spulbera zăpada. „Să sperăm că n-o să-şi dea seama că am plecat, îşi zise ea. Am un mic avans."

Un avion pleca spre Chicago la douăsprezece minute după ce ajunse la ghişeul de bilete. Reuşi să se îmbarce exact înainte să se închidă porţile.

Apoi rămase în avion, pe pistă, timp de trei ore, aşteptînd permisiunea de decolare.

46

Sandy Savarano şedea în maşina închiriată, cu harta oraşului desfăşurată în faţa sa, emoţia vînătorii încălzindu-l. Simţea cum i se accelerează pulsul. Curînd o să termine cu ea.

Găsi pe hartă Bulevardul Hennepin 520. Era doar la zece minute de *Radisson Plaza,* unde locuia el. Scoase maşina din parcare şi apăsă pe accelerator.

Clătină din cap, încă iritat de faptul că fusese atît de aproape să dea de ea la club. Dacă n-ar fi căzut pe terenul de squash ca să-şi scrîntească glezna, ar mai fi găsit-o acolo, încolţită, ţintă uşoară.

Îşi simţea adrenalina dezlănţuită în corp, accelerîndu-i bătăile inimii, respiraţia. Era aproape. Asta era partea care-i plăcea cel mai mult.

I se spusese că şchioapăta cînd a părăsit clubul. Dacă o durea destul de tare încît să şchiopăteze, existau şanse să se fi dus direct acasă.

Alice Carroll era numele pe care şi-l luase – acum ştia. Nu-i va fi greu să-i găsească numărul apartamentului – este probabil pe cutia poştală din hol.

Ultima dată îi trîntise uşa în nas înainte să poată pune mîna pe ea, îşi aminti sumbru. De data asta nu va

mai avea prilejul să o facă.

Ninsoarea devenea tot mai deasă. Savarano se încruntă. Nu voia deloc să mai aibă vreo problemă. Valiza îl aştepta deschisă în camera de hotel. După ce termină cu Farrell, împachetează, achită nota de plată şi pleacă în zece minute. Un oaspete care nu-şi achită nota şi lasă bagajul în urma lui, invită la tot felul de întrebări. Dar dacă aeroportul se închide şi drumurile devin impracticabile, va fi prins în capcană, ceea ce va fi îngrijorător numai dacă lucrurile nu merg cum trebuie.

Dar totul o să meargă bine, îşi zise el.

Se uită la indicatorul străzii. Era pe Bulevardul Hennepin, la numărul 400. Celălalt capăt al bulevardului era lîngă centrul comercial *Nicollet,* cu toate magazinele sale moderne. Acolo erau de asemenea hoteluri şi o nouă clădire de birouri. Cartierul din partea asta nu era cine ştie ce de capul lui, remarcă Savarano.

Găsi numărul 520. Era o clădire pe colţ, cu şapte etaje, nu prea mare, ceea ce era mai bine pentru el. Savarano era sigur că o asemenea clădire nu prea are mare lucru în ce priveşte securitatea.

Ocoli şi ajunse în parcare. Locurile locatarilor erau numerotate, şi numai cîteva, pe lateral, erau alocate pentru vizitatori. Toate erau ocupate. Întrucît nu avea deloc intenţia să atragă atenţia asupra lui ocupînd locul vreunui locatar, ieşi, parcă vizavi, pe stradă, şi se îndreptă spre intrarea clădirii. Uşa micului vestibul nu era încuiată. Numele şi numerele apartamentelor locatarilor se aflau pe o listă pe peretele de deasupra cutiilor

poştale. Alice Carroll locuia în apartamentul 4F. Tipic pentru asemenea clădiri, pentru a intra în hol fie aveai cheia, fie trebuia să suni la interfon ca un locatar să-ți deschidă.

Savarano aşteptă nerăbdător pînă văzu pe trotuar pe cineva apropiindu-se, o femeie în vîrstă. Cînd ea deschise uşa exterioară, Sandy scăpă din mînă un inel cu chei şi se aplecă să- l ridice.

Cînd femeia descuie uşa care ducea în hol, se ridică şi i-o ținu larg deschisă, apoi intră după ea. Femeia îi zîmbi recunoscătoare. O urmă în lift şi aşteptă pînă cînd ea apăsă pe butonul pentru etajul şapte înainte ca el să apese la patru. Precauție necesară, genul de atenție acordată detaliului care-l făcea pe Sandy Savarano să fie atît de bun – şi să aibă atîta succes. Nu dorea să se trezească ieşind din lift cu vecina de apartament a lui Farrell. Cu cît era văzut mai puțin, cu atît mai bine.

Odată coborît la etajul patru, o luă pe coridorul pustiu şi slab luminat. Totul este perfect, îşi zise el. Numărul 4F era ultimul apartament pe stînga. Cu mîna stîngă sună la uşă, în timp ce dreapta era în buzunar, ținînd pistolul. Avea povestea deja gata în cazul în care Farrell voia să ştie cine este, înainte să deschidă uşa. „Serviciile de urgență, verificăm o scurgere de gaze", urma să spună. Asta mersese întotdeauna perfect.

Nici un răspuns.

Sună din nou.

Încuietoarea era nouă, dar încă nu văzuse încuietoare care să-i reziste. Uneltele necesare erau într-o

trusă pe care o ținea prinsă în talie. Arăta exact ca o borsetă în care se țin banii. Se amuza de câte ori își aducea aminte că în seara cînd s-a dus la apartamentul lui Isabelle Waring a intrat folosind cheia pe care aceasta o ținea pe măsuța din hol.

După mai puțin de patru minute de lucru la încuietoarea apartamentului 4F, era înăuntru, încuind la loc ușa în urma lui. O s-o aștepte aici. Era chiar mai bine. Într-un fel, era sigur că n-o să rămînă în oraș prea multă vreme. Și ce surpriză o să aibă!

Poate că s-a dus să-și facă o radiografie la gleznă, își zise el.

Începu să-și miște degetele; avea mănuși chirurgicale. Fusese neglijent într-un mod care nu-l caracteriza în seara aceea, cînd s-a dus la apartamentul lui Farrell, la New York, și lăsase o amprentă pe ușă. Nu remarcase că degetul arătător al mănușii drepte era rupt. Era o greșeală pe care n-o va mai face a doua oară.

I se spusese să caute în apartamentul lui Farrell pentru a fi sigur că nu făcuse o copie și pentru ea, după jurnalul lui Heather Landi. Se îndreptă spre birou și începu să caute. Exact în momentul ăla sună telefonul. Cu mișcări iuți, ca de pisică, traversă camera și se duse lîngă telefon, bucuros să vadă că robotul era în funcțiune.

Vocea lui Farrell pe casetă era joasă și rezervată. „Ați sunat la 555-1247. Vă rog lăsați un mesaj."

Cel care suna era un bărbat. Vocea îi era presantă și autoritară. „Alice, la telefon George Svenson. Sîntem pe drum. Mama ta tocmai a sunat la numărul de urgență din

New York pentru a ne anunța că ai probleme. Rămîi în casă. Blochează uşa. Nu deschide nimănui pînă nu ajung eu acolo."

Savarano îngheță. Erau pe drum! Dacă nu iese de aici imediat, el va fi cel prins în capcană. În răstimp de secunde era afară din apartament, străbătu coridorul şi o apucă pe scările de incendiu. Ajuns în siguranță în maşină, de-abia se înscrisese în trafic pe Hennepin Avenue cînd maşinile poliției, cu girofarurile aprinse, trecură cu sirenele pe lîngă el.

Fusese cît pe ce să fie prins, ceea ce nu i se întîmplase niciodată pînă acum. Conduse o vreme fără nici o țintă, forțîndu- se să se calmeze, să gîndească limpede.

Unde să se fi dus Farrell? se întrebă el. La vreun prieten? La vreun motel, undeva?

Indiferent unde o fi, nu putea să aibă un avans mai mare de treizeci de minute față de el. Trebuie să încerce să gîndească cum ar fi gîndit ea. Ce ar face el dacă ar fi într-un program de protecție al martorilor şi ar fi depistat?

N-aş mai avea încredere în nici un inspector de poliție, îşi zise Sandy. Nu m-aş mai muta într-un alt oraş ca să stau să mă întreb cît va dura pînă cînd voi fi descoperită din nou.

De obicei, cei care renunță la programul de protecție a martorilor de bunăvoie, o fac pentru că simt lipsa familiei şi a prietenilor. De obicei se întorc acasă.

Farrell nu i-a sunat pe federali de aici cînd şi-a dat seama că i s-a luat urma. Nu, a sunat-o pe mama ei.

Acolo trebuie că se duce, decise el. Este în drum spre aeroport şi spre New York. Sandy era sigur de lucrul ăsta.

O să se ducă şi el acolo.

Femeia trebuie că este speriată. N-o să mai aibă încredere în poliţişti ca să o protejeze. Are încă un apartament la New York. Mama şi sora ei locuiesc în New Jersey. Va fi destul de uşor să o găsească.

Şi alţii i-au scăpat o vreme, dar nimeni n-a scăpat definitiv de el. Pînă la urmă îşi găseşte întotdeauna prada. Vînătoarea este amuzantă, dar momentul uciderii este cel care-ţi dă fiori de plăcere.

Merse mai întîi la agenţia liniilor aeriene *Northwest.* După numărul agenţilor, era evident cea mai solicitată linie din Minneapolis. I se spusese că în momentul de faţă erau anulate toate cursele din cauza zăpezii.

– În cazul ăsta poate că mă pot întîlni cu soţia mea, spuse el. A plecat acum vreo patruzeci de minute. Mama ei a avut un accident la New York şi-mi închipui că o fi luat orice cursă o fi putut. Numele ei este Alice Carroll.

Agentul de la bilete a fost amabil.

– În ultima oră nu a decolat nici o cursă directă pentru aeroporturile din New York, domnule Carroll. Ar putea face o legătură prin Chicago, totuşi. Să verificăm pe computer. Degetele începură să-i alerge pe tastatură. Uite că am găsit. Soţia dumneavoastră a luat cursa 62 spre Chicago, care a plecat la unsprezece şi patruzeci şi opt de minute. De fapt, n-a făcut decît să se îndepărteze

de poartă. Avionul aşteaptă încă pe pistă. Mă tem însă că nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră ca să vă îmbarcaţi în acest avion, dar nu vreţi să vă întîlniţi la Chicago? Este un avion care se pregăteşte chiar acum. Există şansa să nu sosească decît la o diferenţă de cîteva minute unul de altul.

47

Detectivul Ed Sloane şi Priscilla Parker luară loc aşteptîndu-l pe Rick. Camera de oaspeţi de la Harding Manor era excepţional de confortabilă. Fusese o casă particulară donată pentru a fi centru de reabilitare de către un cuplu al cărui unic fiu murise din cauza unei supradoze.

Canapeaua îmbrăcată într-un coton vesel, alb cu albastru, cu fotolii asortate, împreună cu tapetul şi covorul albastru Wedgwood erau pentru Sloane dovada clară că era mobila originală şi că aceia care-şi puteau permite să vină aici pentru a-şi trata viciile trebuie că plăteau o avere. Pe drum de la Greenwich încoace, doamna Parker îi spusese că aproximativ jumătate din pacienţi nu plăteau nimic.

Acum, în aşteptarea lui Rick, ea îi explica nervos:

– Ştiu ce trebuie să gîndeşti despre fiul meu, dar

nu-ți dai seama cîtă bunătate şi ce resurse există în el. Rick mai poate face încă atîtea în viața lui. Ştiu că poate. Tatăl lui l-a învățat să creadă că este deasupra oricărui sentiment de decență. Cînd în liceu avea vreo problemă legată de droguri, îl imploram pe soțul meu să-l lase să se confrunte cu consecințele. În schimb el cumpăra pe toată lumea. Rick ar fi trebuit să se descurce bine în colegiu. Este deştept, dar niciodată nu şi-a dat silința să-şi folosească mintea. Spune-mi, la ce-i trebuia unui puşti de şaptesprezece ani un *Mercedes* decapotabil? Ce copil are nevoie la vîrsta asta de bani fără nici o limită pentru cheltuială? Ce poate să învețe un tînăr despre decență, cînd tatăl lui îşi îmbracă iubita lunii respective în uniformă de fată în casă şi o aduce în propria lui locuință?

Sloane privea şemineul din marmură italienească, admirîndu-i tăietura delicată.

– Am impresia că ați închis ochii la prea multe lucruri şi de prea multă vreme, doamnă Parker. Poate mai mult decît ar fi trebuit.

– N-am prea avut de ales. Dacă aş fi plecat, l-aş fi pierdut definitiv pe Rick. Rămînînd, cred că am reuşit ceva. Faptul că este aici şi că vrea să stea de vorbă cu dumneata este grăitor.

– De ce s-a răzgîndit soțul dumneavoastră în legătură cu Rick? Ştim că acum vreo cinci ani i-a tăiat orice venit în afara celui de salariat al firmei. Ce l-a determinat să ia hotărîrea asta?

– Să vă spună Rick, replică Priscilla Parker. Asta-i

vocea lui. Vine. Domnule Sloane, este în mare pericol, nu-i aşa?

– Nu, dacă este nevinovat, doamnă Parker. Şi nu în cazul în care cooperează... Depinde de el.

Sloane îi repetă aceste cuvinte lui Rick Parker. Înfăţişarea lui îl şocă. În cele aproximativ zece zile de cînd îl văzuse ultima dată, înfăţişarea lui Rick se schimbase în mod dramatic. Faţa i se lungise şi era palid, cu cearcăne mari, negre sub ochi. Nu era deloc uşor să scapi de dependenţa de droguri, îşi spuse pentru sine Sloane, dar credea că această schimbare se datorează nu numai programului de recuperare.

– Bine, ce vrei să ştii, detective? Luase loc lîngă mama lui, pe canapea. Sloane văzu cum ea întinde mîna şi i-o ia pe a lui Rick.

– De ce l-ai trimis pe Curtis Caldwell – şi am să-i spun aşa pentru că este numele pe care l-a folosit – în apartamentul lui Isabelle Waring?

Broboane de sudoare apărură pe fruntea lui Rick în timp ce începu să vorbească.

– La agenţia noastră... Se opri şi privi spre mama lui. Sau ar fi mai bine să spun că la agenţia tatălui meu există practica de a nu arăta nimănui un apartament pînă cînd nu verifici potenţialul cumpărător. Chiar şi în acest caz, poţi să dai peste unii care nu vor altceva decît să privească. Dar cel puţin sînt calificaţi.

– Adică îşi pot permite să cumpere locul pe care i-l arăţi?

Rick Parker dădu din cap.

– Ştii motivul pentru care mă aflu aici. Am deprins obiceiul să mă droghez. De fapt, am deprins un obicei costisitor. Şi pur şi simplu nu mai eram capabil să fac faţă cu banii. Am cumpărat din ce în ce mai mult pe credit. La începutul lui octombrie am primit un telefon de la negustorul meu, cel căruia îi datoram bani, care mi-a spus că ştie pe cineva care vrea să vadă apartamentul. Mi-a spus de asemenea că ştie că s-ar putea ca tipul ăsta să nu corespundă standardelor noastre, dar, dacă îi plac, lucrurile s-ar putea aranja.

– Ai fost ameninţat în cazul în care n-ai accepta? întrebă Sloane.

Parker îş frecă fruntea.

– Ascultă, tot ce pot să-ţi spun este că ştiam ce trebuia să fac. Îmi era clar că nu mi se cerea un serviciu; mi se spunea ce să fac. Aşa că am născocit o poveste. La birou, tocmai vîndusem cîteva apartamente unor avocaţi ai firmei *Keller, Roland and Smythe* transferaţi în Manhattan, aşa că am ales numele Curtis Caldwell şi am spus că este de la această firmă. Nimeni nu s-a îndoit de acest lucru. Asta este tot ce am făcut, izbucni el. Nimic altceva. Mi-am închipuit că trebuie să fie ceva în neregulă cu tipul respectiv, dar n-am avut nici cea mai mică idee că era atît de rău. Cînd Lacey Farrell mi-a spus că tipul respectiv a fost cel care a ucis-o pe Isabelle, mama lui Heather, n-am ştiut ce să fac.

Sloane remarcă imediat modul familiar în care s-a referit Rick la Heather Landi.

– Bine. Acum ia să vedem ce a fost între tine şi Heather Landi?

Sloane observă cum Priscilla Parker îşi strînge uşor fiul de mînă.

– Trebuie să-i spui, Rick, zise ea încurajator.

Parker îl privi direct pe Ed Sloane. Nefericirea din ochii lui i se părụ sinceră detectivului.

– Am cunoscut-o pe Heather acum aproape cinci ani, cînd a venit la biroul nostru căutînd un apartament în Cartierul de Vest. Am început să-i fac curte. Era... era frumoasă, era plină de viață, era veselă.

– Ştiai că Jimmy Landi era tatăl ei? îl întrebă Sloane întrerupîndu-l.

– Da, şi lucrul ăsta mă făcea să-mi placă şi mai mult situația. Jimmy îmi interzisese să mai intru în localul lui, într-o seară, pentrụ că eram beat. Asta mă înfuriase. Nu eram obişnuit să mi se refuze ceva. Aşa încît, atunci cînd Heather a vrut să anuleze contractul pentru un apartament pe Strada 77 în West Side mi-am zis că am şi eu acum prilejul să mă distrez, cel puțin indirect, pe seama lui Jimmy Landi.

– Semnase un contract?

– Unul ferm. Apoi a venit la mine cuprinsă de panică. Descoperise că tatăl ei îi cumpărase deja un apartament pe Strada 70 în East Side. M-a implorat cu lacrimi în ochi să anulez contractul.

– Ce s-a întîmplat?

Rick făcu o pauză şi-şi coborî privirea, studiindu-şi mîinile.

– I-am spus că-l anulez dacă se culcă cu mine.

„Ticălosule! zise Sloane în gînd. Nu era decît un copil, de-abia venise la New York, iar tu i-ai făcut asta!"

– Înțelegi, zise Rick Parker şi acum părea că vorbeşte pentru el, n-aveam destulă minte încît să-mi dau seama ce simțeam cu adevărat pentru Heather. Nu trebuia decît să mişc un deget şi fetele veneau alergînd la mine. Heather îmi ignorase încercările de a o seduce. Aşa că, în înțelegerea pe care am făcut-o în legătură cu contractul, vedeam şansa de a obține ce doream şi chiar de a face scor egal cu tatăl ei. Dar în seara în care a venit la mine acasă, era evident, atît de îngrozită, încît am hotărît să renunț. Era într-adevăr o dulceață, genul de care aş fi putut să mă îndrăgostesc. De fapt, poate că mă îndrăgostisem chiar. Ştiu că dintr-o dată m-am simțit foarte stînjenit pentru faptul că o pusesem să vină la mine. Am tachinat-o puțin şi a început să plîngă. Atunci i-am spus să plece ca să mai crească puțin, pentru că eu eram prea bătrîn să mă încurc cu puştoaice. Presupun că am reuşit să o umilesc destul, încît să o fac să fie speriată pentru totdeauna de mine. Am încercat să o sun, să o mai văd după aceea, dar n-a acceptat nicicum.

Rick se ridică şi se îndreptă spre şemineu, ca şi cum avea nevoie de căldura flăcărilor care ardeau în el.

– În noaptea aceea, după ce a fost la mine acasă, am plecat şi m-am îmbătat. Cînd am ieşit dintr-un bar de pe Strada 10, din Village, am fost brusc ridicat pe sus şi urcat într-o maşină. Doi tipi m-au aranjat pe cinste. Mi-au spus că dacă nu rup contractul ăla şi nu o las în

pace pe Heather, n-am să mai apuc următoarea mea zi de naştere. Am avut trei coaste rupte.

– Ai rupt contractul?

– O, da, domnule Sloane, l-am rupt, dar nu înainte ca tatăl meu să afle ceva şi să mă oblige să-i spun tot ce s-a întîmplat. Biroul nostru principal îi vînduse apartamentul lui Jimmy Landi, pentru Heather, dar tranzacţia asta era un fleac în comparaţie cu alta pe care am descoperit-o că era în derulare. În vremea aceea tatăl meu intermedia vînzarea către el a proprietăţii din Atlantic City. Dacă Landi afla ce-i făcusem lui Heather, asta l-ar fi putut costa pe tata milioane. Atunci mi-a spus să muşamalizez totul sau să plec. Nu uita, pentru tata, dacă este vorba de o afacere, nu contează că sînt fiul lui! Dacă-i stau în cale, sînt pedepsit.

– Avem un martor care susţine că Heather a ieşit în fugă din cabana din Stowe în după-amiaza de dinainte să moară pentru că te-a văzut pe tine acolo, îi spuse Sloane.

– N-am văzut-o nici o clipă în ziua aia, spuse Rick dînd din cap. Şi părea sincer. De puţine dăţi cînd am dat întîmplător peste ea, este drept, aşa a reacţionat întotdeauna: nu ştia cum să se îndepărteze mai repede de mine. Din nefericire, nimic n-ar fi schimbat situaţia.

– Heather a povestit totul evident cuiva în care avea încredere şi care a ordonat să fii aranjat. Să fi fost tatăl ei?

– Niciodată! Rick aproape că rîdea. Să-i spună lui că a semnat contractul ăla? Glumeşti! N-ar fi îndrăznit.

– Atunci cui?

Rick Parker făcu un schimb de priviri cu mama sa.

– Totul este în ordine, Rick, îi spuse ea bătîndu-l pe dosul mîinii.

– Tatăl meu era un obişnuit al localului lui Landi de aproape treizeci de ani, spuse Rick. Întotdeauna era aferat cînd era vorba de Heather. Cred că tata a fost cel care a aruncat brutele alea asupra mea.

48

Cînd, în sfîrşit, avionul decolă la ora trei p.m., Lancey nu se alătură uralelor şi aplauzelor spontane ale celorlalţi pasageri. Se lăsă în schimb pe spate şi închise ochii, simţind că groaza care parcă o strîgea de gît cedează. Şedea pe scaunul din mijloc, între un bătrîn care dormise, şi sforăise aproape tot timpul, şi un tînăr fără astîmpăr care îşi petrecuse vremea lucrînd la laptop, iar de cîteva ori încercase să încropească o conversaţie cu ea.

Timp de trei ore fusese îngrozită că zborul o să se anuleze, că avionul se va întoarce la poarta aeroportului, unde îl va găsi pe Curtis Caldwell aşteptînd-o.

În sfîrşit, erau în aer. Timp de o oră – cel puţin pînă cînd ajungeau la Chicago – era în siguranţă.

Era îmbrăcată în costumul de gimnastică şi adidaşii pe care le purtase dimineaţă, la clubul Edina. Slăbise adidasul din piciorul drept cît putuse, dar nu şi-l scosese de frică că nu-l va mai putea pune înapoi. Glezna avea acum de două ori volumul normal, iar pulsaţiile dureroase îi ajungeau pînă aproape de genunchi.

„N-o lua în seamă, îşi zise în sinea ei. Nu poţi lăsa să te oprească aşa ceva. Eşti norocoasă că eşti vie ca să simţi durerea. Trebuie să faci un plan."

La Chicago, va lua primul zbor spre New York. „Dar ce să fac cînd am să ajung acolo? Categoric nu trebuie să merg la mine acasă. Şi nici la mama sau Kid – n-aş face decît să le pun şi pe ele în pericol.

Atunci unde?"

Zborul pînă la Chicago îl plătise cu cartea de credit pe numele lui Alice Carroll. Acum trebuia să plătească drumul pînă la New York. Cartea de credit avea o limită de trei mii de dolari şi s-ar putea să nu-i mai rămînă bani suficienţi pentru o cameră la hotel în Manhattan. În plus, era sigură că în momentul cînd cei de la biroul procurorului general îşi vor da seama că a dispărut, vor lua urma acestei cărţi de credit. Dacă ia o cameră la hotel, pînă a doua zi la prînz, agenţii lui Gary Baldwin vor fi acolo. Şi din nou va fi prinsă în capcană. Poate să o reţină ca martor principal.

Nu, trebuie să găsească un loc unde să stea, undeva unde să nu pună pe nimeni în pericol şi unde să nu se gîndească nimeni să o caute.

Lacey începu să cîntărească opţiunile pe care le

avea. Îl putea suna pe Gary Baldwin şi să fie de acord să se întoarcă înapoi în programul de protecţie a martorilor. Să stea iar într- un loc sigur cîteva săptămîni înainte de a se muta într-un alt oraş necunoscut, unde o să apară ca o entitate nou creată.

„Nici vorbă, îşi zise ea. Mai bine mor!"

Lacey se întoarse din nou cu gîndul la lanţul de circumstanţe care au adus-o în situaţia asta. Dacă n-ar fi primit niciodată telefonul ăla de la Isabelle Waring, care i-a încredinţat apartamentul lui Heather Landi! Dacă ar fi ridicat telefonul şi ar fi vorbit cu ea cînd a sunat-o în seara de dinainte de a fi ucisă!

„Dacă aş fi vorbit cu Isabelle în seara aceea, poate că mi-ar fi dat un nume, se gîndi ea. Poate mi-ar fi spus ce a descoperit în jurnalul lui Heather. Man (bărbatul)... ăsta a fost ultimul ei cuvînt. Ce bărbat? Dar mă apropii tot mai mult de cel care se află în spatele poveştii ăsteia. Asta este clar. Unul din două lucruri s-a întîmplat. Fie mama m-a deconspirat cumva, fie cineva din interiorul poliţiei dă informaţii despre mine. S-ar putea ca Svenson să fi fost nevoit să obţină o aprobare de la New York ca să-mi dea încă o mie cinci sute de dolari pentru înscrierea la clubul Edina. Dacă a fost vreo scurgere la biroul procurorului general, iar această informaţie a fost folosită? Acest scenariu pare totuşi puţin probabil. Există mulţi oameni plasaţi în acest program; categoric, cei care se ocupă de aşa ceva sînt selectaţi cu mare grijă şi supravegheaţi îndeaproape."

Cum rămîne cu mama ei? Mama cinase cu o seară

în urmă la restaurantul lui Alex Carbine, se gîndi Lacey. Îmi place mult Alex. S-a purtat cu totul deosebit în noaptea în care fusese rănită Bonnie. Dar ce ştim noi cu adevărat despre el? Prima dată cînd l-am întîlnit, la masă, acasă la Jay şi Kit, ne-a spus că a cunoscut-o pe Heather. S-ar fi putut ca şi Jay să o fi cunoscut pe Heather, îi şopti o voce. El a negat. Dar cînd a fost menționat numele ei, Jay a fost tulburat şi a încercat să schimbe subiectul.

„Nici prin gînd să nu-ți treacă faptul că soțul lui Kit ar fi implicat în toată treaba asta, îşi zise ea. Jay are defectele lui, dar este un om foarte bun, pe care poți conta."

Şi Jimmy Landi? Nu, nu poate fi el. Îi văzuse durerea din privire cînd luase jurnalul lui Heather din mîna ei.

„Polițiştii? Jurnalul scris de mîna lui Heather a dispărut după ce eu l-am predat lor. Acum Jimmy Landi vrea să ştie dacă erau însemnări făcute pe hîrtie neliniată la sfîrşitul jurnalului. Îmi amintesc de cele trei pagini. Aveau pete de sînge pe ele. Dacă paginile dispăruseră în timp ce copia se afla în custodia poliției, atunci trebuie că era ceva foarte important în ele.

Copia ei era în sacul pe care-l împinsese sub scaunul din față. Lacey era tentată să o scoată, dar se hotărî să aştepte pînă cînd va putea să studieze paginile neliniate fără să fie deranjată. Tipul din dreapta ei, cel cu computerul, părea genul care ar putea să le şi comenteze şi n-avea nici o intenție să vorbească cu cineva despre asta. Nici măcar cu cineva absolut străin. Mai

ales nu cu cineva absolut străin!

– Începem să coborîm...

Chicago, îşi zise ea. Apoi New York. Acasă!

După ce-şi termină recitalul în legătură cu prinderea centurilor de siguranţă şi aducerea scaunelor în poziţie verticală, însoţitoarea de bord adăugă:

– *Northwest* îşi cere scuze pentru întîrzierea datorată vremii. Poate sînteţi interesaţi să aflaţi că vizibilitatea s-a redus imediat după ce am decolat noi. Am fost ultimul avion care a părăsit aeroportul pînă acum cîteva minute, cînd au fost reluate zborurile.

„Atunci înseamnă că am un avans de cel puţin o oră înaintea oricui m-o urmări", îşi zise în sinea ei Lancey.

Bruma de linişte pe care i-o putea oferi un asemenea gînd îi fu imediat spulberată de o altă posibilitate. Dacă cineva a urmărit-o şi s-a gîndit că ea vrea să ajungă la New York, n-ar fi fost mai deştept din partea lui să ia o cursă directă şi să o aştepte acolo?

49

Nu era nerv în trupul lui care să nu-i strige lui Tom să n-o lase pe Alice singură. Străbătu cinci mile în direcţia apartamentului său din St. Paul, după care făcu o întoarcere în scurt şi porni înapoi. O să-i spună clar că nu

are nici o intenție să o stinghereascâ cît vorbeşte cu mama ei şi cu ceilalți membri ai familiei or mai fi implicați în această ruptură. Cu siguranță, îşi zise el, nu va avea nici o obiecție să o aştepte în holul clădirii ei, sau chiar în maşina lui, pînă cînd va fi gata să-l primească să urce. „Evident, are probleme, iar eu vreau să fiu alături de ea", se gîndi Tom Lynch.

Odată luată hotărîrea de a se întoarce, deveni foarte nerăbdător cu şoferii deosebit de prudenți care, din cauza zăpezii visçolite, se mişcau în ritm de melc.

Primul indiciu că existau probleme, îl constituiră maşinile de poliție parcate în fața clădirii lui Alice, cu girofarurile aprinse. Un polițist dirija traficul, îndemnîndu-i cu autoritate pe cei curioşi să țină drumul înainte.

Ceva îi spunea lui Tom că prezența poliției are legătură cu Alice. Reuşi să găsească un loc de parcare la distanță de un bloc şi o luă la fugă înapoi. Un polițist îl opri la intrarea în clădire.

– Vreau să urc, spuse el. Prietena mea locuieşte aici şi vreau să văd dacă totul este în regulă.

– Cine este prietena dumitale?

– Alice Carroll, de la apartamentul 4F.

Schimbarea care interveni în atitudinea polițistului îi confirmă bănuiala că se întîmplase ceva cu Alice.

– Veniți cu mine. Vă conduc sus, îi spuse polițistul.

În lift, Tom făcu un efort supraomenesc să pună întrebarea de care se temea îngrozitor:

– Ea este bine?

– De ce nu aşteptați să vorbiți cu tipul care se ocupă

de treaba asta, domnule?

Uşa apartamentului lui Alice era deschisă. Înăuntru văzu trei poliţişti în uniformă care primeau instrucţiuni de la un bărbat mai în vîrstă pe care-l recunoscu ca fiind cel care o adusese deunăzi acasă pe Alice.

Tom îi întrerupse:

– Ce s-a întîmplat cu Alice? Unde este? întrebă el.

Îşi dădu seama din surprinderea de pe faţa omului că îl recunoscuse, dar nu era timp de pierdut cu politeţuri.

– De unde o cunoaşteţi pe Alice, domnule Lynch? îl întrebă George Svenson.

– Ascultă! spuse Tom. N-am de gînd să răspund întrebărilor dumitale pînă nu capăt eu răspunsuri la ale mele. Unde este Alice? De ce eşti dumneata aici? Cine eşti?

Svenson răspunse succint:

– Sînt inspector federal adjunct. Nu ştim unde este domnişoara Carroll. Ştim că a primit ameninţări.

– Atunci tipul care a fost ieri la sala de gimnastică pretinzînd că este tatăl ei era un impostor, zise aprins Tom. M-am gîndit eu, dar cînd i-am spus lui Alice despre el n-a zis altceva decît că trebuie să-i dea telefon mamei ei.

– Ce tip? întrebă Svenson. Spune-mi tot ce ştii despre el, domnule Lynch. Asta i-ar putea salva viaţa lui Alice Carroll.

Cînd Tom ajunse în sfîrşit acasă, era trecut de patru şi jumătate. Beculeţul robotului său arăta că primise

patru mesaje. Aşa cum se aştepta, nici unul nu era de la Alice.

Fără să se obosească să-şi scoată jacheta, se aşează la masa de lîngă telefon, cu capul în mîini. Tot ce-i spusese Svenson era că domnişoara Carroll primise ameninţări la telefon şi contactase biroul său. După cît se pare, dimineaţa se speriase foarte tare şi acesta era motivul pentru care se aflau ei acolo.

– Poate că s-a dus să viziteze vreun prieten, îi spusese Svenson cu o voce neconvingătoare.

Sau poate că a fost răpită, se gîndi Tom. Şi un copil îşi putea da seama că evitau să-i spună ce se petrece de fapt. Poliţia încerca să o găsească pe Ruth Wilcox de la Centrul de gimnastică *Twin Cities,* dar era liberă în weekend. Au spus că sperau să obţină o descriere mai completă a bărbatului care a pretins că este tatăl lui Alice.

Tom i-a spus lui Svenson că Alice i-a promis că-l va suna.

– Dacă luaţi legătura cu ea, spuneţi-i să mă caute – imediat! ordonase ferm Svenson.

În mintea lui, Tom o văzu pe Alice, liniştită şi drăguţă, stînd la fereastră acasă la bancherul din Wayazata numai cu o săptămînă în urmă. „De ce n-ai avut încredere în mine? răcni el la imagine. Nu ştiai cum să scapi mai repede de mine azi-dimineaţă."

Un singur indiciu îi împărtăşiseră cei de la poliţie. O vecină le spusese că o văzuse pe Alice urcîndu-se în maşina ei în jur de ora unsprezece. Eu plecasem la

unsprezece fără un sfert, îşi zise Tom. Dacă vecina are dreptate, atunci a plecat la numai zece minute după mine.

Unde s-o fi dus? se întrebă el.

Cine era ea de fapt? Rămase cu privirea aţintită asupra discului telefonului. „Sună-mă, Alice!" zise el jumătate imperativ, jumătate rugător. Dar orele treceau, începu să se lumineze de ziuă, zăpada continua să cadă, iar telefonul tot nu suna.

50

Lacey ajunse la Chicago la patru şi jumătate. De aici luă un avion la cinci şi un sfert spre Boston. Folosi din nou cartea de credit, dar pentru cursa de Boston – New York avea de gînd să plătească cu bani gheaţă. Cursa respectivă ateriză la Marine Terminal, la o distanţă de un kilometru de terminalele principale ale aeroportului *La Guardia*. Era sigură că indiferent cine o fi urmărit-o la New York n-o putea căuta acolo şi, întrucît nu folosise cartea de credit pentru cursa de la Boston, oamenii lui Boldwin ar putea să creadă că a rămas acolo.

Înainte să se îmbarce la Chicago, cumpără *New York Times*. Aproape jumătate din cît a durat drumul parcurse cu privirea materialele din prima secţiune a

ziarului. Dîndu-şi seama că nimic din ceea ce citeşte nu-i poate absorbi atenţia, începu să plieze celelalte secţiuni ale ziarului. Dintr-o dată scoase o exclamaţie.

Din pagina întîi a secţiunii B o privea faţa lui Black. Citi şi reciti materialul încercînd să înţeleagă ceva. Era o ultimă relatare referitoare la o poveste anterioară legată de Rick. Văzut ultima dată miercuri după-amiază, cînd condusese un potenţial cumpărător să viziteze apartamentul defunctei Isabelle Waring, Richard J. Parker Jr. era unul dintre suspecţi în moartea lui Isabelle, fapt confirmat de poliţie.

Oare se ascunde? se întrebă Lacey. O fi mort? Informaţia pe care i-o dăduse marţi seara lui Gary Baldwin o fi avut vreun rol în toată treaba asta? Îşi aminti că atunci cînd i-a spus că Rick a fost la Stowe cu cîteva ore înainte de moartea lui Heather Landi, Baldwin nu a avut nici o reacţie. Iar acum poliţia afirmă că Rick Parker este suspect în uciderea lui Isabelle. Trebuie să fie o legătură, decise ea.

Numai cînd avionul aterizează la Boston, lui Lacey îi veni în sfîrşit în minte singurul loc unde ar putea sta la New York şi unde nimeni nu s-ar gîndi vreodată să o caute.

Cînd coborî pe aeroportul *Logan* era ora opt şi cinci minute, ora locală. Rugîndu-se în sinea ei să fie acasă, Lacey îi telefonă lui Tim Powers, administratorul clădirii în care se afla apartamentul lui Isabelle Waring.

Cu patru ani în urmă, odată cînd părăsise clădirea de la numărul 3 de pe East Seventieth după ce arătase un apartament unui potenţial cumpărător, Lacey împiedi-

case ceea ce ar fi fost cu siguranță un accident teribil, accident pentru care ar fi fost făcut vinovat Tim Powers. Totul se întîmplase foarte rapid. Un copil scăpase din mîna bonei lui şi ieşise direct în stradă pentru că Tim lăsase uşa clădirii deschisă cînd reparase ceva la ea. Intervenția rapidă a lui Lacey a salvat copilul care ar fi putut fi lovit de un camion ce tocmai trecea pe acolo.

Tremurînd tot din cauza a ceea ce s-ar fi putut întîmpla, Tim îi spuse:

– Lacey, ar fi fost vina mea. Dacă ai nevoie vreodată de ceva – orice – poți să contezi pe mine.

„Acum am nevoie, Tim", îşi zise ea aşteptînd să-i răspundă.

Tim fu uluit cînd o auzi.

– Lacey Farrell, spuse el, am crezut că ai dispărut de pe suprafața pămîntului.

– Tim, am nevoie de ajutor. Mi-ai promis cîndva...

– Orice, Lacey, o întrerupse.

– Am nevoie de un loc unde să stau, îi spuse cu vocea ca o şoaptă şi, deşi era singură, privea temătoare în jur, de frică să nu fie auzită de cineva. Tim, continuă repede, sînt urmărită. Cred că este tipul care a ucis-o pe Isabelle Waring. Nu vreau să te pun şi pe tine în pericol, dar nu mă pot duce nici la mine acasă, nici la ai mei. El n-o să mă caute niciodată în clădirea ta. Vreau să stau, cel puțin în noaptea asta, în apartamentul lui Isabelle Waring. Şi, te rog, Tim – asta este foarte important – nu spune nimănui despre asta. Ca şi cum n-am fi vorbit niciodată.

51

Era clar că ziua nu luase sfîrşit pentru detectivul Ed Sloane. După ce-l părăsi pe Rick Parker la centrul de recuperare de la Hartford, se întoarse cu Priscilla Parker la reşedinţa ei din Greenwich, de unde-şi luă maşina.

În drum spre Manhattan, sună la circă. Nick Mars era acolo.

– Te caută Baldwin, practic din cinci în cinci minute, îi spuse Nick. Vrea să te vadă la ASAP. N-a putut să te prindă pe telefonul din maşină.

– Nu, replică Sloane, Sînt sigur că n-a putut. Se întrebă ce ar fi zis dacă ar fi ştiut că s-a plimbat în limuzină cu şofer! Ce vrea acum?

– Parcă s-a dezlănţuit tot iadul, îi spuse Mars. Lacey Farrell era cît pe ci să fie prinsă la Minneapolis, unde o plasaseră federalii. A dispărut, iar Baldwin crede că se îndreaptă spre New York. Vrea să se coordoneze cu noi pentru a o găsi înainte de a fi depistată şi doborîtă de cel care o urmăreşte. Vrea să o reţină ca martor important. Apoi adăugă: Cum te-ai descurcat, Ed? Ai avut noroc să-l găseşti pe Parker?

– L-am găsit. Sună-l pe Baldwin şi aranjează o

întîlnire. Te găsesc la biroul lui. Aş putea să ajung acolo pînă la şapte.

– Mai bine vino încoace. Este în oraş şi o să vină aici, la circumscripție.

Cînd detectivul Ed Sloane ajunse la circa nouăsprezece se opri la biroul său şi-şi scosese jacheta. Apoi, împreună cu Nick Mars, se duse să-l vadă pe procurorul Gary Baldwin, care aştepta în camera pentru interogatorii.

Baldwin era încă furios că Lacey Farrell dispăruse, dar lăsă de-o parte mînia ca să-l felicite pe Sloane pentru să-l găsise pe Rick Parker.

– Ce ți-a spus? îl întrebă el.

Aruncîndu-şi privirea doar o dată sau de două ori asupra însemnărilor făcute, Sloane îi prezentă un raport complet.

– Îl crezi? îl întrebă Baldwin.

– Păi da, cred că spune adevărul. Îl cunosc pe tipul care-i vinde droguri lui Parker. El a fost cel care i-a spus lui Parker să facă aranjamentul care l-a dus pe Savarano în apartamentul lui Isabelle Waring, dar nu el a plănuit de fapt totul. El n-a fost decît un mesager. cineva i-a transmis ce să facă.

– Ceea ce înseamnă că n-o să ajungem la boşi prin intermediul lui Parker, spuse Baldwin.

– Exact. Parker este un ticălos, dar nu un criminal.

– Crezi că tatăl lui a fost cel care l-a aranjat cînd a încercat să profite de Heather Landi?

– Cred că este posibil, zise Sloane. Dacă Heather Landi s-a dus la Parker Sr. să se plîngă de Rick este chiar probabil. Pe de altă parte, lucrul ăsta nu pare plauzibil pentru că nu sînt sigur că ea ar fi avut încredere în Parker. Cred că s-ar fi temut că el ar fi putut să-i spună ceva tatălui său.

– E-n regulă. Îl săltăm pe furnizorul lui Rick Parker şi vedem ce putem să scoatem de la el, dar cred că ai dreptate. Este foarte posibil ca el să nu fie decît o verigă, nu un jucător. Şi să ne asigurăm că Rick Parker n-o să pună piciorul în afara centrului ăluia de recuperare fără unul dintre noi lîngă el. Şi acum să trecem la Lacey Farrell.

Sloane se întinse după o ţigară, apoi se încruntă.

– Sînt în jachetă. Nick, nu vrei să te duci tu?

– Sigur, Ed.

Lui Mars nu-i trebui mai mult de un minut. Aruncă un pachet de ţigări pe jumătate gol şi o scrumieră afumată pe masă, în faţa lui Sloane.

– Te-ai gîndit vreodată să te laşi de fumat? îl întrebă Baldwin privind cu dezgust atît ţigările, cît şi scrumiera.

– De multe ori. Care sînt ultimele noutăţi în legătură cu Farrell?

Îndată ce Baldwin deschise gura, pentru Sloane fu evident că era furios pe Lacey.

– Mama ei a recunoscut că ştia că Farrell este în Minneapolis, dar jură că n-a spus nimănui. Deşi eu nu cred nici o clipă lucrul ăsta.

– Poate că a transpirat ceva pe undeva, sugeră Sloane.

– De la biroul meu sau de la acela al inspectorilor federali nu a transpirat nimic, zise Baldwin cu voce de gheață. Noi păstrăm securitatea. Spre deosebire de circa asta, adăugă el.

– Care este planul dumneavoastră, domnule? Îi dădea un sentiment de satisfacție faptul că știa că Baldwin nu era sigur dacă apelativul „domnule" însemna sarcasm sau era un semn de respect.

– Am depistat cartea de credit pe care i-am dat-o lui Farrell. Știm că a folosit-o pentru a-și plăti zborul la Chicago, apoi pînă la Boston. Trebuie să fie în drum spre New York.

– Am pus sub urmărire telefonul din apartamentul ei; nu că aș crede că ar fi atît de proastă încît să se ducă acolo, continuă Baldwin. Am pus și clădirea sub supraveghere. La fel am procedat cu telefonul mamei ei, al surorii ei, iar luni o să ascultăm și telefonul de la serviciu al cumnatului ei. Am pus cîte o coadă fiecărui membru al familiei în caz că încearcă să se întîlnească cu ea undeva. Baldwin făcu o pauză și-l privi apreciativ pe Sloane. Și mi-a trecut mie prin cap că s-ar putea ca această Lacey Farrell să încerce să ia legătura direct cu tine, zise el. Ce crezi?

– Mă îndoiesc foarte tare de lucrul ăsta. Eu n-aș trata-o chiar cu mănuși de catifea.

– Nici nu merită, spuse sec Baldwin. A tăinuit dovada

într- un caz de crimă. A părăsit locul unde o stabilisem cînd noi îi acordam protecție. Iar acum se pune singură într-o situație extrem de riscantă. Am investit o groază de timp şi de bani ca să o menținem pe domnişoara Farrell în viață şi n-am prea primit altceva în schimb decît plîngeri şi lipsă de cooperare din partea ei. Dacă nu este prea înțeleaptă, ai zice că ar trebui să fie cel puțin recunoscătoare!

– Sînt sigur că va fi pe veci recunoscătoare, zise Sloane ridicîndu-se. Şi sînt de asemenea sigur că, şi dacă n-ați fi irosit atîta timp şi atîția bani, probabil că ea tot ar fi vrut să rămînă în viață.

52

Aşa cum conveniseră, Lacey îl sună pe Tim Powers de la Marine Terminal.

– Iau un taxi, îi spuse ea. Traficul nu poate fi aglomerat la ora asta, aşa încît ar trebui să ajung acolo în douăzeci de minute, cel mult într-o jumătate de oră. Fii foarte atent, te rog, Tim. Este deosebit de important ca nimeni altcineva să nu mă vadă intrînd.

– Am să-i dau portarului o pauză pentru cafea, promise Tim, şi am să am cheia pregătită ca să ți-o dau.

Este atît de bine să fii înapoi în New York, se gîndi Lacey în timp ce maşina traversa Triborough Bridge în Manhattan. Înainte de aterizarea avionului, îşi lipise faţa de geam, îmbătîndu-se de priveliştea zgîrie-norilor New York-ului, dîndu-şi seama cît de mult îi lipsise oraşul.

„Ce bine ar fi fost dacă aş fi putut să mă duc la mine acasă, îşi zise ea. Aş fi făcut un Jacuzzi, aş fi comandat ceva de mîncare şi aş fi vorbit cu mama şi Kit la telefon. Şi cu Tom."

Oare ce o gîndi Tom? se întrebă ea.

Aşa cum sperase, traficul era lejer şi mergeau destul de repede. „Dă Doamne ca Tim să fie acolo! gîndi ea. Nu vreau să mă vadă Patrick." Apoi îşi dădu seama că, după toate probabilităţile, Patrick nu avea cum să fie acolo. Cînd îl văzuse ultima dată, intenţionase să se retragă la pensie la întîi ianuarie.

Cînd opriră pe Strada 70, Tim Powers era afară, aşteptînd-o. Îi deschise portiera şi o întîmpină cu un zîmbet şi un plăcut „Bună seara, domnişoară", dar nu arătă nici un semn că ar cunoaşte-o. Lacey plăti şoferul şi coborî, mulţumită că, în sfîrşit, se va aduna şi ea de pe drumuri. Era şi timpul, pentru că nu mai putea ignora glezna dureroasă.

Tim îi deschise uşa holului şi-i strecură cheia apartamentului lui Isabelle Waring. O conduse la lift şi, folosindu-şi cheia, îl programă direct pentru etajul zece.

– L-am aranjat ca să te duci direct, îi spuse. În felul ăsta nu există riscul să te întîlneşti cu cineva care

te cunoaşte.

– Ceea ce categoric n-aş vrea. Tim, n-am cuvinte să-ţi spun cît de mult...

– Lacey, o întrerupse el, du-te repede sus şi încuie imediat uşa. Ai mîncare în frigider.

Prima impresie fu aceea că apartamentul a fost menţinut într-o ordine desăvîrşită. Apoi Lacey îşi îndreptă privirea spre debaraua din vestibul, unde se ascunsese în noaptea în care murise Isabelle. Avu senzaţia că dacă deschide uşa, o să-şi vadă geanta încă acolo, cu foile jurnalului pătate de sînge înghesuite în ea.

Încuie uşa de două ori, apoi îşi aminti că Curtis Caldwell furase cheia lui Isabelle de pe măsuţa din vestibul. Fusese oare schimbată încuietoarea? se întrebă ea. Puse imediat şi lanţul de siguranţă, deşi ştia cît de ineficient este dacă cineva ţine cu tot dinadinsul să intre.

Tim trăsese bine toate draperiile şi aprinsese lumina pentru ea, ceea ce putea fi o greşeală, îşi zise, dacă draperiile nu sînt ţinute în mod obişnuit închise. Cineva care ar supraveghea apartamentul, fie de pe Fifth Avenue, fie de pe Strada 70, şi-ar da seama că este cineva înăuntru.

Pe de altă parte, dacă draperiile erau în mod obişnuit trase, dacă le-ar da deoparte, ar fi un semnal. Oh, Dumnezeule, îşi zise ea nicicum nu poţi fi în siguranţă!

Fotografiile înrămate ale lui Heather care se aflau pe mobila din sufragerie erau încă acolo. De fapt, aproape

totul părea să fie încă la fel cum lăsase Isabelle. Lacey simți să o trece un fior. Aproape că se aştepta să o vadă pe Isabelle coborînd scările.

Îşi dădu seama că nu-şi scosese încă jacheta. Jacheta şi treningul pe care le purta erau atît de departe de felul în care venise ea îmbrăcată aici, încît simți şi mai puternic sentimentul de dislocare.

Tremura din nou în timp ce începu să-şi dezbrace jacheta. Se simți dintr-o dată ca un intrus.

Mai devreme sau mai tîrziu va fi nevoită să urce şi să se uite în dormitor. Nu voia să o facă, dar ştia că trebuie, doar pentru a scăpa de senzația că trupul lui Isabelle mai este încă acolo.

În bibliotecă era o canapea de piele care fusese transformată în pat, iar lîngă bibliotecă era camera de toaletă. Acestea erau camerele pe care le va folosi ea. Nici vorbă că ar fi putut dormi în patul în care fusese împuşcată Isabelle.

Tim spusese ceva despre nişte mîncare în frigider. Cînd îşi agăță jacheta în debaraua din vestibul, îşi aminti cum şedea ascunsă acolo, urmărindu-l pe Curtis Caldwell trecînd pe lîngă ea.

„Mănîncă imediat ceva, îşi zise. Ți-e foame şi iritarea datorată acestui fapt nu face decît ca lucrurile să arate şi mai rău."

Tim făcuse o treabă bună lăsîndu-i o adevărată masă pregătită în frigider – pui la rotisor, salată, chifle, brînză şi nişte fructe. Pe un raft era un borcan pe jumătate plin

cu ness. Acelaşi borcan din care băuse cafea împreună cu Isabelle.

– Du-te sus, zise cu glas tare. Scapă de asta! Se îndreptă poticnindu-se spre scară şi urcă ţinîndu-se de balustradă. Traversă camera de zi şi privi în dormitor. Şi aici draperiile erau bine trase, iar camera era întunecată. Aprinse lumina.

Locul era exact la fel ca ultima dată cînd fusese aici cu Curtis Caldwell. Şi-l reprezenta încă, privind în jur, cu o expresie gînditoare. Ea aştepta în tăcere, crezînd că el chibzuieşte dacă să facă sau nu o ofertă pentru apartament.

Cînd de fapt nu făcea altceva decît să se asigure că Isabelle Waring nu avea cum să-i scape, îşi dădu ea seama.

Unde o fi Caldwell acum? se întrebă dintr-o dată, cuprinzînd-o un sentiment de panică şi resemnare. O fi urmărit-o pînă la New York?

Lacey privi spre pat şi-şi reprezentă mîinile pline de sînge ale lui Isabelle încercînd să tragă foile jurnalului de sub pernă. Aproape că-i răsuna în urechi ecoul rugăminţii ei în timp ce-şi dădea sufletul:

Lacey... dă jurnalul... lui Heather... tatălui ei... Numai lui... Jură...

Îşi aminti clar sunetele pe care le scotea încercînd să respire şi înecîndu-se după fiecare cuvînt rostit care-i provoca dureri.

Citeşte-l şi tu... arată-i unde... Apoi Isabelle făcuse

un ultim efort să respire şi să vorbească. A murit cînd a expirat, şoptind – man...

Lacey se întoarse şi traversă şchiopătînd camera de zi, după care coborî. „Mîncă ceva, fă un duş şi culcă-te, îşi zise ea. Învinge-ţi nervozitatea. Îţi place sau nu, trebuie să stai aici. Nu ai unde să te duci în altă parte."

Patruzeci de minute mai tîrziu, şedea înfăşurată în pături pe canapeaua din bibliotecă. Copia jurnalului lui Heather era pe birou, foile neliniate fiind aranjate una lîngă alta.

Ce să fie în paginile astea? se întrebă ea. Cît era de obosită, ştia că n-o să adoarmă prea curînd. Aprinse lumina şi luă cele trei foi de pe birou. Fuseseră cel mai greu de citit, din cauza petelor de sînge de pe original.

Un gînd îi trecu prin minte. Să fie fost oare posibil ca Isabelle să facă un efort special să atingă anume aceste pagini în ultimele clipe ale vieţii ei?

Începu să le citească încă o dată, căutînd vreun indiciu care să-i spună, de ce erau atît de importante, încît cineva să fure singurele exemplare existente. Nu se îndoia că acestea erau paginile pentru care Caldwell a considerat că trebuie să facă o crimă, dar de ce? Care era secretul ascuns în ele?

Într-una din aceste pagini, Heather scria despre faptul că se află într-o situaţie dificilă, prinsă între Scylla şi Charybda, neştiind ce să facă.

Ultimele însemnări care păreau optimiste şi vesele erau cele din susul primei pagini neliniate, unde Heather

scrisese că urmează să ia prînzul cu domnul, ori Max, ori Mac Hufner, era imposibil de descifrat exact. Şi adăugase: „Trebuie să fie vesel. Spune că el a îmbătrînit şi că eu m-am maturizat".

Pare ca şi cum urma să se întîlnească cu un prieten vechi, se gîndi Lacey. Se întrebă dacă poliţia o fi stat de vorbă cu el ca să vadă dacă Heather a lăsat să-i scape ceva cînd s-au întîlnit? Sau s-or fi întîlnit înainte ca lucrurile să se înrăutăţească atît de drastic pentru ea?

Originalul jurnalului fusese furat de la poliţie. Făcuseră oare o listă a numelor menţionate în el înainte să dispară? se întrebă ea.

Privi în jur, apoi clătină din cap. „Dacă aş putea să vorbesc cu cineva; dar nu pot să vorbesc cu nimeni, sînt complet singură", aşa că încearcă în continuare.

Se uită încă o dată peste paginile respective. „Nici Jimmy Landi, nici poliţia nu le mai are, îşi aminti ea. Numai eu."

Să existe vreo posibilitate să pot descoperi cine este acest bărbat (man)? „M-aş putea uita în cartea de telefon şi aş putea încerca să sun, se gîndi ea. Sau poate că pur şi simplu ar trebui să-i telefonez direct lui Jimmy Landi."

Din nou făcu o pauză. Ştia că trebuia să continue să încerce să rezolve misterul ascuns în aceste pagini. Dacă trebuie să găsească cineva acest secret, atunci acel cineva este în mod clar ea. Dar o va putea face la timp ca să-şi salveze şi propria viaţă?

53

Cînd zborurile de pe aeroportul din Minneapolis fură reluate, Sandy Savarano se îmbarca în prima cursă directă de New York. Se gîndi că Lacey trebuie să fi luat primul avion pe care l-a prins, ceea ce trebuie să fi fost singurul motiv pentru care s-a dus la Chicago. Era sigur că de acolo a luat vreo legătură pentru New York. Unde să se ducă în altă parte?

În aşteptarea reluării zborurilor, Sandy verificase majoritatea legăturilor de la Chicago cu New York-ul.

Găsirea şi împuşcarea lui Lacey Farrell devenise pentru el mai mult decît o simplă treabă plătită. Ajuns în acest punct, începuse deja să-l consume. Mizele deveniseră mai mari decît şi- ar fi dorit. Îi plăcea noua lui viaţă în Costa Rica; îi plăcea noua lui faţă; tînăra lui soţie îl atrăgea. Banii pe care îi primea pentru a se debarasa de Lacey Farrell reprezentau o sumă impresionantă, dar nu necesară pentru stilul lui de viaţă.

Ceea ce era necesar pentru el era să nu fie nevoit să trăiască cu ideea că a ratat ultima lui treabă – asta, şi nu a eliminat pe cineva care l-ar putea trimite la închisoare pe viaţă.

După ce verifică toate cursele sosite la New York în

răstimp de cinci ore, Sandy se hotărî să renunțe. Se temea că o să atragă atenția asupra lui dacă o să mai continue. Luă un taxi şi se duse în apartamentul care fusese închiriat pentru el pe West Tenth Street. O să aştepte acolo noi informații despre Lacey Farrell.

Nu avea nici o urmă de îndoială că pînă a doua zi la prînz va strînge din nou lațul în jurul vînatului său.

54

Jimmy Landi avea de gînd să meargă la Atlantic City în weekend pentru a se asigura că totul este gata în vederea inaugurării cazinoului. Era un moment deosebit pentru el şi-i era greu să rămînă deoparte. Afirmațiile lui despre noul cazino erau citate în toate articolele referitoare la eveniment: „Vă voi oferi camere mai bune, servicii mai bune, mîncare mai bună şi distracție mai bună decît oriunde altundeva, indiferent că este Atlantic City, Las Vegas sau chiar Monaco". Săptămînile imediat următoare inaugurării erau deja angajate. Ştia că erau oameni care veneau doar pentru a critica orice n-ar găsi pe placul lor, pentru a se plînge de orice ar fi putut. Ei bine, or să se răzgîndească cînd or să vadă cu ochii lor. Jimmy a promis lucrul ăsta.

Întotdeauna a considerat că este important pentru

cineva să aibă o provocare, dar niciodată lucrul ăsta nu a fost mai important pentru el ca acum, iar Jimmy recunoştea. Steve Abbott se îngrijise de treburile curente, de rutina de zi cu zi, ceea ce-i dăduse lui posibilitatea să aibă timp să se preocupe de ansamblu, Jimmy nu voia să ştie cine tipăreşte meniurile sau calcă şervetele. El voia să ştie cît costă şi cum arată.

Dar părea că nu este capabil să-şi concentreze mintea la cazino, oricît de mult se străduia. Problema era că de cînd primise înapoi copia jurnalului lui Heather, lunea trecută, era obsedat de el şi petrecea tot mai mult timp citindu-l şi recitindu-l. Era ca o deschidere spre amintiri pe care nu era sigur că vrea să le reînvie. Lucrul care-l impresiona cel mai mult era faptul că Heather nu începuse să scrie jurnalul decît cînd s-a mutat la New York pentru a încerca să-şi facă o carieră artistică, dar pe tot parcursul lui se referea la momente din trecut, cînd făcuse ceva fie cu el, fie cu mama ei. Era ca un jurnal la zi şi totodată o carte de amintiri.

Ceea ce l-a deranjat în jurnal a fost sugerarea ideii că Heather se temea de el. De ce să se teamă de el? Sigur, o muştruluise de vreo două ori, aşa cum făcea cu oricine care depăşea măsura, dar cu siguranţă că nu se putea teme de el pentru atîta lucru. Nu-i plăcea deloc să creadă asta.

Ce se întîmplase cu cinci ani în urmă, încît să fie îngrijorată să nu afle el? Nu putea lăsa din mînă această parte a jurnalului. Ideea că cineva i-a putut face ceva lui Heather şi a rămas nepedepsit, îl scotea din minţi.

Îl rodea de asemenea problema paginilor neliniate.

Ar fi putut jura că le-a văzut. Este drept că nu-şi aruncase decît o privire asupra jurnalului în seara în care i-l dăduse Lacey Farrell, iar data următoare cînd a încercat de fapt să-l citească, se îmbătase pentru prima oară de multă vreme. Totuşi, avea impresia încețoşată că le văzuse.

Polițiştii susțineau că ei nu primiseră nici un fel de pagini neliniate. Poate că nu, îşi zise Jimmy, dar presupunînd că avea dreptate şi că inițial paginile alea au fost acolo, este posibil ca ele să nu fi dispărut, decît dacă cineva le considera importante. „Nu există decît o singură ființă care mi-ar putea spune adevărul, se gîndi el: Lacey Farrell. Cînd a copiat jurnalul pentru mine, cu siguranță că trebuie să fi remarcat dacă ultimele pagini se deosebeau prin ceva de celelalte."

Erau nişte pete pe ele – îşi amintea vag lucrul ăsta. Jimmy se hotărî să o sune pe mama lui Lacey Farrell şi să o roage din nou să-i transmită acesteia întrebarea la care avea nevoie de un răspuns: Au existat acele pagini?

55

Cînd se trezi, Lacey privi ceasul. Trebuie să fi dormit vreo trei ore. Cînd deschise ochii, se simțea la fel ca atunci cînd este la dentist, sub o uşoară anestezie. Avea senzația că o doare ceva, deşi de data asta era vorba de gleznă şi nu de dinți. Se simțea de asemenea puțin

ameţită, dar nu într-atît încît să nu-şi dea seama ce se întîmplă. Auzea zgomotele slabe ale străzii – o ambulanţă, o maşină a poliţiei sau pompierii.

Erau zgomotele familiare ale Manhattanului care îi trezeau întotdeauna sentimente amestecate – îngrijorare pentru cei răniţi, în suferinţă, dar conştientă de senzaţia că ea este protejată. „Există cineva gata să vină dacă am nevoie de ajutor", îşi spunea întotdeauna.

„Acum nu simt lucrul ăsta", îşi zise dînd păturile la o parte şi ridicîndu-se. Detectivul Sloane fusese furios pentru că luase jurnalul lui Heather; procurorul Baldwin trebuie să fi făcut o criză cînd a aflat că-i spusese mamei ei unde este şi după aceea că a fugit.

Practic, o avertizase că o va reţine ca martor principal dacă nu respectă regulile programului de protecţie a martorilor şi era sigură că exact asta ar face – dacă ar găsi-o. Se dădu jos din pat, lăsîndu-şi în mod automat greutatea corpului pe piciorul stîng, muşcîndu-şi buza din cauza durerilor resimţite în glezna dreaptă.

Se sprijini cu mîinile de birou ca să poată sta dreaptă. Cele trei pagini erau acolo, reclamîndu-i atenţia imediată. Citi din nou primul rînd din prima pagină: „Prînzul cu domnul – să fie Max sau Mac? – Hufner. Trebuie să fie vesel. Spune că el a îmbătrînit şi eu m-am maturizat".

Asta sună ca şi cum Heather se referea la cineva pe care-l cunoştea de multă vreme, se gîndi ea. Pe cine ar putea să întrebe? Nu exista decît un singur răspuns – pe tatăl lui Heather.

El este cheia, decise Lacey.

Trebuia să se îmbrace şi să mănînce ceva. De asemenea, trebuia să înlăture orice urmă a prezenţei ei acolo. Era duminică. Tim Powers îi spusese că o va avertiza dacă vreun agent imobiliar vrea să aducă vreun potenţial cumpărător să viziteze apartamentul, dar se temea totuşi să nu se arate cineva neanunţat. Privi în jur, făcînd un inventar mental. Mîncarea din frigider ar fi o dovadă clară că apartamentul a fost folosit. La fel şi prosoapele umede.

Hotărî că un duş scurt i-ar face bine. Voia să iasă din cămaşa de noapte a lui Heather şi să se îmbrace. Dar cu ce? se întrebă, nefăcîndu-i deloc plăcere că va trebui să caute din nou ceva printre lucrurile din dulapul cu haine al lui Heather.

După ce făcuse duş cînd sosise în apartament, se înfăşurase într-un prosop mare de baie şi urcase din nou ca să caute ceva în care să doarmă. Deschisese uşa debaralei din dormitor şi, deşi nu voia decît să ia ceva pentru noapte, n-a putut să nu observe că pe umeraşe atîrnau două rînduri de îmbrăcăminte. Isabelle se îmbrăca conservator, cu un gust desăvîrşit. Era uşor să spui care erau costumele şi rochiile ei. Restul rafturilor erau pline cu o colecţie de fuste mini şi maxi, tot felul de bluze, rochii de modă veche, rochii de cocktailuri, pulovere extralargi ca nişte saci şi cel puţin o duzină de blugi, toate, evident, ale lui Heather.

„Dacă ies, nu pot să mă îmbrac în trening şi jacheta mea, îşi zise Lasey. Le-am purtat ieri şi aş fi recunoscută cu prea mare uşurinţă."

Îşi făcu o cafea şi-şi prăji o chiflă, după care intră la duş. Lenjeria intimă pe care o spălase se uscase, dar şosetele groase erau încă umede. Trebuia să umble din nou prin lucrurile celor două femei ca să găsească cu ce să se îmbrace.

La ora opt, Tim Power o chemă prin interfon.

– Nu vreau să te sun de la mine, îi spuse el. Este mai bine ca puştii, şi chiar Carrie, să nu ştie că eşti aici. Pot să urc?

Au băut cafeaua împreună în bibliotecă.

– Cum pot să te ajut, Lacey? o întrebă el.

– Evident, ai făcut-o deja, replică ea cu un zîmbet plin de recunoştinţă. De vînzarea apartamentului se ocupă tot *Parker and Parker?*

– După cîte ştiu eu, da. Ai auzit că juniorul a dispărut?

– Am citit în ziare. A venit altcineva de la ei să arate apartamentul vreunui cumpărător?

– Nu; şi Jimmy Landi a sunat ieri să întrebe lucrul ăsta. Este foarte nemulţumit de Parker. Vrea să vîndă apartamentul, şi cît mai curînd. I-am spus direct că după părerea mea ar exista şanse mai bune dacă l-am goli complet.

– Ai numărul lui personal, Tim?

– Numărul personal de la birou, presupun. Nu eram acasă cînd a telefonat şi mi l-a lăsat ca să-l chem eu. A ridicat chiar el telefonul cînd l-am sunat.

– Tim, dă-mi te rog numărul ăsta.

– Sigur. Ştii că telefonul funcţionează încă. Nu s-au

obosit să-l deconecteze. Am vorbit cu Parker de vreo două ori cînd am văzut factura, dar cred că-i convenea să nu-l închidă pentru cazul în care ar fi vrut să dea vreun telefon. Uneori venea şi singur aici.

– Ceea ce înseamnă că ar putea să o mai facă, zise Lacey. Ştia că Tim şi-ar pierde slujba dacă s-ar descoperi că a folosit apartamentul, aşa că nu putea risca să mai rămînă. Totuşi, mai era un lucru pe care voia să i-l ceară. Tim, trebuie să o anunţ pe mama că sînt bine. Sînt sigură că telefonul este pus sub urmărire ca să poată depista orice apel. Vrei să te duci la un telefon public şi să o suni tu? Nu-i spune cine eşti şi nu vorbi mai mult decît cîteva secunde. Spune-i doar că sînt bine şi în siguranţă şi că am să o sun îndată ce am să pot.

– Sigur, zise Tim ridicîndu-se. Privi paginile de pe birou şi păru surprins. Este o copie a jurnalului lui Heather?

– Da, aşa este. De unde ştii asta, Tim?

– Cu o zi înainte ca doamna Waring să moară , eram aici schimbînd filtrele radiatoarelor. Ştii că le schimbăm cam în jur de întîi octombrie, cînd trecem de la aer condiţionat la căldură. Ea citea jurnalul. Cred că-l găsise chiar în ziua aceea, pentru că era foarte emoţionată şi, evident, tulburată, mai ales cînd a citit ultimele două pagini.

Lucey avu senzaţia că s-ar putea să fie pe punctul să afle ceva important.

– Ţi-a vorbit despre el, Tim?

– Nu chiar. S-a dus direct la telefon, dar cel cu care a

vrut să vorbească nu avea numărul în cartea de telefon.

– Nu ştii cine era?

– Nu, dar cred că am văzut-o încercuind numele cu creionul cînd a dat peste el. Îmi amintesc că era aproape de sfîrşit. Lacey, trebuie să plec. Dă-mi numărul de telefon al mamei tale. Te sun pe interfon şi ţi-l dau şi eu pe al lui Landi.

După ce plecă Tim, se întoarse la birou, luă prima dintre foile neliniate şi se duse cu ea la fereastră. Oricît de întunecată era din cauză că originalul fusese pătat de sînge, observă o linie în jurul numelui Hufner.

Cine era? Cum să descopere?

„Trebuie să vorbesc cu Jimmy Landi, hotărî. Era singurul mod."

După ce-i dădu prin interfon numărul lui Landi, Tim Powers ieşi să caute un telefon public. Găsi unul care funcţiona cu cinci blocuri mai încolo, pe Madison Avenue.

La douăzeci şi cinci de kilometri depărtare, în Wyckoff, New Jersey, Mona Farrell sări la primul apel. „Dă Doamne să fie Lacey", se rugă ea.

Auzi o voce caldă şi sigură de bărbat:

– Doamnă Farrell, vă sun din partea lui Lacey. Nu poate să vorbească cu dumneavoastră, dar vrea să ştiţi că este bine şi va lua personal legătura cu dumneavoastră de îndată ce va putea.

– Unde este? întrebă Mona. De ce nu poate să vorbească ea?

Tim ştia că trebuia să întrerupă, dar mama lui Lacey părea atît de disperată, încît nu-i putu închide telefonul în nas. O lăsă să-şi verse toată îngrijorarea, el continuînd să spună: „Este bine, doamnă Farrell, credeți-mă, este bine".

Lacey îl avertizase să nu rămînă prea mult la telefon. Cînd agăță, cu regret la loc receptorul, Mona Farrell încă îl mai implora să-i spună mai multe. Porni spre casă, hotărînd să se întoarcă pe Fifth Avenue. În felul ăsta n-a ştiut că imediat ce a părăsit cabina telefonică, la fața locului a sosit o maşină a poliției şi nici că s-au luat imediat amprentele de pe receptorul telefonului.

„Cu fiecare oră care trece fără să fac nimic înseamnă că mă apropii de momentul, fie de a fi depistată şi aranjată de Caldwell, fie preluată în custodie de Baldwin", îşi zise Lacey. Era ca şi cum ar fi fost prinsă în plasa unui păianjen.

Dacă ar putea vorbi cu Kit! Kit a avut întotdeauna capul pe umeri. Se îndreptă spre fereastră şi dădu deoparte draperia exact atît cît să poată arunca o privire în stradă.

Central Park era plin de alergători, de copii cu skateboard-uri, oameni care se plimbau sau împingeau cărucioare.

Fireşte, îşi zise ea. Era duminică. Duminică dimi-

neața, aproape ora zece. Kit şi Jay trebuie să fie acum la biserică. Întotdeauna se duc la slujba de ora zece.

Întotdeauna se duc la slujba de ora zece!

– Pot să vorbesc cu ea! zise cu voce tare. Kit şi Jay mergeau la biserica St. Elizabeth de ani de zile. Toată lumea îi cunoştea. Cu o nouă stare de spirit, formă informațiile din New Jersey şi ceru numărul presbiteriului.

Se rugă să fie cineva acolo, dar auzi robotul. Singurul lucru pe care-l putea face era să lase un mesaj şi să spere că va ajunge la Kit înainte ca ei să plece de la biserică. Să lase numărul ei de telefon ar însemna un risc prea mare. Vorbi clar şi rar: „Trebuie să vorbesc urgent cu Kit Taylor. Sînt sigură că este la slujba de ora zece. Am să sun din nou la acest număr la ora unsprezece şi un sfert. Vă rog, încercați să o anunțați!".

Închise, avînd un sentiment de neputință şi simțindu-se prinsă într-o capcană. Trebuia să-şi mai omoare încă o oră.

Formă numărul lui Jimmy Landi pe care i-l dăduse Tim. Nici un răspuns, iar cînd preluă robotul decise să nu lase nici un mesaj.

Ceea ce nu ştia Lacey, era că lăsase deja un mesaj. Aparatul lui Jimmy Landi afişa numărul de la care se sunase, precum şi numele şi adresa persoanei pe care era înregistrat telefonul respectiv.

Mesajul de pe decodificator arăta că fusese sunat de la 555- 8093, număr înregistrat pe numele lui Heather Landi, în Seventieth Street, numărul 3.

56

Detectivul Sloane nu planificase să se ducă şi duminică la serviciu. Era liber, iar soția lui, Betty, voia ca el să facă curățenie în garaj. Dar cînd sergentul de serviciu la circă sună să spună că un prieten al lui Lacey Farrell a chemat-o pe mama ei de la un telefon public de pe Madison Avenue colț cu Strada 74, nimic nu-l mai putu ține acasă.

– Şeful vrea să vorbească cu tine, zise sergentul cînd Ed ajunse la circă.

Obrajii căpitanului Frank Deleo erau stacojii, semn sigur că l-a înfuriat ceva sau cineva. Totuşi, Sloane văzu imediat şi privirea tulburată şi tristă din ochii căpitanului. Ştia ce însemna asta. Capcana funcționase. Descoperiseră identitatea polițistului trădător.

– Tipii de la laborator au trimis banda aseară tîrziu, îi spuse Deleo. N-o să-ți placă deloc.

Cine? se întrebă Ed, prin minte perindîndu-i-se figurile unor colegi de o viață. Tony... Leo... Adam... Jack... Jim W... Jim M...

Privi ecranul televizorului. Deleo îl deschise, apoi apăsă pe butonul Play. Ed Sloane se aplecă în față. Se

uita la biroul lui, cu suprafața zgîriată şi plină cu tot felul de hîrtii. Jacheta era pe spătarul scaunului unde o pusese, cu cheile lăsate în mod deliberat pe jumătate afară din buzunar, pentru a-l tenta pe hoțul care furase dovada din fişetul lui.

În partea de sus, din stînga a ecranului, se vedea capul lui, din spate, în camera de interogatorii.

– Asta a fost filmată aseară! exclamă el.

– Ştiu. Fii atent ce se întîmplă acum.

Sloane privea concentrat, cînd pe ecran apăru Nick Mars, care venea din camera de interogatorii, privind în jur. În birou mai erau alți doi polițişti. Unul vorbea la telefon, cu spatele spre Nick, iar celălalt moțăia. Mars băgă mîna în buzunarul hainei şi scoase uşor inelul cu chei, strîngîndu-l în palmă ca să-l ascundă. Intră în camera unde erau fişetele particulare încuiate şi se întoarse imediat, punînd rapid cheile la loc. După care luă pachetul de țigări din buzunarul de la piept al jachetei lui Sloane.

– Aici am intrat eu într-un moment cu totul nepotrivit, zise sec Deleo. S-a întors în camera de interogatorii.

Ed Sloane rămăsese ca paralizat.

– Tatăl lui este polițist; bunicul lui a fost polițist; s-a bucurat de toate avantajele. De ce?

– De ce există în general polițişti corupți? întrebă Deleo. Ed, asta trebuie să rămînă deocamdată între noi doi. Numai această secvență de film nu este suficientă pentru a-l condamna. Este partenerul tău. Poate susține în mod convingător că nu a făcut altceva decît să veri-

fice, pentru că deveniseşi foarte neglijent şi era îngrijorat să nu fii tu cel învinovăţit dacă lipseşte ceva. Cu ochii ăia ai lui albaştri nevinovaţi ar fi, probabil, crezut.

– Trebuie să facem ceva! Nu vreau să fiu nevoit să stau vizavi de el şi să lucrăm la un caz împreună, zise clar Sloane.

– Ba da, ai s-o faci! Baldwin vine încoace din nou. Crede că Lacey Farrell este pe undeva prin apropiere. Nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare decît să putem rezolva noi cazul ăsta şi să-i dăm cu tifla lui Baldwin. Sarcina ta, după cum ştii prea bine, este de a fi al naibii de sigur că Nick n-are şansa să ia sau să distrugă nici o dovadă.

– Dacă-mi promiţi că mă laşi zece minute singur cu ticălosul ăsta, după ce-l dovedim.

Căpitanul se ridică.

– Haide, Ed Baldwin trebuie să sosească din clipă în clipă.

Este ziua dezvăluirilor, se gîndi cu amărăciune Ed Sloane în timp ce un colaborator al procurorului Baldwin se pregătea să le pună înregistrarea convorbirii telefonice dintre mama lui Lacey Farrell şi necunoscutul care o sunase.

Cînd începu să se deruleze înregistrarea, sprîncenele ridicate ale lui Sloane fură singurul indiciu al şocului pe care-l resimţi. Cunoştea vocea asta din nenumăratele dăţi cînd fusese în clădirea de la numărul trei de pe East Seventieth. Era Tim Powers, administratorul clădirii. El

era necunoscutul care suna.

Şi el o ascunde pe Farrell în această clădire! îşi zise Sloane.

Ceilalţi erau tăcuţi, ascultînd concentraţi convorbirea. Baldwin avea expresia pisicii care a mîncat canarul. „Crede că ne arată el cum se face o treabă ca lumea", se gîndi furios Sloane. Nick Mars şedea cu mîinile încrucişate pe picioare, încruntat – poliţistul exemplar în carne şi oase, zise Sloane pentru sine. Cui ar spune şobolanul ăsta dacă ar şti că Powers este îngerul păzitor al lui Lacey Farrell? se întrebă el.

Ed Sloane hotărî că, măcar, de acum înainte, în afară de Tim Powers o singură persoană o să mai ştie unde se află Lacey Farrell.

El însuşi.

57

La zece şi jumătate, Tim Powers ciocăni în uşa apartamentului, după care intră cu cheia lui.

– Misiune îndeplinită, îi spuse lui Lacey zîmbind, dar ea-şi dădu seama că nu este ceva în regulă.

– Ce este, Tim?

– Tocmai am primit un telefon de la un agent imobiliar care lucrează la firma *Douglaston and Miror.*

Jimmy le-a încredințat lor apartamentul, iar agentul mi-a spus că Landi vrea să dispună cît mai curînd posibil de toată mobila şi lucrurile din casă. Agentul vine la unsprezece şi jumătate cu cineva să vadă apartamentul.

– Nu mai este decît o oră!

– Lacey, nu-mi place să...

– Nu mă poți ține aici, ştim amîndoi asta. Caută o cutie şi scoate tot din frigider. Eu pun prosoapele pe care le-am folosit într-o altă cutie, pe care să o duci la tine. Draperiile trebuie să fie închise sau deschise?

– Deschise.

– Am să am eu grijă de asta. Tim, cum ți s-a părut mama?

– Destul de zdruncinată. Am încercat să-i spun că eşti bine.

Lacey avu acelaşi sentiment de gol în stomac pe care-l încercase cînd îi dezvăluise mamei ei că se află în Minneapolis.

– N-ai rămas la telefon prea multă vreme, nu? îl întrebă ea.

În pofida asigurărilor lui, avea certitudinea că poliția începuse să scotocească deja zona în căutarea ei.

După ce pleacă Tim, luînd cu el dovezile că apartamentul fusese folosit, Lacey strînse foile jurnalului lui Heather şi le vîrî în geanta ei sac. Ar fi încercat să mai dea un telefon ca să vadă dacă poate lua legătura cu Kit, dar trebuia să plece. Se uită la ceas. Nu mai avea timp decît atît cît să mai încerce o dată numărul lui Landi.

De data asta îi răspunse chiar el la al patrulea apel. Lacey ştia că nu are timp de pierdut.

– Domnule Landi, la telefon este Lacey Farrell. Mă bucur că am dat de dumneavoastră. Am mai încercat puţin mai devreme.

– Eram jos, spuse Jimmy.

– Ştiu că sînt multe de explicat, domnule Landi, dar nu am timp, aşa că lăsaţi-mă să vorbesc. Răspunsul este da, există trei foi neliniate la sfîrşitul jurnalului lui Heather. În însemnările de pe aceste pagini Heather vorbeşte despre îngrijorarea ei de a nu vă face să suferiţi. Scrie de mai multe ori că „este prinsă între Scylla şi Charybda". Singura însemnare optimistă este chiar la început, unde scrie să urmeze să ia masa cu un bărbat care pare să-i fi fost un prieten vechi. Heather scrie că el i-a spus ceva în sensul că el îmbătrîneşte, iar ea se maturizează.

– Cum îl cheamă? întrebă Jimmy.

– Se pare că ceva de genul Mac sau Max Hufner.

– Nu-l cunosc. Poate că este cineva pe care-l cunoştea mama ei. Cel de-al doilea soţ al lui Isabelle era ceva mai în vîrstă. Landi făcu o pauză. Ai probleme mari, nu-i aşa, domnişoară Farrell?

– Da, aşa este.

– Ce ai de gînd să faci?

– Nu ştiu.

– Unde eşti acum?

– Nu vă pot spune.

– Şi eşti sigură că au fost cîteva pagini neliniate la

sfîrşitul jurnalului? Eram aproape convins că le-am văzut în copia pe care mi-ai dat-o, dar nu puteam avea certitudinea absolută.

– Da, au fost în copia pe care v-am dat-o, sînt sigură. Am făcut o copie şi pentru mine, iar acele pagini există. Domnule Landi, sînt convinsă că Isabelle dăduse de ceva şi de aceea a fost omorîtă. Îmi pare rău; acum trebuie să închid.

Jimmy Landi auzi clicul făcut cînd Lacey închise telefonul. Tocmai punea receptorul în furcă cînd intră în birou Steve Abbott.

– Ce s-a întîmplat? Au închis Atlantic City? Te-ai întors repede.

– Abia am venit, răspunse Abbott. Totul era în ordine acolo. Cu cine ai vorbit?

– Cu Lacey Farrell. Cred că mama ei i-a transmis mesajul meu.

– Lacey Farrell? Credeam că este în programul de protecţie a martorilor.

– A fost, dar acum nu mai este, cred.

– Unde este acum?

Jimmy privi decodificatorul telefonului său.

– Nu a spus şi cred că decodificatorul nu era pus în funcţiune. Steve, a lucrat vreodată pentru noi un tip al cărui nume seamănă cu Hufner?

Abbot se gîndi cîteva clipe, apoi clătină din cap.

– Nu cred, Jimmy, numai dacă n-o fi fost vreun ajutor pe la bucătării. Ştii cum vin şi pleacă ăştia.

– Da, ştiu cum vin şi pleacă. Privi spre uşa deschisă

care dădea în antecameră, unde se plimba cineva cu paşi mari. Cine este acolo, în antecameră? întrebă Landi.

– Carlos. Vrea să vină înapoi. Spune că este prea plictisitor să lucreze pentru Alex.

– Dă-l afară de aici pe ticălosul ăsta! Nu-mi plac viperele în jurul meu.

Jimmy se ridică şi se îndreptă spre fereastră, privind în gol, ca şi cum Abbott nici n-ar fi fost de faţă.

– Scylla şi Charybda, da? Şi n-ai putut să vii la Baba al tău, nu?

Abbott ştia că Jimmy vorbeşte cu el însuşi.

58

La unsprezece şi zece minute, Lacey telefona la presbiteriul bisericii St. Elizabeth. De data aceasta telefonul fu ridicat la primul apel.

– Părintele Edwards, spuse o voce.

– Bună dimineaţa, părinte, zise Lacey. Am sunat mai devreme şi am lăsat un mesaj rugînd să fie contactată Kit Taylor...

– Este lîngă mine, o întrerupse el. O secundă.

Se făceau două săptămîni de cînd Lacey vorbise ultima dată la telefon cu Kit şi cinci luni de cînd n-o mai văzuse.

– Kit, spuse ea şi se opri simțind cum i se strînge gîtul de emoție.

– Lacey, ne este dor de tine. Sîntem foarte speriați pentru tine. Unde eşti?

– Ai încredere în mine, zise Lacey încercînd să rîdă uşor. Este mai bine să nu ştii. Dar pot să-ți spun că în cinci minute trebuie să părăsesc locul. Kit, Jay este cu tine?

– Da, fireşte.

– Dă-mi-l pe el, te rog.

Salutul lui Jay fu un adevărat discurs.

– Lacey, lucrurile nu mai pot continua aşa. Am să-ți angajez un bodyguard permanent, dar trebuie să încetezi să te mai ascunzi şi lasă-ne să te ajutăm.

Altă dată ar fi spus probabil că Jay este enervant, dar de data asta îi simțea clar îngrijorarea din voce. Vorbea la fel cum îi vorbise Tom Lynch în parcare. Să fi fost numai cu o zi în urmă? I se părea că fusese de mult de tot.

– Jay, trebuie să plec de aici şi nu te pot suna acasă. Sînt sigură că telefonul vostru este sub supraveghere. Pur şi simplu nu mai pot trăi aşa. N-am să mai rămîn în programul de protecție a martorilor şi ştiu că procurorul Baldwin vrea să mă preia în custodie şi să mă rețină ca martor principal. Sînt sigură acum că toată cheia întregii poveşti teribile este descoperirea celui răspunzător pentru moartea lui Heather Landi. Ca şi mama ei, sînt convinsă că a fost omorîtă, iar indiciile referitoare la cine ar fi putut-o face sînt în jurnalul ei. Slavă Domnului că

am o copie şi am cercetat-o atent. Trebuie să aflu exact din ce cauză a fost atît de tulburată Heather Landi în ultimele cîteva zile ale vieţii ei. Totul se află acolo, în jurnal, numai dacă sînt în stare să ghicesc. Cred că Isabelle Waring a încercat să afle ce s-a întîmplat şi de aceea a fost ucisă.

– Lacey...

– Lasă-mă să termin, Jay! Este în jurnal un nume care cred că este important. Cu circa o săptămînă înainte să moară, Heather a luat prînzul cu un bărbat mai în vîrstă, pe care după cît se pare îl cunoştea de multă vreme. Am impresia că într-un fel are legătură cu lumea restaurantelor şi că s-ar putea ca tu să-l cunoşti sau să întrebi de el.

– Cum îl cheamă?

– Totul este atît de întunecat, încît este foarte greu să descifrezi exact. Pare să fie Mac ori Max Hufner. Cînd rosti numele, auzi foarte puternic clopotele bisericii. M-ai înţeles, Jay? Mac sau Max Huf...

– Max Hoffman? întrebă Jay. Sigur că l-am cunoscut. A lucrat ani de zile pentru Jimmy Landi.

– N-am zis Hoffman. Dar oh, sfinte Dumnezeule, asta este...!

Ultimele cuvinte ale lui Isabelle... „citeşte-l... arată-i..." apoi oftatul acela tremurător şi „...man".

Isabelle a murit încercînd să-mi spună numele – man de la Hoffman – înţelese dintr-o dată Lacey. Ea încerca să separe foile acelea de celelalte. Voia să le vadă

Jimmy Landi.

Atunci îşi dădu seama ce spusese Jay şi simţi fiori reci pe spinare.

– Jay, de ce ai spus că l-ai cunoscut?

– Lacey, Max a murit într-un accident, cineva l-a lovit şi a fugit de la locul faptei, lîngă locuinţa lui în Great Neck, cu peste un an în urmă. Am fost la funeraliile lui.

– Cînd mai exact? întrebă lacey. Lucrul ăsta ar putea fi foarte important.

– Stai să mă gîndesc, spuse Jay. Trebuie să fi fost acum paisprezece luni. A fost în prima săptămînă a lunii decembrie.

– Prima săptămînă a lunii decembrie – acum paisprezece luni? Atunci a fost omorîtă Heather Landi! exclamă Lacey. Două accidente de maşină la răstimp de cîteva zile unul de altul... Vocea i se stinse.

– Lacey, crezi că... începu Jay.

Se auzi sunetul interfonului, un fel de semnale scurte şi rapide. Tim Powers o înştiinţa să plece.

– Jay, trebuie să plec. Rămîi acolo. Am să te sun din nou. Doar un singur lucru. Max Hoffman era căsătorit?

– De patruzeci şi cinci de ani.

Jay, găseşte-mi adresa ei. Trebuie să o am.

Înşfăcă geanta-sac şi haina cu glugă neagră pe care o luase din dulapul lui Isabelle. Ieşi şchiopătînd din apartament şi porni pe coridor spre lift. Indicatorul îi arăta că liftul era la etajul nouă şi urca. Reuşi să ajungă la adăpostul scărilor de incendiu exact la timp ca să nu fie văzută.

Tim Powers o întîmpină în casa scărilor de incendiu, la parter. Îi strecură în mînă cîteva bancnote împăturite, iar în buzunar telefonul celular.

– O să le ia ceva timp ca să depisteze convorbirile pe care ai să le faci de pe ăsta.

– Tim, n-am cuvinte să-ți mulțumesc îndeajuns. Inima lui Lacey îi bătea năvalnic. Plasa se strîngea. Ştia lucrul ăsta.

– Afară te aşteaptă un taxi cu portiera deschisă, îi spuse el. Ridică-ți gluga asta. Îi întinse mîna. Cei de la 6G au o reuniune de familie. Circulă multă lume. Poți să treci neobservată. Dă-i drumul!

Şoferul se enervase evident pentru că fusese nevoit să aştepte. Maşina țîşni înainte, făcînd-o pe Lacey să cadă pe spate.

– Unde, domnişoară? o întrebă el.

– Great Neck, Long Island, spuse Lacey.

59

– Sper să ajungă şi mama pînă cînd va suna din nou Lacey, zise Kit nervoasă.

Luau cafeaua cu pastorul în biroul presbiteriului. Telefonul era lîngă cotul lui Kit.

– Nu poate să întîrzie mai mult de zece minute, o liniști Jay. Urma să se întîlnească cu Alex la New York să ia micul dejun împreună și era gata să iasă pe ușă.

– Peste toate astea trebuie să mai avem grijă și de mama, îi explică Kit pastorului. Știe că biroul procurorului federal o acuză pe ea pentru scurgerea informației, ceea ce este ridicol. Nu mi-a spus nici măcar mie unde este Lacey. O să facă criză dacă nu-i dăm prilejul să vorbească acum cu ea.

– Asta numai dacă Lacey va mai suna, o avertiză Jay. S-ar putea să nu aibă posibilitatea, Kit.

Fusese oare urmărită? se întrebă Lacey. Nu avea cum să știe sigur. În spate era o *Toyota* neagră care părea să păstreze o distanță constantă de taxiul în care se afla.

Poate că nu, își zise răsuflînd ușurată. Mașina din spatele lor o luase pe autostradă la prima ieșire, după ce depășiseră Tunelul Midtown.

Tim blocase codul telefonului celular pe care i-l împrumutase. Lacey știa că Jay și Kit așteaptă apelul ei, dar dacă poate să obțină pe altă cale informația de care avea nevoie, așa o să facă mai curînd. Trebuia să obțină adresa unde locuise Max Hoffman și unde, cu voia Celui de Sus, mai locuiește încă soția lui. Trebuie să meargă acolo și să vorbească cu ea ca să afle tot ce ar putea să știe despre convorbirea dintre soțul ei și Heather Landi.

Decise să încerce mai întîi să obțină adresa doamnei

Hoffman de la operatoarea care lucrează la informații telefonice. Formă numărul informațiilor şi fu întrebată ce doreşte.

– Numărul lui Max Hoffman, Great Nick. Nu ştiu adresa exactă.

– La cererea clientului, i se răspunse după o pauză, numărul nu poate fi dat.

Traficul era destul de fluid şi Lacey îşi dădu seama că se apropie de Little Neck. Great Neck era oraşul următor. Ce să facă dacă ajunge acolo şi nu are nici o adresă să-i dea şoferului? Ştia că de la început n-a vrut să facă o cursă atît de departe de Manhattan. Şi dacă obține adresa, iar doamna Hoffman nu este acasă sau nu-i deschide uşa, atunci ce face?

Şi dacă a fost urmărită?

Sună din nou la presbiteriu. Kit îi răspunse imediat.

– Tocmai a sosit şi mama, Lacey. Arde de nerăbdare să vorbească cu tine.

– Kit, te rog...

– Lacey, n-am spus nimănui unde eşti! Mama ei era deja la telefon.

Era atît de tulburată, se gîndi Lacey. Este foarte greu pentru ea, dar pur şi simplu nu pot vorbi acum cu ea. Din fericire, mama ei spuse:

– Jay trebuie să vorbească cu tine.

Intrau în Great Neck.

– Ce adresă? o întrebă şoferul.

– Trage pe dreapta un minut, îi spuse Lacey.

– Doamnă, nu vreau să-mi petrec toată duminica aici.

Lacey simți cum tresare. O *Toyota* neagră încetinise şi intrase într-o parcare. Era urmărită! Îngheță toată. Oftă apoi uşurată, cînd văzu că din maşină coboară un tînăr cu un copil.

– Lacey? Tonul lui Jay era interogator.

– Jay, ai adresa familiei Hoffman din Great Neck?

– Lacey, n-am ştiut de unde să o iau. Ar fi trebuit să mă duc la birou şi să dau telefoane ca să văd dacă o ştie cineva. L-am sunat pe Alex. El l-a cunoscut pe Max foarte bine. Spune că are adresa pe o felicitare de Crăciun, undeva. O caută.

Pentru prima dată în decursul calvarului ei îngrozitor de luni de zile se simți complet disperată. Ajunsese atît de aproape de ceea ce era sigură a fi informația de care avea nevoie, iar acum se blocase. Apoi îl auzi pe Jay întrebînd: „Ce poți să faci dumneata, părinte? Nu nu ştiu la ce cimitir."

Preluă problema părintele Edwards. În timp ce Lacey vorbi din nou cu mama ei, pastorul dăduse telefoane la două cimitire din Great Neck. Recurgînd la o uşoară minciună, se prezentă şi spuse că unul dintre enoriaşii lui vrea să trimită o carte de rugăciuni văduvei lui Max Hoffman care a murit anul trecut în decembrie. La cel de-al doilea cimitir, părintele Edwards îi fu oferită cu amabilitate adresa doamnei Hoffman. Jay i-o spuse lui Lacey.

– Vorbesc cu tine mai tîrziu, îi spuse ea. Şi pentru Dumnezeu, nu spuneţi nimănui unde mă duc!

„Cel puţin sper să vorbesc cu tine mai tîrziu", îşi zise ea în timp ce taxiul porni spre o staţie de benzină ca să întrebe cum să ajungă pe Adams Place numărul 10.

60

Detectivului Ed Sloane i se făcea pielea de găină pentru faptul că era nevoit să stea lîngă Nick Mars, să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic – „toţi sîntem fraţi", aşa cum spunea imnul, se gîndi el cu amărăciune.

Sloane ştia că trebuie să se ferească să manifeste vreun semn ostil pe care să-l perceapă Nick Mars, dar îşi promise că o să spună tot ce are de spus cînd, în cele din urmă, va fi totul dat pe faţă.

Au început supravegherea clădirii de pe East Seventienth Street numărul 3, pe la unsprezece şi un sfert, imediat după întîlnirea cu Baldwin.

Nick, firește, nu înțelegea. În maşina parcată la o jumătate de bloc mai jos de clădire el se plîngea:

– Ed, ne pierdem vremea. Doar nu crezi că Lacey Farrell şi-a recăpătat vechea ei slujbă vînzînd aparta-

mente aici, nu?

– Zi-i doar o presimțire de vulpe bătrînă, Nick, bine? Spera să fi sunat genial.

Nu se aflau acolo decît de cincisprezece minute cînd o femeie într-o haină neagră, lungă, cu glugă, ieşi din clădire şi se urcă într-un taxi care aştepta. Sloane n-a putut vedea fața femeii. Haina era lungă şi nu-şi putu da seama nici ce ascundea sub ea, dar avu senzația că este ceva familiar în mişcările ei, ceea ce făcu să i se ridice părul din cap.

Şi îşi proteja piciorul drept, sesiză el. Raportul din Minnesota menționa că, după cît se pare, Farrell îşi scrîntise glezna la clubul de gimnastică.

– Să mergem! zise Sloane. Este în taxiul ăla.

– Glumeşti! Eşti mediu, Ed, sau pur şi simplu îți bați joc de mine?

– Doar o presimțire. Mama ei a fost sunată de la un telefon aflat la o distanță de cinci blocuri de aici. Poate că şi-o fi găsit un prieten în clădirea asta. Doar a fost destul de des pe aici.

– Am să-l opresc, spuse Nick.

– Nu încă, n-ai s-o faci!

Urmăriră taxiul prin Tunelul Midtown pe autostrada care duce în Long Island. Nick s-a descurcat perfect. Putea manipula o maşină în orice fel de trafic; nu se făcea niciodată remarcat, niciodată nu se apropia prea mult, uneori îl depăşea şi apoi se înscria pe bandă cu viteză mai redusă şi-l lăsa să treacă înainte. În această

privință era un adevărat talent şi era un atu grozav pentru un polițist bun. Şi pentru un escroc, zise sumbru în sinea lui Sloane.

– Unde crezi că se duce? îl întrebă Nick.

– Nu ştiu mai multe decît tine, îi replică Sloane. Apoi se decise să pluseze: Ştii, întotdeauna m-am gîndit că s-ar putea ca Lacey Farrell să-şi fi făcut şi pentru ea o copie după jurnalul lui Heather Landi. Dacă aşa stau lucrurile, s-ar putea să fie singura care să aibă jurnalul complet, totul. Poate că este ceva important în cele trei foi despre care Jimmy susține că au fost sustrase de la noi. Ce crezi, Nick?

Văzu că Nick îl priveşte cu suspiciune. „Fii atent, se avertiză Sloane singur; nu-l face să devină nervos."

Era rîndul lui Nick să răspundă:

– Nu ştiu nici eu mai mult decît tine.

Intrat în Great Neck, taxiul trase lîngă trotuar. Oare Farrell coboară? se întrebă Sloane. Era gata să o urmărească la pas dacă era nevoie.

Ea rămase în maşină. După cîteva minute, porni şi se opri la o stație de benzină aflată la două blocuri mai jos, unde şoferul a cerut nişte îndrumări.

O urmărire prin oraş, trecînd pe lîngă case evident scumpe.

– Pe care dintre ele o vrei? îl întrebă Nick.

Asta urmăreşti? se întrebă Sloane. Salariul de polițist nu este destul de bun pentru tine? N-aveai decît să-ți schimbi slujba, să nu treci de partea cealaltă.

Treptat, casele pe lîngă care treceau deveneau mai mici, mai apropiate una de alta, dar bine întreținute, genul de cartier în care Ed Sloane s-ar fi simțit foarte bine.

– Fii atent! îl avertiză el pe Nick. Caută un anume număr de casă.

Erau pe Adam Place. Taxiul opri la numărul 10. Vizavi, ceva mai jos, era un loc perfect pentru parcare. E-n regulă, îşi zise Sloane.

O urmări pe Lacey Farrell cum coboară din taxi. Părea că-l roagă ceva pe şofer, aplecîndu-se pe fereastră şi oferind bani. Şoferul dădea întruna din cap în semn că nu. Apoi ridică geamul şi plecă.

Farrell se uită după taxi pînă cînd dispăru din vedere. Pentru prima dată putu să-i vadă bine fața.

Sloane se gîndi că arăta tînără şi vulnerabilă, şi foarte speriată. Se întoarse şi porni şchiopătînd. Apoi sună la uşă.

Se părea că femeia care-i răspunsese la uşă, pe care o crăpase numai puțin, nu avea de gînd să-l dea drumul înăuntru. Lacey Farrell îi tot arăta glezna.

– Mă doare piciorul. Vă rog, permiteți-mi să intru, scumpă doamnă. Apoi am să vă arăt eu, se scălămbăi Nick.

Sloane se uită la partenerul său întrebîndu-se cum de o fi putut să-l găsească amuzant. Era timpul să sune şi să raporteze. Era foarte satisfăcut de faptul că el era cel care o va aduce pe Lacey Farrell, chiar

dacă asta însemna să o predea în custodia procurorului Baldwin.

Nu ştia că un Sandy Savarano amuzat şi la fel de satisfăcut îl urmărea de la fereastra dormitorului de la etajul casei de la numărul 10 de pe Adam Place, unde aşteptase răbdător sosirea lui Lacey Farrell.

61

Mona Farrell se întoarse acasă cu Kit şi Jay.

– Nu mă pot duce la New York să iau masa cînd sînt atît de îngrijorată, spuse ea. Am să-l sun pe Alex şi am să-i spun să vină aici.

Cei doi băieţi ai lui Kit, Todd şi Andy, plecaseră cu o babysitter. Cînd auzi soneria, Bonnie fugi la uşă.

– Mi-a povestit cum o să meargă la Disney World, de ziua ei de naştere, cu mătuşa Lacey, spuse femeia care stătuse cu copila.

– Ziua mea de naştere o să fie foarte curînd, zise Bonnie fermă. Luna viitoare.

– Iar eu i-am spus că luna februarie este cea mai scurtă lună a anului, zise femeia îmbrăcîndu-se să plece. Ceea ce a făcut-o să se bucure cu adevărat.

– Vino cu mine să dau un telefon, îi spuse Mona lui

Bonnie. Poți să-l saluți pe unchiul Alex.

Îşi ridică nepoata şi o îmbrățişă.

– Ştii că arăți exact ca mătuşa Lacey cînd avea şi ea aproape cinci ani?

– Îmi place foarte mult de unchiul Alex, spuse Bonnie. Şi ție îți place, nu-i aşa, buni?

– Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el în aceste ultime luni, zise Mona. Vino, scumpo, hai să mergem sus.

Jay şi Kit se uitară unul la altul.

– Te gîndeşti la ce mă gîndesc şi eu, zise Jay după un moment de tăcere. Mona recunoaşte că Alex a încurajat-o să o facă pe Lacey să-i spună unde este. S-ar putea să nu-i fi spus practic unde stă Lacey, dar există şi alte modalități de a te da de gol. Cum a fost aceea cînd Mona a anunțat la cină, seara trecută, că Lacey s-a înscris într-un club nou de gimnastică cu un teren grozav de squash. La mai puțin de douăsprezece ore cineva s-a interesat de Lacey la clubul respectiv, probabil în intenția de a o ucide. Este greu să crezi că a fost doar o simplă coincidență.

– Dar, Jay, este la fel de greu să crezi că Alex ar putea fi implicat în toată treaba asta, zise Kit.

– Sper să nu fie, dar i-am spus unde se duce Lacey, iar acum am să sun la procurorul federal la numărul pentru caz de urgență şi am să-i spun şi lui. S-ar putea ca Lacey să mă urască pentru lucrul ăsta, dar prefer să o văd reținută ca martor principal, decît moartă.

62

– De ce ai venit aici? o întrebă Lottie Hoffman după ce-i dădu drumul fără prea mare tragere de inimă. Nu poți să rămîi. Am să-ți chem un taxi. Unde vrei să te duci?

Acum cînd se afla față în față cu singura persoană care ar putea să o ajute, Lacey se simțea ca şi cum era pe punctul să facă o criză de isterie. Încă nu era sigură dacă fusese sau nu urmărită. În acest moment asta nu conta. Singurul lucru de care era sigură, era că nu mai putea continua să tot fugă.

– Doamnă Hoffman, n-am unde să mă duc, spuse ea hotărîtă. Cineva încearcă să mă ucidă şi cred că este trimis de aceeaşi persoană care a comandat şi moartea soțului dumneavoastră, a lui Isabelle Waring şi a lui Heather Landi. Trebuie oprit şi cred că dumneavoastră sînteți singura care puteți să faceți asta, doamnă Hoffman. Vă rog, ajutați-mă!

Ochii lui Lottie Hoffman se îmblînziră. Observase poziția ciudată a lui Lacey, felul în care-şi proteja un picior.

– Ai dureri. Vino, stai jos.

Sufrageria era mică, dar extraordinar de curată şi

îngrijită. Lacey se aşează pe canapea şi-şi scoase haina largă de pe ea.

– Nu este a mea. Nu mă pot duce acasă ca să umblu în dulapul meu. Nu mă pot apropia de familia mea. nepoata mea cea mică a fost împuşcată, aproape să fie ucisă, din cauza mea. Aşa o să trăiesc tot restul vieţii mele, dacă nu este identificat şi arestat cel care se află în spatele a ceea ce se întîmplă. Vă rog, doamnă Hoffman, spuneţi-mi, ştia soţul dumneavoastră cine se află în spatele acestor lucruri?

– Mi-e frică. Nu pot să vorbesc despre asta. Lottie Hoffman ţinea capul plecat, cu ochii în podea, vorbind aproape în şoaptă. Dacă Max şi-ar fi ţinut gura închisă, ar mai fi trăit şi astăzi. La fel şi Heather. La fel şi mama ei. În cele din urmă îşi înălţă capul şi o privi pe Lacey direct în faţă. Merită oare adevărul toate aceste morţi? Eu nu cred.

– Vă treziţi înspăimîntată în fiecare dimineaţă, nu-i aşa? o întrebă Lacey. Se întinse şi luă mîna fragilă, cu vene proeminente, a femeii în vîrstă din faţa ei. Spuneţi-mi ce ştiţi, vă rog, doamnă Hoffman! Cine se află în spatele acestor lucruri?

– Adevărul este că nu ştiu. Nu-i cunosc nici măcar numele. Max îl ştia. Max a fost cel care a lucrat pentru Jimmy Landi. El era cel care o ştia pe Heather Landi. Ce bine ar fi fost dacă n- aş fi văzut-o în ziua aceea la Mohonk. I-am spus lui Max şi i l- am descris pe bărbatul cu care era. A fost tulburat. Mi-a spus că omul era traficant de droguri şi gangster, dar că nimeni nu ştie lucrul ăsta,

că toată lumea îl crede respectabil, chiar un băiat bun. Aşa că Max a aranjat să ia masa cu Heather ca să o avertizeze – iar două zile mai tîrziu, era mort. Ochii lui Lottie se umplură de lacrimi. Îi simt atît de mult lipsa lui Max şi sînt atît de speriată!

– Aveţi dreptate să fiţi, îi spuse blînd Lacey. Dar să ţineţi uşa încuiată nu este o soluţie. Într-o zi, persoana asta, indiferent cine o fi, o să hotărască că şi dumneavoastră sînteţi o potenţială ameninţare.

Sandy Savarano ataşa surdina la pistol. Fusese o joacă de copil pentru el să pătrundă în casa asta. Putea să plece pe acelaşi drum pe care intrase – prin fereastra din spate a dormitorului în care se afla. Copacul de afară era ca o scară. Maşina era parcată pe strada următoare şi avea acces direct la ea prin curtea vecinului. O să fie la mile depărtare înainte chiar ca poliţiştii de afară să bănuiască măcar că nu este ceva în regulă. Îşi privi ceasul. Era timpul.

Bătrîna va fi prima. Nu era decît o pacoste ce-i şedea în drum. Ce-şi dorea el cel mai mult era să vadă expresia din ochii lui Lacey Farrell cînd o să îndrepte pistolul asupra ei. N-o să-i dea vreme să ţipe. Nu, numai atît cît să scoată acea mică exclamaţie de recunoaştere care-i făcea atîta plăcere să o audă, în momentul în care realiza că o să moară.

Acum!

Sandy puse piciorul drept pe prima treaptă a scării, apoi – cu infinită precauţie – începu să coboare.

63

Alex Carbine sună la restaurantul lui Landi şi ceru să vorbească cu Jimmy. Aşteptă, apoi auzi vocea lui Steve Abbott:

– Alex, pot să te ajut cu ceva? Nu-mi place deloc să-l deranjez pe Jimmy. Este cu moralul la pământ astăzi.

– Îmi pare rău să aud asta, dar trebuie să vorbesc cu el, spuse Carbine. Apropo, Steve, a venit cumva Carlos la voi să caute o slujbă?

– La drept vorbind a venit. De ce?

– Pentru că dacă mai este acolo poți să-i spui că la mine nu mai are nici o slujbă. Acum te rog, dă-mi-l pe Jimmy!

Aşteptă din nou. Cînd Jimmy Landi ridică receptorul era limpede din vocea lui că era foarte încordat.

– Jimmy, simt că nu este ceva în regulă. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, dar îți mulțumesc.

– Ei bine, ascultă, îmi pare rău că te bat la cap, dar mi-a trecut o idee prin minte şi vreau să vorbesc şi cu tine. Înțeleg că Carlos adulmecă în jur căutînd o slujbă la tine. Ei bine, ascultă-mă: nu-l lua înapoi!

– Nici nu intenționez să o fac, dar de ce nu?

– Pentru că eu cred că într-un fel este amestecat şi el. Mă obsedează faptul că Lacey Farrell a fost depistată de ucigaşul ăla în Minneapolis, unde o ascunseseră cei de la poliție.

– Oh, acolo a fost? remarcă Jimmy. N-am auzit.

– Da, dar nu ştia decît mama ei. O făcuse pe Lacey să-i spună. Şi pentru că eu am fost cel care am sfătuit-o pe Mona să insiste ca Lacey să-i spună unde se află, mă simt răspunzător.

– N-a fost prea deştept din partea ta, spuse Landi.

– N-am pretins niciodată că sînt deştept. Nu mai suportam să o văd pe Mona cum se chinuie. Oricum, în seara în care a aflat că Lancey este în Minneapolis a cumpărat *Minneapolis Star Tribune* şi a venit cu el la cină. Am văzut-o vîrîndu-l la loc în pungă cînd am venit la masă, dar n-am întrebat-o nimic de el şi nici nu l-am mai văzut de atunci. Dar uite unde vreau să ajung: am remarcat la un moment dat, cînd Mona era la toaletă, iar eu întîmpinam un client, că peste masa noastră era aplecat Carlos, preocupat după toate probabilitățile să aranjeze şervețelele. L-am văzut mutînd punga şi este absolut imposibil să nu se fi uitat în ea.

– Este exact genul de lucru pe care l-ar face Carlos, replică Landi. De la început nu mi-a plăcut tipul ăsta.

– Şi tot el a fost chelnerul nostru şi vineri seara cînd Mona a spus că Lacey s-a înscris la un club nou de gimnastică. Unul cu un teren de squash. Mi se pare mai mult decît o simplă coincidență ca, la cîteva ore după aceea, cineva să vină la clubul respectiv şi să o caute

tocmai pe ea. Nu trebuie decît să tragi concluziile, clar?

– Hmmm, murmură Jimmy, se pare că vineri seara Carlos a lucrat ca să cîştige mai mult decît un bacşiş. Trebuie să plec, Alex. Vorbim curînd.

64

Ed Sloane era sigur că pe partenerul său îl preocupa ceva. Deşi era rece în maşină, Nock Mars emana un miros acid de transpiraţie. Bobiţe strălucitoare de transpiraţie îi acoperiseră fruntea.

Instinctul care nu-l înşelase niciodată, îi spunea lui Sloane că nu este absolut deloc în regulă ceva.

– Cred că este timpul să intrăm şi să o luăm pe domnişoara Farrell, zise el.

– De ce să facem asta, Ed? întrebă surprins. O s-o săltăm cînd iese.

Sloane deschise portiera şi scoase pistolul.

– Haide, să mergem.

Lacey nu era foarte sigură dacă auzise un zgomot pe scară. Casele vechi au întotdeauna o viaţă a lor. Era conştientă totuşi că atmosfera din cameră se schimbase, ca un termometru care scade brusc. Şi Lottie Hoffman simţise, iar Lacey putea vedea asta în ochii ei.

Apoi înțelesese că era prezența răului, care se strecura insidios, învăluind-o, atît de real, încît era aproape tangibil. Simțise aceeaşi atmosferă glacială cînd se ascunsese în debara în timp ce Curtis Caldwell cobora scările după ce o omorîse pe Isabelle.

Apoi îl auzi din nou. Un sunet nici că se poate mai slab, dar totuşi foarte real. Nu era imaginația ei. Acum era foarte sigură şi cînd înțelese lucrul ăsta, inima începu să-i bată mai puternic. Era cineva pe scări! „O să mor!" îşi zise ea.

Văzu cum groaza se strecoară în privirea doamnei Hoffman şi duse un deget la gură, cerîndu-i astfel să nu scoată nici un sunet. Cobora scările foarte încet, jucîndu-se de-a şoarecele şi pisica cu ele. Lacey privi în cameră – nu era decît o singură uşă, deschisă exact spre scări. Nu exista nici o cale de ieşire. Erau prinse în capcană!

Ochii îi căzură asupra unui press-papiers de sticlă ce se afla pe măsuța de cafea. Era cam de mărimea unei mingii de basseball şi părea să fie greu. Nu-l putea ajunge fără să se ridice în picioare, lucru pe care se temea să-l rişte. În schimb, atinse mîna doamnei Hoffman şi-i arătă press-papiers-ul.

Lacey vedea jumătatea de jos a scării. Printre suporții de lemn ai scării zări un pantof bine lustruit.

O mînă fragilă şi tremurîndă luă press-papiers-ul şi i-l întinse. Lacey se ridică, dădu brațul spre spate pentru a-şi lua avînt, iar cînd asasinul pe care-l cunoştea sub numele de Curtis Caldwell apăru întreg în cîmpul ei vi-

zual, aruncă greutatea cu toată forța de care era capabilă spre pieptul lui.

Globul greu de sticlă îl lovi chiar deasupra stomacului, exact în momentul în care se pregătea să coboare rapid ultimele trepte care-i mai rămăseseră. Impactul îl făcu să se clatine şi să scape pistolul. Lacey se aruncă imediat pentru a încerca să-l îndepărteze, astfel încît el să nu-l poată ajunge, chiar în momentul în care doamna Hoffman cu paşi şovăitori îşi croi drum spre uşa din față şi o deschise larg. Începu să țipe.

Detectivul Sloane intră în fugă pe lîngă ea în hol, exact în clipa în care degetele lui Savarano se strîngeau în jurul pistolului. Sloane ridică piciorul şi-l lovi cu toată puterea peste încheietura mîinii. În spatele lui, Nick Mars îndreptase pistolul spre Savarano şi începea să apese pe trăgaci.

– Nu! răcni Lacey.

Sloane se răsuci şi-l lovi pe partenerul său peste mînă, făcînd ca glonțul destinat capului lui Savarano să-i treacă în schimb lui Mars prin piciorul stîng. Scoase un urlet de durere.

Înmărmurită, Lacey privi cum Sloane îi pune cătuşele ucigaşului lui Isabelle Waring, în timp ce de afară se auzea apropiindu-se sunet pătrunzător de sirene. În sfîrşit, privi în ochii care o hăituiseră în aceste ultime cîteva luni. Iris de un albastru de gheață, pupile negre ca smoala – ochi de ucigaş. Brusc îşi dădu seama că vede ceva nou în ei.

Teamă.

Apăru dintr-o dată şi procurorul federal Gary Baldwin, înconjurat de agenţii săi. Se uita la Sloane, la Lacey, apoi la Savarano.

– Deci ai ajuns înaintea noastră la el – zise Baldwin cu evident respect plin de invidie în voce. Speram să ajungem noi la el, dar nu contează – este o treabă bine făcută. Felicitări! Se aplecă spre Savarano. Bună, Sandy, îl salută moale. Te căutam. Pregătesc o cuşcă cu numele tău pe ea – cea mai mică şi mai întunecată celulă la Marion, cea mai dură închisoare federală din ţară. Încuiat acolo douăzeci şi trei de ore pe zi. La izolare, fireşte. S-ar putea să nu-ţi placă, dar nu se ştie niciodată. Unii dintre cei care stau la izolare, nu rămîn întregi la minte prea multă vreme ca să mai conteze. Oricum, să te gîndeşti la asta, Sandy. O cuşcă! Doar pentru tine! O cuşcă mică, mică de tot. Şi toată a ta, pentru tot restul vieţii tale!

Se îndreptă şi se întoarse spre Lacey.

– Vă simţiţi bine, domnişoară Farrell?

Ea dădu din cap.

– Este cineva aici care nu se simte bine. Sloane se îndreptă spre Nick Mars, a cărui faţă era albă ca varul. Îi luă pistolul, apoi îi scoase de la piept propriile lui cătuşe. Să furi o dovadă este destul de rău. Tentativa de crimă este însă mult mai rău. Ştii ce să faci, Nick.

Nick îşi duse mîinile la spate şi se întoarse. Sloane îi prinse cu o pocnitură mîinile în propriile lui cătuşe.

– Acum sînt cu adevărat ale tale, Nick, zise cu un zîmbet sumbru.

65

Jimmy Landi nu ieşi din biroul lui toată după-amiaza. Steve Abbott intră de cîteva ori la el.

– Jimmy, te simți bine? îl întrebă.

– Niciodată nu m-am simțit mai bine, Steve, îi răspunse scurt.

– Nu se vede. Aş vrea să încetezi să mai citeşti jurnalul lui Heather. Pur şi simplu îți scade moralul.

– Eu aş vrea să încetezi să-mi mai spui să nu-l mai citesc.

– Punct ochit. Promit să nu te mai deranjez, dar nu uita, Jimmy, dacă ai nevoie de mine sînt întotdeauna alături de tine.

– Da, eşti, Steve, ştiu.

La ora cinci, Landi primi un telefon de la detectivul Sloane.

– Domnule Landi, îi spuse el. Sînt la cartierul general. Considerăm că sîntem datori să vă punem şi pe dumneavoastră la curent. Ucigaşul fostei dumneavoastre soții a fost arestat. Domnişoara Farrell l-a identificat. E acuzat, de asemenea, de moartea lui Max Hoffman. Şi s-ar putea să dovedim că tot el a scos maşina fiicei

dumneavoastră de pe carosabil.

– Cine este? Jimmy Landi avea senzația că nu simte nimic – nici surprindere, nici mînie, nici măcar durere.

– Sandy Savarano este numele lui. Este un ucigaş plătit. Sperăm să coopereze pe deplin în cursul anchetei. Nu vrea să meargă la închisoare.

– Nici unul nu vrea, spuse Jimmy. Cine l-a angajat?

– Sperăm să aflăm foarte curînd lucrul ăsta. Apropo, o chestiune mult mai puțin importantă, avem un suspect în furtul jurnalului fiicei dumneavoastră.

– Suspect?

– Da, în sensul juridic, chiar dacă a recunoscut. Dar jură că nu el a luat cele trei foi neliniate despre care credeți că noi le-am pierdut. Cred că partenerul dumneavoastră a avut dreptate. Noi nu le-am avut niciodată.

– Nu le-ați avut, fu de acord Jimmy. De-abia acum înțeleg asta. Partenerul meu pare să aibă o mulțime de răspunsuri.

– Domnişoara Farrell este aici ca să facă o declarație, domnule. I-ar face mare plăcere să vorbească cu dumneavoastră.

– Dați-mi-o la telefon.

– Domnule Landi, zise Lacey, mă bucur teribil de mult că totul a luat sfîrşit. Pentru mine a fost un adevărat calvar şi ştiu că şi pentru dumneavoastră a fost îngrozitor. Doamna Hoffman este cu mine. Vrea să vă spună ceva.

– Dați-mi-o la telefon.

– Am văzut-o pe Heather la Mohonk, începu Lottie Hoffman. Era cu un bărbat, şi cînd i l-am descris lui Max, a fost foarte tulburat. A spus că tipul este un gangster, un traficant de droguri şi că nimeni nu-l bănuieşte, iar Heather cel mai puțin dintre toți. Ea nu avea nici o idee că...

Deşi mai auzise o dată totul, pe Lacey o trecură fiori gîndindu-se la crimele groaznice comise după ce Max Hoffman o avertizase pe Heather să stea departe de bărbatul cu care se întîlnea.

Ascultă cum doamna Hoffman îl descria pe bărbatul pe care-l văzuse în ziua aceea. Evident, nu era cineva pe care ea îl cunoştea, îşi zise Lacey cu uşurare.

Sloane luă telefonul din mîna doamnei Hoffman.

– Bărbatul pe care vi l-a descris, seamănă cu cineva pe care-l cunoaşteți, domnule?

Ascultă un moment, apoi se întoarse spre Lacey şi doamna Hoffman.

– Domnul Landi v-ar fi foarte recunoscător dacă ați trece acum pe la biroul lui.

Lacey nu-şi dorea decît să se vadă în apartamentul ei, să facă o baie, să se îmbrace în hainele ei şi apoi să meargă la Kit ca să vadă pe toată lumea. Se convocase o cină tîrzie, iar Bonnie urma să participe şi ea.

– Numai dacă nu durează decît cîteva minute, zise ea.

– Numai atît, promise Sloane. Apoi eu am să o conduc acasă pe doamna Hoffman. Cînd să părăsească

sediul poliției, Sloane fu chemat la telefon. La întoarcere, le spuse: O să avem companie la Landi. Vine şi Baldwin.

Secretara îi duse sus, unde îi aştepta Landi. Cînd Lottie Hoffman admiră mobilele frumoase, Jimmy spuse:

– Restaurantul nu era decît pe jumătate din ce este. Cînd Heather era bebeluş, asta era camera ei.

Lacey îşi zise că era ceva în tonul egal, aproape indiferent, al lui Landi care o făcea să se gîndească la un ocean nefiresc de calm – unul în care un curent submarin ameninţa să se transforme într-un val care mătură totul în calea lui.

– Vă rog să mi-l mai descrieți o dată, exact, pe bărbatul pe care l-ați văzut cu fiica mea, doamnă Hoffman.

– Era foarte chipeş; el...

– Aşteptați. Aş vrea să audă şi partenerul meu. Se întoarse spre interfon. Steve, ai un minut?

Steve Abbott intră zîmbind în birou.

– Deci ai ieşit în sfîrşit din cochilia ta, Jimmy. Oh, îmi pare rău, n-am ştiut că ai companie.

– Companie interesantă, Steve. Doamnă Hoffman, ce s-a întîmplat?

Lottie Hoffman arăta spre Abbott. Fața îi era albă ca varul.

– Tu eşti cel pe care l-am văzut cu Heather. Tu eşti cel despre care Max a spus că eşti traficant de droguri, gangster şi hoț. Din cauza ta sînt eu singură...

– Despre ce vorbiți? zise Abbott încruntîndu-se fioros, masca amabilității dispărîndu-i într-o clipă de pe

față. Brusc, Lacey își dădu seama că este posibil ca bărbatul ăsta chipeş, politicos, să fie un ucigaş.

– Spune, domnule Abbott, că sînteți un ucigaş, că dumneavoastră ați ordonat ca soțul ei să fie ucis pentru că ştia prea multe. A plecat de aici pentru că şi-a dat seama ce faceți şi ştia că viața lui n-ar fi făcut două parale, dacă ați fi aflat că ştie. Ați renunțat la furnizorii vechi, cum este Jay Taylor şi ați cumpărat de la escroci, majoritatea mărfii de furat. La fel ați procedat şi la cazino. Şi asta nu este decît o mică parte din activitatea dumneavoastră.

Max trebuia să-i spună lui Heather cine eşti. Iar ea trebuia să hotărască dacă să te lase să-l înşeli pe tatăl ei, sau să-i spună cum a aflat despre tine.

Nu ți-ai asumat riscul. Savarano ne-a spus că ai sunat-o pe Heather şi i-ai zis că Jimmy a avut un atac de inimă şi că trebuie să vină imediat acasă. Savarano o aştepta. Cînd Isabelle Waring nu a încetat să caute dovezi care să ateste că moartea lui Heather nu a fost un accident, a devenit prea periculoasă.

– Asta-i o minciună! strigă Abbott. Jimmy, niciodată n-aş...

– Ba da, ai făcut, zise Jimmy calm, tu l-ai ucis pe Max Hoffman şi acelaşi lucru l-ai făcut şi mamei fiicei mele. Şi lui Heather. Tu ai ucis-o! De ce ți-a trebuit să te încurci cu ea? Puteai să ai orice femeie voiai. Ochii lui Jimmy aruncau flăcări de furie; mîinile i se încleştară în doi pumni uriaşi; strigătul său de durere explodă în toată încăperea: Mi-ai lăsat copilul să ardă în flăcări!

Tu... Tu...

Se întinse peste birou şi-şi înfipse mîinile puternice în gîtul lui Abbott. Sloane, împreună cu toată echipa de agenți, de abia putură să-i descleşteze degetele din gîtul lui.

Suspinele sfîşietoare ale lui Jimmy răsunau în întreaga clădire cînd Baldwin îl preluă pe Steve Abbott.

Sandy Savarano îşi respectase învoiala, de acolo, de pe patul lui de spital.

La ora opt, şoferul trimis de Jay să o ia pe Lacey de acasă sună ca să-i spună că o aşteaptă. Lacey ardea de nerăbdare să-şi vadă familia, dar mai întîi avea de dat un telefon. Avea atît de multe să-i spună lui Tom, atît de multe să-i explice. Baldwin, acum prietenul şi aliatul ei, îi spusese:

– Acum eşti liberă. Avem înțelegerea noastră cu Savarano, aşa că nu mai avem nevoie de mărturia ta pentru a pune mîna pe Abbott. Totul o să fie în ordine. Numai că ar fi bine ca o vreme să te dai puțin la fund. De ce nu ți-ai lua o vacanță pînă cînd se liniştesc lucrurile?

Ea îi răspunse glumind numai pe jumătate:

– Ştiți că am un apartament şi o slujbă în Minnesota. Poate că am să mă întorc acolo.

Formă numărul lui Tom. Vocea familiară i se păru încordată şi îngrijorată:

– Alo? spuse el.

– Tom?

O explozie de bucurie.

– Alice, unde eşti? Eşti bine?

– N-am fost niciodată mai bine ca acum, Tom. Şi tu?

– Bolnav de îngrijorare! Cît pe ce să-mi pierd minţile de cînd ai dispărut.

– Este o istorie lungă. O să ţi-o povestesc. Făcu o pauză. Doar un singur lucru vreau să-ţi spun acum. Alice nu mai locuieşte aici. Crezi că ai putea să te obişnuieşti să-mi spui Lacey? Numele meu este Lacey Farrell.

Sfîrşit